

Vysoká škola Cevro Institut

**Svěřenský fond jako mezigenerační nástroj
převodu majetku**

Dominik Bálint

Bakalářská práce

Praha 2019

Svěřenský fond jako nástroj transferu majetku
mezi generacemi

Dominik Bálint

01.12.2019

Katedra veřejného práva

Studijní program: Veřejné právo
Studijní obor: Právo v obchodních vztazích
Jméno vedoucího diplomové práce:
Mgr. Ing. Střeleček Tomáš LL.M.

Čestné prohlášení

Prohlašuji, že jsem předkládanou práci zpracoval samostatně, uvedl v ní všechny použité prameny a zdroje, které jsou uvedeny v seznamu použité literatury, a v textu řádně vyznačil jejich použití.

V Praze dne June 19, 2020

.....
Dominik Bálint

Poděkování

Na tomto místě bych rád poděkoval svému vedoucímu práce panu Mgr. Ing. Tomáši Střelečkovi LL.M. za podporu, trpělivost, spolupráci, podněty ke zlepšení a také za čas, který mi věnoval při vedení práce.

Obsah

1	Seznam použitých zkratk	1
2	Úvod	2
3	Svěřenský fond - obecně	3
3.1	Pojem svěřenství, svěřenský fond a struktura práce	3
3.2	Úvod do historických počátků svěřenství a svěřenských fondů	6
4	Správa cizího majetku - historie	10
4.1	Antický říím	10
4.1.1	Praetorské právo a Ius Civile	10
4.1.2	Dědické právo v dobách antického Říma	14
4.1.3	Jiná porřízení pro případ smrti	18
4.1.4	Fideikomis v antickém Římě	18
4.1.5	Legislativní činnost směřující ke změnám v odkazech a fideikomisech	20
4.2	Historie svěřenských fondů u nás a ve světě	23
4.2.1	Svět - Anglie	24
4.2.2	České území	26
4.3	Recepce právní úpravy Svěřenského fondu z právního řádu provin- cie Quebec	28
5	Dědické právo v České republice	34
5.1	Stručný úvod do právní úpravy dědictví	35
5.2	Nepominutelný dědic	38
5.3	Vydědění	38
5.4	Pozůstalost	39
5.5	Procesní aspekty dědického práva	39
6	Svěřenský fond jako nástroj mezigeneračního transferu majetku	40
6.1	Svěřenský fond v České republice	44
6.1.1	Svěřenský fond a právní subjektivita	46
6.2	Novelizace právní úpravy - zápis svěřenských fondů do rejstříku .	47
6.3	Založení svěřenského fondu	49
6.3.1	Vznik svěřenského fondu <i>inter vivos</i>	52
6.3.2	Vznik svěřenského fondu <i>mortis causa</i>	55
6.3.3	Vznik svěřenského fondu <i>inter vivos</i> s odkládací podmínkou	56
6.4	Zánik svěřenského fondu	58
6.5	Typy svěřenských fondů	58
6.6	Ostatní formy správy majetku, rozhodující faktory pro vhodný výběr a z toho vycházející problémy, doporučení a výhody	59

6.7	Potenciální možnosti použití v rámci převodu majetku a jeho přínos oproti klasickým způsobům pořízení pro případ smrti a jiným způsobům převodu práv	61
6.7.1	Výhody svěrenského fondu jako alternativního nástroje dědické sukcese	62
7	Systémové nedostatky a návrhy na řešení	75
7.1	Nejasná regulace a chybějící judikatura	76
7.2	Systémové nedostatky vztahující se k dědickému právu	76
7.3	Započtení na povinný díl a dědický podíl	77
7.4	Nejasný výklad ochrany nepominutelných dědiců	78
7.4.1	Dílčí závěr, komparace právní úpravy svěrenského fondu s právní úpravou dědictví	91
7.4.2	Ochrana zájmů nepominutelných dědiců zakladatele trustu v Itálii	93
7.4.3	Právní úprava v Lichtenštejnsku	94
7.4.4	Jiné obdobné nároky v Quebecu připodobnitelné k nároku na povinný díl	95
7.4.5	Typy ochrany dědických nároků v rámci Quebec Civil Code	95
7.5	Další systémové nedostatky	98
7.6	Nejasnosti v rámci daňových aspektů svěrenského fondu	98
7.6.1	Ochrana v Anglii	99
7.7	Možnosti použití svěrenského fondu k obcházení věřitelů při zániku správy	99
7.8	Rozdílné pojetí vlastnictví	102
7.8.1	Ležící pozůstalost	107
7.9	Zákonné nejasnosti změn svěrenských fondů před a za jejich trvání	108
7.10	Nezávislost správce	108
7.11	Návrhy na změny České právní úpravy	108
7.11.1	Zrušení svěrenského fondu	108
7.11.2	Zrušení nebo omezení institutu nepominutelného dědice .	109
7.11.3	Změna institutu nepominutelného dědice, absolutní pořizovací vůle zůstavitele ve vztahu ke svěrenskému fondu . .	110
7.11.4	Změna institutu svěrenského fondu, ochrana nepominutelných dědiců	110
7.11.5	Návrhy na změny vedoucí k vyřešení ostatních nejasností svěrenského fondu	110
8	Závěr	111
9	Zdroje	114

Seznam obrázků

1	Struktura trust systému v Anglii	8
---	--	---

2	Struktura soukromého římského práva	12
3	Vyloučení dědice z dědického práva	37
4	Vznik svěřenského fondu	50

Přílohy

1	Vzor smlouvy o založení svěřenského fondu
---	---

1 Seznam použitých zkratek

Právní předpisy

OZ	zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník
NOZ	zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník
CCQ	Commission de la construction du Québec, neboli Quebecký občanský zákoník
ABGB	Všeobecný zákoník občanský
ZŘS	zákon č. 292/2013 Sb., zákon o zvláštních řízeních soudních

Zkratky zemí

JAR	Jihoafrická republika
------------	-----------------------

2 Úvod

Práce si klade za cíl v historickém a právním kontextu představit institut svěrenského fondu a převzetí jeho právní úpravy z právního řádu provincie Quebec.

Dále se práce bude zabývat představením současné právní úpravy svěrenského fondu, jeho možnostmi a výhodami, ukázanými na příkladu praktického využití – jako nástroj, který může substituovat, nebo být komplementem klasickému dědění a dalším způsobům převodů majetku a jeho porovnání s těmito způsoby. Dále se budu zabývat i potenciálními možnostmi zneužití a jak, a zda, jsou odstraněny obavy o zneužití svěrenských fondů v souvislosti s novelizací občanského zákoníku z roku 2018.

Dalším bodem práce bude faktické porovnání právní úpravy dědického práva s právní úpravou svěrenského fondu. Těžištěm této části je snaha potvrdit, nebo vyvrátit tvrzení, že právní úprava dědického práva a svěrenského fondu je vyvážená a svěrenským fondem se nedají obcházet práva dědiců. Pokud bych tedy hypotézu refrázoval jako otázku, zněla by následovně: "Dá se svěrenský fond použít k obcházení práv nepominutelných dědiců?"

V tomto rámci se budu zabývat zejména zhodnocením právní úpravy svěrenských fondů a její analýzou v souvislosti s ochranou dědiců, vyložení potenciálních problémů současné právní úpravy v rámci českého právního řádu, tzn. potenciální zneužití, v souvislosti s právem nepominutelných dědiců, které mohou vzniknout v případě souběhu dědického řízení a založení svěrenského fondu a dalšími spatřenými nedostatky.

Tato část je nesmírně důležitá, neboť věřím, že s ohledem na nastupující novou generaci, která se již narodila do svobodného kapitalistického tržněekonomického systému, čeká svěrenský fond období, ve kterém o něj bude velký zájem a začne se hromadně využívat, s čím souvisí i potenciální možnost rozšíření důvodů a účelů založení svěrenského fondu a jeho postupné přibližování angloamerické právní úpravě. Další faktorem mnou předvídaného budoucího rostoucího zájmu o tento institut je stárnoucí vrstva populace, která po pádu socialismu naakumulovala určitý majetek a otázka jeho předání nastupující generaci je pro ně důležitá. Je tedy nezbytné ujasnit si určité otázky vyplývající z receptce tohoto právního institutu.

V závěru práce budou vyloženy systémové nedostatky, založené na historickém kontextu, praktické části této práce a komparaci s právní úpravou tohoto institutu v jiných zemích, v případě, že je naleznou, a následovat bude návrh řešení nalezených problémů. Přílohu práce tvoří mnou navrhnutá smlouva o zřízení svěrenského fondu za účelem předání rodinného majetku.

3 Svěřenský fond - obecně

3.1 Pojem svěření, svěřenský fond a struktura práce

Dne 22.3.2012 vstoupil v platnost nový občanský zákoník, který nabyl účinnosti prvním dnem roku 2014. Nový občanský zákoník s číslem 89/2012 Sb. rekodifikoval civilní právo a zavedl v českém právu několik nových institutů. Rekodifikace civilního práva se dotkla i právní úpravy správy cizího majetku, v jejichž mezích bylo zavedeno několik nových právních institutů. Mezi tyto instituty můžeme zařadit také institut svěření, respektive svěřenského nástupnictví, a svěřenského náhradnictví, který předchází občanský zákoník, až na jeden paragraf¹, neupravoval a také svěřenský fond, na který se práce bude především zaměřovat.

Nově zavedená podoba institutu svěřenského fondu a obecné správy cizího majetku je pro nás sice nová, nicméně jedná se o podobný instrument, který v českém právu v minulosti v určitých formách existoval až do 1.1.1951, do zrušení svěřenského náhradnictví, zvané též jako fideikomisární substituce². Omezení vyplývající z institutu svěřenského náhradnictví nicméně trvala až do roku 1964, kdy vstoupil v platnost, a zanedlouho i v účinnost, nový federální občanský zákoník pod číslem 40/1960 Sb., který úplně zrušil svěřenské náhradnictví³. Mezi roky 1964 a 2014 lze tedy hovořit o faktickém vakuu právní úpravy svěřenských institutů v Československu, České a Slovenské republice a následně v České republice, respektive zákazu používání těchto institutů.

Práce je zaměřena na toto období, na širší historii a vznik těchto institutů i na současnou právní úpravu a možnosti z ní vycházejících. Z tohoto důvodu se tedy sestává ze tří dílčích částí, z nichž každá saturuje informační potřebu nezbytnou pro další část práce. První část práce je čistě teoretická, pojednává o historii a pojmových znacích svěřenského fondu a jemu předcházejících institutů a obecnému úvodu do dědického práva, které je nezbytné pro zodpovězení stanovené hypotézy. Druhá část práce je zaměřena na praktické zkoumání možností svěřenského fondu zejména s ohledem na možnosti mezigeneračního převodu majetku s ním spojeného a zodpovězení nejasností z této možnosti vyplývajících, především s ohledem na institut nepominutelného dědice. Ve třetí, a tedy konečné, části práce bude následovat můj pohled na tyto problémy a mnou navržené potenciální řešení těchto problémů.

¹ Zákon č. 40/1964 Sb., Občanský zákoník. 1964, V 40/1964, §859 je upraven zánik všech omezení vyplývajících ze svěřenského náhradnictví.

² Zákon č. 141/1950 Sb., Občanský zákoník. 1950, §565.

³Viz citace 4.

Teoretická část

S ohledem na výše uvedený fakt, je v první řadě nezbytné obecné představení tohoto nově zavedeného institutu v teoretické rovině, které je detailněji popsáno v následující podkapitole a bude sloužit jako solidní odrazový můstek pro vyložení možností, které nám svěřenský fond přinesl, stejně tak, jako jeho potenciálních problémů a nejasností.

Kapitola a jednotlivé podkapitoly následující rovněž ve zkratce představí institut svěřenství od dob Římské říše, následovat budou popis vývoje svěřenství během období monarchie a po vzniku samostatného Československého státu, až po zrušení svěřenství v roce 1964. V poslední části bude popsáno znovuzavedení institutu svěřenství a svěřenského fondu novým občanským zákoníkem v roce 2014, s důrazem na převzetí právní úpravy svěřenského fondu z právního řádu provincie Quebec, kterému bude, pro lepší pochopení české právní úpravy, předcházet popis a historie trustu, s důrazem na současnou úpravu v právním řádu provincie Quebec. Tato kapitola bude vycházet především z Komentovaného znění části nového občanského zákoníku upravující problematiku správy cizího majetku od Jaroslava Svejkovského a kolektivu. Takto vyložené informace jsou, s ohledem na jejich přímou návaznost na institut svěřenského fondu, zásadní pro pochopení historie a funkčnosti svěřenských fondů. Prioritně bude práce klást důraz na svěřenský fond jako na institut, který je možné použít k mezigeneračnímu převedení majetku. V návaznosti na znovuzavedení institutu svěřenství bude následovat základní popis novelizace právní úpravy svěřenských fondů z roku 2018, který bude dále podrobněji objasněn v druhé, tedy praktické, části práce. V neposlední řadě bude součástí této části i stručný úvod do českého dědického práva, který je důležitý pro pochopení kolizí, které mohou mezi právní úpravou dědictví a právní úpravou svěřenských fondů vzniknout.

Praktická část

Po historickém úvodu do problematiky bude následovat plynulý přechod k současné právní úpravě svěřenských fondů a bližšímu vysvětlení novelizace Občanského zákoníku z roku 2018, který mimo jiné přinesl povinnou evidenci svěřenských fondů. Poté se posunu k praktickému využití institutu svěřenského fondu pro výše zmíněné účely mezigeneračního převodu majetku. V této části také zhodnotím výhody, respektive cesty, oproti jiným možnostem převodu majetků za stejným účelem. V tomto rámci se také naplno projeví jakási nedotaženost právní úpravy svěřenského fondu v našem právním řádu, pramenící v první řadě z faktu, že svěřenský fond je obdobou institutu trustu, který je především používán v systémech common law, ve kterých neexistuje mnoho právních institutů vlastní našemu systému civil law. Přes fakt, že institut svěřenského fondu byl přejat z quebeckého občanského zákoníku, který si zachoval charakter systému civil law, tak i tato norma neupravuje mnoho institutů nám známým, stejně tak i na mnoho institutů nahlíží jinak. Z tohoto vyplývá, že

i po šesti letech účinnosti nového občanského zákoníku, a tedy i možnosti zakládat svěřenské fondy, přetrvávají nejasnosti ohledně kolize úpravy svěřenského fondu s jinými právními předpisy. Jednu z těchto kolizí představuje i nejasnost mezi založením svěřenského fondu pro případ smrti a právem nepominutelných dědiců. Na tento rozkol existuje mnoho zásadně odlišných názorů a k dnešnímu dni neexistuje dokonce ani žádné precedenční soudní rozhodnutí, které by tuto otázku zodpovědělo. Na toto a další nejasnosti, které vyplývají z recepce institutu vlastního systémům common law do našeho právního řádu, bude klást důraz část následující po části popisující současnou právní úpravu - Systémové nedostatky a návrhy na řešení. Nejasnosti se pokusím, v historickém kontextu, s ohledem na cizí právní úpravu a zhodnocení odborníků, vyložit a nalézt na ně vhodnou odpověď nebo řešení, které bude představeno v následující, tedy závěrečné, části.

Závěrečná část - Návrhy na změny České právní úpravy a návrh smlouvy

Po analýze a nalezení nedostatků v rámci české právní úpravy je vhodné se nad těmito problémy hlouběji zamyslet a navrhnout jistá řešení. Daná řešení bych chtěl obsáhnout právě v této části práce. Tedy po zanalyzování a popsatí jednotlivých nedostatků a vyložení jednotlivých názorových proudů na tyto nedostatky z předchozí části. Přílohou k práci bude v samém závěru mnou navrhnutá smlouva o zřízení svěřenského fondu, který bude zřízen za účelem předání rodinného majetku. Smlouva bude sepsána s ohledem na problémy v této práci vyložené tak, aby pro vznik svěřenského fondu podle této smlouvy nepředstavovaly žádnou překážku.

3.2 Úvod do historických počátků svěření a svěřenských fondů

Aby bylo možné dále hovořit o institutu svěření, respektive svěřenského fondu a jeho předlohy ve formě trustu v CCQ, je třeba si nejprve vymezit co institut svěření znamená, představuje a k jakému účelu slouží, tedy definovat pojmové znaky a jeho konstrukci.

Samotnou definici českým zákonodárcem přijatého trustu dobře shrnuje Barbora Bednaříková, ta institut svěření definuje jako: "...takový vztah, kdy v principu jedna osoba svěří svůj určitý majetek druhé osobě ve prospěch osoby třetí."⁴ K této definici bych dále doplnil, že takto svěřený majetek nemusí sloužit pouze třetí osobě, ale i zakladatelem určenému veřejněprospěšnému účelu.

Tato definice se do značné míry ztotožňuje s definicí čistě common law trustu z knihy Underhill and Hayton, *Law of Trusts and Trustees*, která trust definuje následovně:

*"A trust is an equitable obligation, binding a person (called a trustee) to deal with property (called trust property) owned by him as a separate fund, distinct from his own private property, for the benefit of persons (called beneficiaries or, in old cases, cestuis que trust), of whom he may himself be one, and any one of whom may enforce the obligations."*⁵

*"Trust je spravedlivý závazek, zavazující osobu (trustee - obdoba svěřenského správce), aby se starala o majetek, kterýžto vlastní jako o oddělené jmění, odlišné od jmění jím vlastněné, za účelem prospěchu osob (beneficient), kteroužto může rovněž být i on sám, nebo kdokoliv další kdo má právo dané závazky vymáhat."*⁶
,⁷

Tato podobnost není nikterak zvláštní, neboť, mimo samotné litery zákona a obou definicí, i sama důvodová zpráva k NOZ uvádí, že institut svěřenského fondu vychází z trustu, přičemž se přímo inspiroval quebeckou fiducií, tedy specifickou formou trustu.

Účel takového svěření, jak je výše popsáno, ať již se bavíme o první, či druhé definici, je tedy zajištění určitého prospěchu pro třetí osobu/y. V historickém kontextu tento prospěch spočíval především v poskytování užitků z vyčleněného majetku a/nebo jeho převedení ve prospěch třetí osoby, nicméně v

⁴Barbora Bednaříková. *Svěřenské fondy. Institut pro uchování a převody rodinného majetku. 2., aktualizované vyd.* Praha: Wolters Kluwer, 2014, Kapitola Úvod, str. IX.

⁵UNDERHILL, A., HAYTON, D. *Law Relating to Trusts and Trustees*. Vol. Eighteenth Edition. LexisNexis, 2010.

⁶Inspirováno překladem z práce Martina Skuhrovce, zdroj překladu není patrný.

⁷SKUHROVEC, Michal. *Svěřenský fond - institut mezigeneračního uchování a předání majetku*. Diplomová práce. Univerzita Karlova, Právnická fakulta, Katedra občanského práva. Vedoucí práce Frinta, Ondřej. 2018.

rámci současné právní úpravy lze hovořit o mnoho dalších účelech svěření, ke kterým se v průběhu práce také blíže dostanu. Jedná se jak o svěřenské fondy založené za veřejně prospěšným, tak i za soukromým účelem.

V kontinentálním právu se instituty, které by se svým obsahem shodovaly s výše popsaným vymezením, začaly používat již v antickém Římě ve formě takzvaného fideikomisu (latinsky *fideicommissum*, pochází ze slov *fīdē* v překladu "důvěra" a *commissum* v překladu "svěřené", dohromady též jako "tvé důvěře svěřuji"⁸). V právu anglosaském, které se vyvíjelo odděleně od dob konce římské nadvlády a především od dob heptarchie v 7. století našeho letopočtu⁹, poté ve formě trustů (anglicky *trust*, v překladu "důvěra", již zde lze i z čistě lingvistického hlediska pozorovat podobnost mezi trustem a fideicommissum, významy těchto slov jsou stejné: "důvěře svěřuji" a "důvěra"), které jsou ale obdobně ve své podstatě potomky římských fideicommissů, nicméně ke vzniku trustu jako takového došlo v 16. století, jako důsledek Zákona o závětích¹⁰. Ve většině zemí západního světa, používajících obou právních systémů, je tato forma správy cizího majetku dlouhodobě používána k uchování, převodu, správě, zachování celistvosti, nebo použití k dalším soukromým, či veřejným účelům¹¹, v různých formách. Některé země tradičně využívají institutu trustu, například Irsko, jiné země právní úpravu trustu známou především ze zemí Common Law¹² přizpůsobili kontinentálnímu právnímu myšlení. Mezi tyto země lze zařadit Lichtenštejnsko (Treuhandverhältnis) a Lucembursko (Fiducie). Další země se rozhodly funkci trustu nahradit jiným institutem - Německo (Treuhand) a Rakousko (Privatstiftungsgesetz)¹³.

V současné právní úpravě, tedy v Občanském zákoníku, jsou v paragrafech 1448 a 1449 fakticky vymezeny účely svěřenského fondu, těmito účely je účel soukromý a účel veřejný¹⁴. Soukromý svěřenský fond slouží ku prospěchu určité osoby, nebo na její památku, z tohoto ustanovení je možné dovodit, že svěřenský fond založený za soukromým účelem slouží k ochraně, uchování, rozmnožení, správě a převodu vyčleněného majetku, práce tedy bude primárně zaměřena na svěřenské fondy založené za tímto účelem, protože právě tyto svěřenské fondy se dají použít k mezigeneračnímu převodu majetku. Co se veřejného účelu týče, hlavním účelem nemůže být dosahování zisku nebo provozování závodu, svěřenský fond založený za veřejným účelem tedy slouží k veřejnému, především socioekonomickému, prospěchu, do kterého důvodová správa k § 1448 - 1452 řadí

⁸ *Fideicommissum – Iurium Wiki*. URL: <https://wiki.iurium.cz/w/Fideicommissum> (visited on 01/22/2020).

⁹ Jan Kuklík. *Dějiny angloamerického práva*. Praha: Leges, 2011. ISBN: 978-80-87212-87-5.

¹⁰ *Dějiny angloamerického práva - strana 86*.

¹¹ Barbora Bednaříková. *Svěřenské fondy. Institut pro uchování a převody rodinného majetku. 2., aktualizované vyd.* Praha: Wolters Kluwer, 2014, Kapitola Úvod, str. IX.

¹² Země používající anglosaský systém práva.

¹³ Tichý, Luboš, Kateřina, Ronovská. a Kocí, Milos. *Trust a srovnatelné instituty v Evropě*. Praha: centrum právní komparatistiky PFUK v Praze, 2014.

¹⁴ *Zákon č. 89/2012 Sb., Občanský zákoník*. 2012.

účely kulturní, vzdělávací, vědecké, náboženské a další obdobné účely.¹⁵

Stejně jako o základních účelech svěřenských fondů, tedy veřejném a soukromém, lze hovořit i o jednotlivých typech svěřenských fondů používaných v praxi. Pro lepší pochopení je vhodné začít s trustem v common law. Trust jakožto velice flexibilní právní institut by měl mít systém, který dovoluje jisté setřídění individuálních trustů dle jejich účelu a dle potřeb, ke kterým jsou tyto jednotlivé skupiny využívány. Tento systém umožňuje rozdílný přístup k individuálním skupinám lidí jak ze strany úřadů, tak i v rámci samotné funkčnosti trustu. Toto rozdělení trustů je také vhodné pro účely zakladatele (settlor), správce (trustee) a nakonec i obmyšleného (beneficiary), neboť jim poskytuje jistou strukturu, která zjednodušuje rozhodovací proces související s volbou vhodného trustu.

Inspiraci je vhodné čerpat například v Anglii, kde trusty mají sofistikovaný systém, jehož jednotlivé části jsou vhodné k různým potřebám a kde slouží jako jeden z pěti možných způsobů jak držet majetek¹⁶.

Obrázek 1: Struktura trust systému v Anglii

Kromě výše načrtnuté struktury je možné trusty dělit dle dalších kategorií, living, nebo testamentary, revocable, či irrevocable, funded, či unfunded a dále taky je možné rozdělení dle typů trustů, které jsou používány v praxi. Zde se může jednat například o Insurance Trust, A Spendthrift Trust, Blind Trust a podobně. Vzhledem k tématu práce není třeba jít v tomto směru do detailu, představení tohoto rozdělení v rámci anglického trustu je důležité k představení typů svěřenských fondů v českém právu.

¹⁵Jaroslav Svejkský and Radan Marek a kolektiv. *Správa cizího majetku v novém občanském zákoníku, komentář § 1400 - 1474*. 1. vydání. Praha: C.H. Beck, 2015. ISBN: 978-80-7400-548-0.

¹⁶Andrew Burrows. *English Private Law*. Third Edition. Oxford: Oxford University Press, 2013. ISBN: 978-0-19-966177-0.

Za zmínku stojí pouze rozdíl mezi Express a Implied trustem. Charakteristickým rysem express trustu je dle Judith Bray to, že přímo zakladatel (settlor) stanoví účel trustu a vyčlení do něj majetek¹⁷. Naopak Implied Trust není tvořen z rozhodnutí zakladatele, ale ze zákona.¹⁸

Český zákonodárce nešel v rámci rozdělení trustu takto do hloubky, nýbrž zavedl pouze 4 základní kategorie svěřenských fondů, které jsou již představeny výše. Jedná se tedy o svěřenský fond založený *inter vivos* a *mortis causa*. Druhé členění pak spočívá v účelu, pro který byl svěřenský fond založen, tedy soukromý, nebo veřejný. S dalším rozlišením, mimo zákonné dělení, se setkáváme v praxi, kdy jsou svěřenské fondy členěny podle způsobu použití nebo podle typu¹⁹. Základními typy svěřenských fondů mohou být osobní, rodinný, obchodní, charitativní, investiční. Pro účely této práce se budu zaměřovat především na svěřenský fond rodinný, testamentární a ochranný²⁰.

Následující kapitoly možná budou působit vzhledem k názvu a zaměření práce poněkud extenzivně, ale považuji za důležité zaměřit se v mé práci i na historii svěřenských institutů a správy cizího majetku, neboť k pochopení, vysvětlení a popsání mnoha sporných otázek, které si dnes mnozí právníci pokládají, je nutné znát historické souvislosti a kontext vývoje právní vědy na našem území, neboť současná právní úprava se těmito tradičními právními předpisy v značné míře inspirovala²¹, proto je třeba se k zodpovězení těchto otázek občas vydat až k samotným kořenům tohoto institutu. Toto bude důležité především v částech zaměřujících se na rozdíly v pojetí vlastnictví a v otázkách dědického práva.

¹⁷Judith Bray. *A Student's Guide to Equity and Trusts*. First Edition. Cambridge: Cambridge University Press, 2012. ISBN: 978-0-521-15299-0.

¹⁸Tamtéž.

¹⁹Vhodný inspirační zdroj pro výčet individuálních typů svěřenského fondu poskytují jednotlivé společnosti zaměřující se na poskytování služeb související se zakládáním a správou svěřenských fondů.

²⁰Bližší rozdělení poskytují v kapitole Typy svěřenských fondů.

²¹Švestka J., Dvořák J., and Fiala J. a kolektiv. *Občanský zákoník. Komentář Svazek IV § 1475 - 1720*. Praha: Wolters Kluwer, 2014. ISBN: 978-80-7478-579-5, str. XIX-XXI.

4 Správa cizího majetku - historie

Počátky svěrenských institutů, které dnes známe v podobě trustů, svěrenských fondů, či jiných obdobných institutů²², je možné pozorovat již za dob antického Říma. K pochopení, co vedlo ke vzniku těchto institutů a s nimi spojených problémů, jejichž následky můžeme pozorovat i v dnešní době, bude následující kapitola obsahovat popis systému práva a dědického práva antického Říma, následovat bude představení svěrenských institutů, respektive fiduciárních smluv, vzniklých v této době a následně bude popsán jejich vývoj s ohledem na změny právního systému Říma.

4.1 Antický řím

Ius est ars boni et aequi, tedy právo je umění dobra a slušnosti. Tímto Ulpianovým výrokem by se dalo charakterizovat římské právo²³. Na tomto principu stojí i určitý právní vývoj, který proběhl v římském právu ve vztahu k funkci dědictví a postupně dal římským úředníkům podnět a hlavně důvod vytvořit i alternativní způsoby převodu majetku, do kterých by se daly zařadit právě fiduciární smlouvy, které jsme od Římanů s jistými úpravami zdědili ve formě trustů a obdobných trust-like institutů.

4.1.1 Praetorské právo a *Ius Civile*

Oním důvodem, který dal vzniknout fiduciárním institutům byla svazující pravidla římského dědického práva stojící na úpravě občanského práva, která jsou, pokud je porovnáme, v přímém rozporu s principy, na kterých stojí novodobý Občanský zákoník, ten se snaží ponechat co nejširší prostor svobodné iniciativě jednotlivce. Tato pravidla byla značně omezující ve vztahu k vůli zakladatele a stála na teorii projevu, která byla značně formalizovaná²⁴. Postupem času však k vývoji římského dědického práva přispívala činnost praetorů, která jej velmi posunula směrem k našemu modernímu pojetí možností projevu vůle zůstavitele a povinností a možností vztahujících se nejen na něj, ale i na jeho dědice, či další osoby a vtělila do něj dříve právně nevymahatelné instituty jako například *fideicommissum*. Kvůli činnosti praetorů a z jejich činnosti plynoucího *ius honorario*, které společně s *ius civile* ovlivňovalo denodenní život každého Římana je možné na římské právo, a specificky pro účely této práce dědické právo, nahlížet jako na dvojkolejné.

K pochopení dvoukolejnosti římského dědického práva je v první řadě třeba vymezit rozdíly mezi *ius civile* a *ius honorarium*, které se v rámci dědického práva lišily způsoby stanovování dědické posloupnosti a přístupu k dědickému

²²Především instituty jiných evropských zemí, které pojali institut trustu odlišným způsobem.

²³BLAHO, Peter, HARAMIA, Ivan. a ŽIDLICKÁ, Michaela. *Základy římského práva*. 1. vyd. Bratislava: Manz, 1997. ISBN: 80-85719-07-X, Strana 23.

²⁴Bartošek Milan and Javorský Jan. *Encyklopedie římského práva*. Praha: Panorama, 1981.

řízení. Pro celkové pochopení struktury římského práva soukromého je vhodné zmínit a popsat i další části, kterými jsou *ius gentium* a *ius naturale*.

Soukromé právo se sestávalo ze 4 částí, pro jejich vysvětlení je vhodné kombinovat práci dvou významných římských právníků Ulpiana a Gaiuse. Můžeme přitom vycházet z *Corpus Juris Civilis*, jakožto souhrného občanského zákoníku vydaného ve Východořímské říši za vlády císaře Justiniana a specificky ze sbírky děl římských právníků s názvem *Digesta* vydaného roku 530 našeho letopočtu.

Ulpian píše následující: *Ius naturale est, quod natura omnia animalia docuit: nam ius istud non humani generis proprium, sed omnium animalium, quae in terra, quae in mari nascuntur, avium quoque commune est*, což lze volně přeložit jako: "Přírodní řád je řádem, kterému příroda učí všem živým tvorům, tento řád nejen že není člověku cizí, ale ovlivňuje všechny tvory ať již pochází ze země, moře, či jsou ptáky."^{25,26}

Ulpian dále říká: *privatum ius tripartitum est: collectum etenim est ex naturalibus praeceptis aut gentium aut civilibus*, což lze volně přeložit jako: "Soukromé právo skládá se ze tří částí, neboť odvozeno jest buď z příkazů přírodních, příkazů národů, nebo těch vycházejících z práva civilního."^{27,28}

Gaius v knize první (Dig. 1.1.9., Gaius 1 inst.) soukromé právo rozděluje obdobě na právo civilní a právo národů: *Omnes populi, qui legibus et moribus reguntur, partim suo proprio, partim communi omnium hominum.*, což lze volně přeložit jako: "Všechny národy, které se řídí zvyky a právem částečně používají práva svého a práva národů", tedy *ius civile* a *ius gentium*.

Poslední součást římského soukromého práva tvoří tzv. *ius honorarium*, tedy právo tvořené Praetory, které bylo pro rozvoj římského práva zásadní.

²⁵ *Digest of Justinian: Liber I.* URL: <https://www.thelatinlibrary.com/justinian/digest1.shtml> (visited on 01/24/2020), Dig. 1.1.1.3, Ulpianus 1 inst., vlastní překlad.

²⁶ *The Digest or Pandects : Book 1 (Scott).* URL: https://droitromain.univ-grenoble-alpes.fr/Anglica/D1_Scott.htm (visited on 01/24/2020), Použito k překladu.

²⁷ *Digest of Justinian: Liber I.* URL: <https://www.thelatinlibrary.com/justinian/digest1.shtml> (visited on 01/24/2020), Dig. 1.1.1.2, Ulpianus 1 inst., vlastní překlad.

²⁸ *Digest of Justinian: Liber I.* URL: <https://www.thelatinlibrary.com/justinian/digest1.shtml> (visited on 01/24/2020), Použito k překladu.

Nejobecněji řečeno, se tedy římské soukromé právo sestávalo ze 4 základních prvků, respektive práv:

- *ius civile*,
- *ius honorarium*,
- *ius gentium*,
- *ius naturale*.

Při ponechání *Ius naturale* jako základního práva všeho stranou, by se struktura římského soukromého práva, s ohledem na popis v této kapitole, dala vizuálně vyzobrazit následovně, pro popis fungování dědického práva je důležité především *ius civile* a *ius honorarium*:

Obrázek 2: Struktura soukromého římského práva

Ius civile je právo, jehož subjekty jsou římscí občané, původně vycházelo z obyčejů. Nejstarší *ius scriptum*²⁹, vykládající *ius civile*, který je nám znám je **Zákon XII desek** (Latinsky "*Lex duodecim tabularum*") z 5. století před naším letopočtem. Dle několika dochovaných informací potenciálně existovala psaná úprava již na samém počátku republiky ve formě sbírky *leges regiae*³⁰, která byla kodifikována do takzvaného *ius civile Papirianum*³¹. *Ius civile* bylo tvořeno pontifickými interpretacemi³² a komiciálními zákony³³ a v době císařství císařskými konstitucemi³⁴. Problém *ius civile* však spočíval

²⁹Psané právo.

³⁰Zákony vydávané Římskými krály.

³¹George Mousourakis. *Roman Law and the Origins of the Civil Law Tradition*. en. Google-Books-ID: SMeoBQAAQBAJ. Springer, Dec. 2014. ISBN: 978-3-319-12268-7, str.31.

³²Zákony tvořeny Pontifiky, kteří vykládali právo.

³³Zákony tvořeny lidovým shromážděním.

³⁴Zákony tvořeny císařem.

v jeho nepružnosti, která se projevovala špatným přizpůsobováním změnám ve společnosti a vývoji doby, a jednoduchého a striktního určení některých zásad³⁵.

Ius honorario, neboli praetorské právo, bylo tvořeno vysokým římským úředníkem zvaným *Praetor*. Úřad praetora byl vytvořen roku 367 před naším letopočtem Liciniovým zákonem³⁶. Praetor řídil soudní procesy a za pomoci *aequitas*³⁷ a *bona fide*³⁸ mohl ovlivňovat a řídit soudní řízení a tím i vytvářet, respektive nalézat, *ius honorarium*, jež rozvíjelo neobratné a zastaralé principy civilního práva, ze kterého vycházel a jehož principy vztahoval na skutkové vztahy, které původní *ius civile* neupravovalo. V situacích, kdy se pro svůj nedostatek formy a obsahu z *ius civile* vycházel nedalo, mohl praetor vytvořit hypotézu (*Formula in factum concepta*) skutkové podstaty, která když je naplněna, má být něco vykonáno, například má být žalovaný odsouzen, tyto hypotézy nemusely být založeny na žádných existujících normách. Praetor zároveň v řízení účastníkům umožnil podávat námitku (*exceptio*), na kterou dle civilního práva nebyl brán zřetel, nicméně pokud se v rámci *ius honorario* daná námitka prokázala, brala se v úvahu³⁹. Praetor zároveň vydával na začátku svého jednoročního funkčního období takzvaný edikt, který fakticky sloužil jako soupis honorárního práva a tímto byla odstraněna potřeba sepisovat *Ius honorarium* ve formě zákoníků.

Ius gentium je obligační majetkové právo⁴⁰, které bylo tvořeno cizineckým praetorem za účelem poskytování právní ochrany při obchodních stycích Římanů s cizinci, případně cizinců s cizinci na území Říma. V překladu právo národů kombinovalo *Ius civile*, zahraniční, především řecké, právo a usance obchodníků. Ze své podstaty se jednalo o právní předpis jednoduchý, který nekladl na právní subjekty zásadnější formální požadavky. Ve svém důsledku tedy, obdobně jako *Ius honorarium* přispěl i rozvoji *Ius civile*, kterému se stalo podnětem k určitému zjednodušování norem, které byli rigidní, zastaralé a svojí existencí překážely⁴¹.

Ius naturale není v rámci římské jurisprudence vždy vykládáno stejně. Dle mého názoru nejosobitější stanovisko zastává Ulpianus, který *Ius naturale* vysvětluje jako jakési nejvyšší právo působící na všechny tvory, tedy jak lidi, tak i zvířata, které jim bylo vnuknuto samotnou přírodou. V úvozovkách se tedy jedná o právo propůjčující možnost svazků mezi opačným pohlavím, plozením potomsta, či jeho výchovu. Pro téma této práce není nikterak důležité, z toho

³⁵Barbora Bednaříková. *Svěřenské fondy. Institut pro uchování a převody rodinného majetku. 2., aktualizované vyd.* Praha: Wolters Kluwer, 2014, kapitola 1, str.3.

³⁶BLAHO, Peter, HARAMIA, Ivan. a ŽIDLICKÁ, Michaela. *Základy římského práva.* 1. vyd. Bratislava: Manz, 1997. ISBN: 80-85719-07-X, str.35.

³⁷Spravedlnost a slušnost.

³⁸Dobrá víra, dobrý úmysl.

³⁹Tamtéž.

⁴⁰Například právo rodinné a dědické zůstávalo vyhrazeno zásadně civilnímu, tedy národnímu, právu a právu tvořeného praetory.

⁴¹Kincl J., Urfus V., and Skřejpek M. *Římské právo.* Praha: C.H. Beck, 1995. ISBN: 80-17179-031-1.

důvodu jsem ho vynechal i ve výše načrtnutém obrázku přibližujícím strukturu římského soukromého práva a dále se jím již ani nebudu zabývat, uvedl jsem ho pouze pro úplnost⁴².

4.1.2 Dědické právo v dobách antického Říma

Po vyjasnění struktury římského práva je tedy možné přesunout se přímo k popisu způsobu fungování Římského dědického práva. Tato část je důležitá pro historické pochopení vzniku svěrenských institutů ve starověkém Říme a pokračování dalšího vývoje těchto institutů, které mají svůj prvopočátek právě v Římské říši.

Římské dědické právo bylo prvně zakotveno v rámci *Ius civile* v Zákonu XII desek, jež dávalo římským občanům právo domáhat se svého dědického práva žalobou^{43,44}. Přes takovouto, dnes by se dalo říci, vyspělost tehdejšího římského práva však tento rigidní zákon kladl před zůstavitele v rámci jeho volnosti pořizovat o svém majetku i značné překážky a obdobně značně omezoval i samotné dědice. Z důvodu této rigidnosti římského civilního práva se začalo do popředí dostávat dědické právo, tak jak na něj nahlížel praetor, to ve svém důsledku zapříčinilo jeho dvojkolejnost⁴⁵.

Dědické právo v Říme, vycházelo z principu univerzální sukcese^{46,47}, což sehrálo spolu s pasivní dědickou legitimací významnou roli při tvorbě alternativních způsobů odkazu majetku zůstavitele.

Do doby samotného převzetí pozůstalosti byl pozůstalostí majetek ležící pozůstalostí. Ten se mohl v průběhu své existence zvětšovat, či zmenšovat. Později byla ležící pozůstalost chápána jako právnická osoba, existující po omezenou dobu, dokud nebyla převzata povolanými dědici. V případě odúmrti byl majetek *bona vacantia* a připadl *fiscusu*, tedy státní pokladně, ta ručila za pohledávky ručila do výše nabytého dědictví.

Právní důsledky přijetí dědictví tedy pro dědice znamenaly, že se stal subjektem všech práv a závazků zůstavitele. Přijetím dědictví došlo ke konfuzi (splnutí) majetku zůstavitele a dědice. Dědic tak plně ručil za dluhy zůstavitele a věřitel se tak mohl dožadovat splnění takovýchto dluhů i v případě,

⁴²Tamtéž.

⁴³Kincl J., Urfus V., and Skřejpek M. *Římské právo*. Praha: C.H. Beck, 1995. ISBN: 80-7179-031-1.

⁴⁴Obdobně Barbora Bednaříková: Svěrenské fondy. Institut pro uchování a převody rodinného majetku.

⁴⁵Ta byla zakotvená právě z důvodu výše popsaného systému práva a jejich, pro vývoj dědického práva, dvou nejdůležitějších složek, *Ius civile* a *Ius honorario*.

⁴⁶Do dědictví spadá jmění, tedy jak majetek, tak i závazky.

⁴⁷BLAHO, Peter, HARAMIA, Ivan. a ŽIDLICKÁ, Michaela. *Základy římského práva*. 1. vyd. Bratislava: Manz, 1997. ISBN: 80-85719-07-X.

že bylo dědictví předlužené⁴⁸. Toto mohlo mít negativní dopad i na věřitele dědice. Praetor proto dle situace uděloval *beneficium inventarii*, nebo *beneficium separationis*.

V případě určení více dědiců, přičemž někteří se dědici nestali, se uvolněné podíly poměrně přirůstaly ostatním dědicům i s právním břemenem v případě jeho existence. Tato akresence uvolněného podílu proběhla i v případě, že si to dotčený dědic nepřál.

Po zůstavitelově smrti šlo dědit na základě zákona, nebo na základě testamentu, toto zároveň určovalo i dědickou posloupnost.

Římské právo tedy rozlišovalo dvě posloupnosti:

1. *hereditas testamentaria* - dědická posloupnost na základě testamentu,
2. *hereditas legitima* - dědická posloupnost na základě zákona.

Dědická posloupnost testamentární

Posloupnost zakládající se na testamentu, tedy jednostranného právního dokumentu ustanovujícího zůstaviteli dědice, měla přednost před posloupností zákonnou a římské dědické právo stálo na principu *Nemo pro parte testatus, pro parte intestatus decedere potest*. Nevyčerpání celého dědictví ze strany *hereditas testamentaria*, tedy nemohlo založit právní důvod pro delaci⁴⁹ intestátních dědiců⁵⁰, v takovém případě dědil i zbytek pozůstalosti dědic popolaný na základě testamentu.

Přes fakt, že dědění na základě testamentu mělo přednost, znalo římské právo i institut nepominutelného dědice, jednalo se o osoby v blízkém příbuzenství se zůstavitelem. Právo na část pozůstalosti se ve svých prvopočátcích vymáhalo takzvanou kverelou, tedy žalobou před soudem na zrušení testamentu. Až v pozdější době císařské měli nepominutelní dědici při jejich opomenutí zůstavitelem v závěti právo na dorovnání svého zákonného podílu bez nutnosti rušit testament⁵¹. Povinnost zohlednit nepominutelného dědice se mohl zůstavitel zprostit vyděním daného dědice. Z počátku nemusel zůstavitel uvádět důvod, toto bylo změněno vydáním Justiniánských reforem, které taxativně vymezili důvod pro vyděnění nepominutelného dědice⁵².

⁴⁸Tamtéž.

⁴⁹Povolání.

⁵⁰Dědicové dle *hereditas legitima*.

⁵¹MAREK, Karel, Redakční rada. "Časopis pro právní vědu a praxi". In: Právnická fakulta Masarykovi Univerzity v Brně (2012). ISSN: 1210-9126, 3. vydání z roku 2012, str.230.

⁵²BLAHO, Peter, HARAMIA, Ivan. a ŽIDLICKÁ, Michaela. *Základy římského práva*. 1. vyd. Bratislava: Manz, 1997. ISBN: 80-85719-07-X, str.147.

Z hlediska budoucího vývoje římského dědického práva a v návaznosti na to vývoje fiduciárních smluv je důležitá pouze posloupnost testamentární. Zde bylo kladeno před testátora, i přes krok vpřed, který představoval zákon dvanácti desek a obecně i pozdější iterace *Ius civile*, mnoho překážek, které omezovali jeho testovací volnost. Tyto se projevovali například ve smyslu omezení volnosti určení dědiců v testamentu vycházejícího z rigidnosti římského civilního práva, například co do osob blíže neurčených, aneb *personae incertae* a zapříčinilo jejich dědickou nezpůsobilost. Takovéto osoby jsou určeny jen popisem, namísto jejich jména, tedy například "*dědicem budiž ten, kdo přijde první na můj pohřeb*", takovéto vymezení bylo neplatné. Původně se toto omezení vztahovalo obdobně i na pohrobky a právnické osoby⁵³, tento přístup se nicméně později obrátil v jejich prospěch⁵⁴.

Značně formalizované a omezující římské dědické právo vycházející ve svých počátcích výhradně z *Ius civile* značně omezovalo zůstavitele a stavělo jiné občany do pozice pasivní dědické nezpůsobilost (latinsky *testamenti factio passiva*) i v mnoha dalších ohledech týkajících se například pohlaví, majetku, rodinného stavu nebo typu příbuzenství⁵⁵.

Jisté řešení skýtalo použití jedné ze tří variant dědické substituce. Tato však sloužila pouze k ustanovení náhradního dědice v případě, že se dědic nemohl, nebo nechtěl dědictví ujmout a neposkytovala tak řešení dědické nezpůsobilosti⁵⁶.

Zde se naplno projevila důležitost práva praetorského a jeho důležitost na vývoj římského práva a v návaznosti na to i dalších právních systémů vzniknuvších po úpadku a následném zániku Římské říše a s tím i spojených fiduciárních institutů.

⁵³Původně mohl dědit pouze *fiscus*, tedy císařská pokladna, a až později města a obce.

⁵⁴BLAHO, Peter, HARAMIA, Ivan. a ŽIDLICKÁ, Michaela. *Základy římského práva*. 1. vyd. Bratislava: Manz, 1997. ISBN: 80-85719-07-X.

⁵⁵Tamtéž.

⁵⁶Kincl J., Urfus V., and Skřejpek M. *Římské právo*. Praha: C.H. Beck, 1995. ISBN: 80-7179-031-1.

Dědická poslušnost intestátní

V případě úmrtí zůstavitele, který nezanechal testament, popřípadě byl zanechaný testament neplatný, nastupovalo dědictví *ex lege*.

Římské právo rozlišovalo právní postavení dědiců ve smyslu povinnosti dědit na dvě poslušnosti⁵⁷:

1. *heredes voluntarii* - dobrovolní dědicové, jsou povoláni k dědictví projevem vůle nebo zachováním se ve smyslu přijetí - tedy například uhrazení pohledávky zůstavitele,
2. *heredes necessarii* - nutní dědicové, jsou povoláni k dědictví smrtí zůstavitele bez možnosti odmítnutí dědictví, tato skupina se dále dělí na další dvě podskupiny:
 - *heredes sui et necessarii* - dědici nutní a vlastní, římská rodina byla silně patriarchálního charakteru a vztahy se rozlišovaly na takzvané agnátské a kognátské. Paterfamilias, tedy otec rodiny měl moc nad členy jeho rodiny. Tito členové, kteří v době zůstavitelovi smrti spadali pod jeho moc se stali členy této podskupiny. Do vzniku *beneficium abstinendi* v rámci praetorského práva neměli možnost dědictví odmítnout.
 - *heredes necessarii* - jedná se o otroky, kteří byli v testamentu zároveň osvobozeni, neměli možnost dědictví odmítnout. Pokud byl nicméně v testamentu jako dědic označen otrok v moci jiného římského občana, stal se dědicem onen římský občan.

V souvislosti s dalším vývojem v rámci praetorského práva vyhradil dědicům praetor takzvané *beneficium abstinendi*, které jim umožňovalo vzdát se dědictví a přesto, že stále byli dědici dle *ius civile*, zabraňovalo také možnosti podávání žaloby zůstavitelových věřitelů proti těmto dědicům⁵⁸.

S dalším vývojem římského práva se rozvíjela i intestátní dědická poslušnost, kterou vnímalo jinak *ius civile*, pro které bylo rozhodující příbuzenství agnátské a *ius honorarium*, pro které bylo rozhodující příbuzenství kognátské. Rozdíly mezi oběma soustavami byly smazány Justiniánovými novelami, ty založili novou poslušnost, která byla velice podobná naší moderní úpravě dědění ze zákona a jednotlivým třídám.

⁵⁷BLAHO, Peter, HARAMIA, Ivan. a ŽIDLICKÁ, Michaela. *Základy římského práva*. 1. vyd. Bratislava: Manz, 1997. ISBN: 80-85719-07-X, str.141.

⁵⁸Tamtéž.

4.1.3 Jiná porízení pro případ smrti

V rámci římského práva a zvyklostí bylo možné přenechat určitou část majetku někomu, kdo nebyl dědicem, formou takzvaného legata (v překladu odkazu), jedná se o takzvanou singulární sukcesi. Povinnost převést majetek formou odkazu mohla být uložena pouze testamentárnímu dědici. Tento způsob převodu majetku byl u Římanů velice oblíbený. Smyslem legatu bylo, aby dědic po smrti zůstavitele poskytl nějakou část pozůstalosti jiné osobě. Často se však stávalo, že legatum tvořilo celou pozůstalost, což z hlediska nastavení římského práva nic nepřinášelo dědici, který nejenže neměl žádný prospěch z dědictví, ale stal se fakticky pouhým vykonavatelem závěti s z toho plynoucími obligacemi. Takováto přetěžovaná dědictví pak byla často dědici odmítána⁵⁹. Testament bez dědice však nemohl v římském dědickém právu existovat, takovýto testament se tedy stal nulitním. Další důsledek odmítnutí dědictví zahrnoval užití intestátní poslušnosti a neplatnost všech dispozic v počátečním testamentu. Aby se předešlo těmto důsledkům, které byly škodlivé pro všechny zúčastněné strany, začali Římané proti tendenci ukládat dědici příliš mnoho odkazů vydávat zákony⁶⁰.

Dále byl tento způsob zatížen formálními požadavky na jeho formu, z tohoto důvodu se začaly vyčleňovat i jiné postupy převodu majetku, které nebyly zatíženy takovou formálností⁶¹. Jeden z těchto postupů byl již výše zmíněný fideikomis, jehož splnění bylo ve svých prvopočátcích svěřeno dědici čistě na základě důvěry. Faktem však nadále zůstávalo, že fideikomis nebyl právně vymahatelný a tím pádem nebylo možné splnění zůstavitelova přání požadovat formou žaloby⁶².

4.1.4 Fideikomis v antickém Římě

V důsledku faktických omezení kladených na *legatum* a obecně na římské dědické právo, ať již dle *Ius civile*, nebo *Ius honorario*, se tedy, již za dob Římské republiky, začal vyvíjet i jiný, zprvu neformální, institut k účelu převodu majetku po smrti zůstavitele, který byl potřebný pro specifické, *Ius civile* přehlížené, situace v rámci dědění ve smyslu dědické nezpůsobilosti, kladené přísnosti na formu testamentu,

⁵⁹BLAHO, Peter, HARAMIA, Ivan. a ŽIDLICKÁ, Michaela. *Základy římského práva*. 1. vyd. Bratislava: Manz, 1997. ISBN: 80-85719-07-X.

⁶⁰Jakob Fortunat Stagl. *lex Falcidia*. en. ISBN: 9780199381135 Library Catalog: oxfordre.com. Apr. 2018. DOI: 10.1093/acrefore/9780199381135.013.8272. URL: <https://oxfordre.com/classics/classics/classics/view/10.1093/acrefore/9780199381135.001.0001/acrefore-9780199381135-e-8272> (visited on 06/01/2020).

⁶¹*Fideicommissum* – *Iurium Wiki*. URL: <https://wiki.iurium.cz/w/Fideicommissum> (visited on 01/22/2020).

⁶²Tamtéž.

či situací, kdy chtěl zůstavitel vyjádřit určité jeho přání ohledně nakládání s majetkem⁶³.

Tímto institutem byly takzvané *fideikomisy*, respektive fiduciární smlouvy. Podstata *fideikomisu*, na který lze nahlížet jako otce současně používaného trustu a obdobných fiduciárních institutů používaných jako suplementy nebo substituty klasického dědění, respektive převodu majetku, spočívala v tom, že zůstavitel v testamentu žádal jím určenou osobu (především univerzálního dědice), aby po jeho smrti naplnil určité zůstavitelovo přání. Toto přání spočívalo nejčastěji v převodu části zůstavitelova majetku na jinou osobu, než na určené dědice. Jak již je poznamenáno v úvodu, slovo *fideicommissum* se dá volně přeložit jako "tvé důvěře svěřuji", toto označení bylo výstižné, protože tato žádost se opravdu zakládala čistě na důvěře mezi zůstavitelem a osobou jím určenou, šlo tedy pouze o formální obligaci. Fideikomisář (rozuměj osoba v jejíž prospěch má být plněno) se tedy nemohl žalobou domáhat svého práva. Tato žádost se obvykle připojovala ke kodicilu, jež tvořil právě s odkazem a fideikomisem ustanovení pro případ smrti^{64,65}.

Hlavní výhody tohoto institutu spočívaly právě v převedení majetku i osobám nezpůsobilým dědit podle *Ius civile* a dále možnost zřídit ho bez složitějších formálních požadavků⁶⁶.

Běžné byly univerzální fideikomisy, kterými se měl převádět celý zůstavitelův majetek. Touto formou šlo, především díky fakticky neexistující regulaci a malým nárokům na formu, obejít principy dědického práva, dědic si při tom nemohl zpočátku strhnout falcidiální quartu tak, jako tomu bylo u odkazu. Tato forma převodu majetku však nebyla možná (uskutečnitelná) bez součinnosti dědice, ten musel jako univerzální dědic dědictví přijmout, což bylo v případě, kdyby měl majetek celý převést (obdobně jako u odkazu), pro dědice nevýhodné a opět by se stal pouhým vykonavatelem závěti ale se všemi obligacemi vycházejícími z toho, že dědictví přijmul, dědic tedy ručil za dluhy zůstavitele, přičemž krytí ze strany fideikomisáře bylo pouze obligačního rázu. Je však pravdou, že po dlouhou dobu, po kterou nebyl fideikomis právně zakotven a nebyla mu přiznána právní závaznost⁶⁷ mohl dědic dědictví v zásadě přijmout a neřídit se zůstavitelovým přáním vyjádřeným v rámci fideikomisu.

⁶³Takovouto možnost neposkytovalo ani civilní ani honorární právo, mohlo se jednat například o předání majetku nezpůsobilým dědicům, tedy například cizincům, či použití majetku k nějakému opakujícímu se úkonu, Gaius II, 246.

⁶⁴Michal Skřejpek. *Římské soukromé právo: systém a instituce*. Plzeň: Aleš Čeněk, 2011. ISBN: 978-80-7380-334-6.

⁶⁵Leopold Heyrovský. *Dějiny a systém soukromého práva římského*. 4., opr. vyd. Praha: J. Otto., 1910.

⁶⁶Barbora Bednaříková. *Svěrenské fondy. Institut pro uchování a převody rodinného majetku*. 2., aktualizované vyd. Praha: Wolters Kluwer, 2014.

⁶⁷Ta mu byla přiznána až za vlády Císaře Augustiana.

Dle Barbory Bednařkové je možné hledat prameny takovéto konstrukce v římských *commendationes*, neboli mandátech. Ty spočívaly v předání jisté věci osobě blízké na smrtelném lóži k jejímu uchování obdobně se však jednalo pouze o nevymahatelnou morální obligaci⁶⁸.

A právě *commendationes* představovali inspiraci ke zrození konstrukce i pozdějšího fideikomisu. Ten se však od mandátu liší v tom, že umožňuje krom předání určitého majetku i předání určitého úkolu, týkajícího se tohoto majetku, fiduciáři u smrtelného lóže, který měl daný úkol vykonat vůči třetí osobě, tedy fideikomisaři. Fiduciář tedy takto označený majetek držel a spravoval a při splnění či nesplnění určité zůstavitelem uložené podmínky měl fiduciář daný nerozdělený⁶⁹ majetek předat zůstavitelem určené osobě⁷⁰.

Tento typ fideikomisu se však stále velmi lišil od našeho českého svěřenského fondu, či trustu v Québecu, tak jak jej známe dnes. Zde narážím na, dle mnohých zásadní problém přijímání trustu do evropských právních řádů, tím je pojetí vlastnictví (viz kapitola 7.9 Rozdílné pojetí vlastnictví). V době římské se totiž stále nejednalo o účelově určený majetek dle Lepaulla tak jak jej známe u nás, nebo v Québecu. Tehdejší institut by se dal mnohem více připodobnit k úpravě trustu ve Skotsku, americkém státě Louisiana, nebo v Jihoafrické republice, v těch se fiducář stává vlastníkem, avšak se značným omezením, jedná se tedy v zásadě o vlastnictví *sui generis*⁷¹.

4.1.5 Legislativní činnost směřující ke změnám v odkazech a fideikomisech

Používání odkazů bylo u Římanů velice rozšířené a oblíbené. Problémem však bylo, že jimi přetěžovali dědictví, která pak byla odmítána. Bylo proto žádoucí, aby se zřizování odkazů určitým způsobem omezilo. To s ohledem na budoucí vývoj, který směřoval ke sloučení odkazů a fideikomisů ovlivnilo i samotný fideikomis.

Lex Falcidia

Zákon přijatý v roce 40 př. Kr. směřoval k omezení odkazů. Nově musel dědic obdržet minimálně jednu čtvrtinu aktivní pozůstalosti ve formě takzvané falcidiánské kvarty. Zůstavitel tak mohl za pomoci odkazu odkázat maximálně 3/4 svého majetku. Tento zákon měl vést k tomu, aby dědicové byli motivováni

⁶⁸Johnston D. *Roman Law of Trusts*. Oxford: Clarendon Press, 1988.

⁶⁹Snaha uchovat nerozdělený majetek a předat ho další generaci hrála důležitou roli v celém vývoji svěřenských institutů, jak bude dále vidno při popisu historického vývoje svěřenství na našem území.

⁷⁰Barbora Bednařková. *Svěřenské fondy. Institut pro uchování a převody rodinného majetku. 2., aktualizované vyd.* Praha: Wolters Kluwer, 2014.

⁷¹Lionel D. Smith. *Re-imagining the Trust: Trusts in Civil Law*. Cambridge: Cambridge University Press, 2012. ISBN: 978-1-107-01132-8.

přijímat dědictví právě z důvodu obdžení minimálně jedné čtvrtiny z celého dědictví a zůstavitelova vůle, která byla vyjádřena ve formě odkazu, byla respektována⁷².

SC Trebellianum

Jak již jsem však popsal výše tento institut byl stále právem neupravený. Toto se však s jeho vývojem zanedlouho změnilo neboť za dob vlády císaře Augusta byla fideikomisům přiznána právní závaznost. Následně za vlády Nera s vydáním normativního právního aktu s názvem Senatus Consultum Trebellianum senátem z roku 56 našeho letopočtu, tedy již z dob císařství, bylo právně upraveno fungování fideikomisů. Tato právní úprava stanovila, že po vydání dědictví fideikomisaři mají žaloby z aktiv a žaloby věřitelů směřovat výhradně vůči němu⁷³. Fiduciář tedy získal exceptionem restitutae hereditatis, která právě toto zaručovala⁷⁴. Univerzální fideikomisař nesl tíži dokazu, nemohl si však srazit čtvrtinu pro sebe.

SC Pegasianum

Stále však v rámci fideikomisů existoval zásadní problém, který spočíval v tom, že dědic dědictví častokrát odmítl, to mu však koneckonců zaručovala samo římské právo.

Toto časté odmítání, a problém ve smyslu toho, že tíhu odkazu nesl právě dědic, přijetí dědictví ze strany fiduciáře vyřešila až Senatus Consultum Pegasiana. Ta rozšiřuje na fideikomisy ustanovení Lex Falcidia, dědic měl tedy nyní možnost strhnout si z dědictví falcidiánskou kvartu, tedy čtvrtinu převáděného majetku⁷⁵, jelikož tvůrci chtěli, aby dědic přijímal dědictví dobrovolně. Tvůrci SC tedy zavádějí také povinou 1/4 dědictví pro dědice, s tím, že pokud není zaručena zůstavitelem je možné, aby si ji dědic sám podržel pro sebe. V případě toho, že by se zdráhal dědictví přijmout, je možné k přijetí a následnému vydání celého dědictví donutit, bez nebezpečí placení pozůstalostních dluhů.

Fideikomis s takto vymezenými možnostmi začal být v průběhu času v praxi využíván pro rozšíření možností projevení vůle ze strany zůstavitele. Takto vyčleněný majetek se nazýval fideikomisární substituce jeho specifickým případem byl právě rodinný fideikomis, kterýžto je obdobou současného typu rodinného svěřenského fondu v českém Občanském zákoníku, na nějž bude s ohledem

⁷²BLAHO, Peter, HARAMIA, Ivan. a ŽIDLICKÁ, Michaela. *Základy římského práva*. 1. vyd. Bratislava: Manz, 1997. ISBN: 80-85719-07-X.

⁷³Frýdek Miroslav, Pavel Salák, and Renata Veselá. *Římské právo pro bakaláře*. Brno: Masarykova Univerzita, 2009. ISBN: 978-80-210-5002-0, Str. 185.

⁷⁴*Encyclopedic dictionary of Roman law*. en. Google-Books-ID: oR0LAAAAIAAJ. American Philosophical Society, 1968. ISBN: 978-0-87169-432-4, Str. 460.

⁷⁵Michal Skřejpek. *Římské soukromé právo: systém a instituce*. Plzeň: Aleš Čeněk, 2011. ISBN: 978-80-7380-334-6.

na téma práce kladen největší důraz. Ten hrál zásadní roli v případech ochrany majetku zámožných římských rodin. Takovýto nerozdělený majetek je spravován výhradním dědicem, kterého zůstavitel vybral, a nemůže být rozprodán ani rozdělen. Jeho účelem je hmotné zabezpečení římské rodiny pro další generace⁷⁶.

V římském právu však existovaly i další instituty pro převody majetku, výkladem výše jsem tedy nevyčerpal všechny římským právem umožněné možnosti, jednou z těchto možností představuje například darování pro případ smrti, které se také standardně mezi římskými občany používalo. Částečně bych tedy tuto část uzavřel s tím, že i přes dlouhou cestu, kterou musel fideikomis ještě ujít, aby se z něj vyvinuly trust-like instituty dnešní podoby, je zřejmé, že právě zde se začal vyvíjet tento v dnešní době, minimálně v jiných koutech světa, tak často využívaný institut.

⁷⁶Bonfante Pietro. *Institute římského práva*. 9. vydání. Brno: ČS.A.S. Právnick, Knihovna českého akademického spolku "Právnick" v Brně, 1932, Strana 714 až 715.

4.2 Historie svěrenských fondů u nás a ve světě

Není pochyb, že Římská říše a následnické státy (Západořímská říše a Byzantská říše) měli zásadní vliv na rozvoj dědického práva, fideikomisu a práva jako celku, nejen na svém území, ale i ve státních útvarech zbytku Evropy, do které se římské právo jako poměrně vyspělý konstrukt šířilo, a potažmo i celého světa.

Právní vývoj mnoha zemí byl tedy ovlivněn římským právem přičemž právní řády mnoha z těchto zemí dnes stojí na kontinentálním právním řádu, pro který položilo základ právě římské právo.

Česká republika se řadí do skupiny zemí používající, obdobně jako celý evropský kontinent, kontinentální systém práva, přijetí institutu trustu tak představovalo jistou výzvu. Je tedy otázkou proč se český zákonárce nezaměřil spíše na přijetí institutu například Německého Treuhandu, jež v rámci Německého práva řeší jak institut nepominutelného dědice, tak i problematiku odděleného vlastnictví. Věřím nicméně, že polemika nad co by kdyby nemá pro zbytek práce nikterak zásadní význam, můj pohled na tuto otázku by se tedy dal shrnout následovně: Ve skrze si trufám tvrdit, že důvod pro který se Český zákonodárce rozhodl přijmout trust vycházející z Common Law místo například Německého Treuhandu, jehož historický vývoj se mnohem více blíží fideikomisu⁷⁷ souvisí v zásadě s Globalizací nesoucí s sebou významnou měrou mezinárodní obchod a s tím související jakousi soutěž mezinárodních právních řádů.

Na první pohled by se mohlo zdát, že německý treuhand je s naším právním řádem kompatibilnější než trust, není však koneckonců tajemství, že Německo používá, stejně jako my, kontinentální systém práva, tato zjevná kompatibilita tak není překvapující. Německé právo s ohledem na treuhand řeší jak samotný pojem vlastnictví, tak i chrání v případě dalších institucí jako nadace, nepominutelného dědice.

Je nepochybné, že hospodářsky je trust potřebný, to koneckonců stanovuje sám zákonodárce v důvodové zprávě, neboť nadnárodní propojení obchodů a finančních transakcí vytváří na přijímání těchto institutů, analogických k anglosaskému pojetí trustu, jakýsi tlak. Profesor Rainer Kulms s tímto zmiňuje problematiku německého přístupu k trustu. To dle něho pomíjí koncepci právního vztahu vytvořeného zakladatelem inter vivos či pro případ smrti, v němž je jmění svěreno pod kontrolu svěrenského správce ve prospěch obmyšleného či za určitým účelem. Německé soudy pak přistupují k otázce odděleného vlastnictví, k němuž má titul svěrenský správce, velmi zdrženlivě⁷⁸. Čl. 1 odst. 2 písm. h Nařízení o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I) dokládá, že

⁷⁷Elizabeth Cooke. *Modern Studies in Property Law - Volume 2*. en. Google-Books-ID: xciyDkLpOi4C. Hart Publishing, May 2003. ISBN: 978-1-84113-173-3, Piotr Stec Strana 46.

⁷⁸Tichý, Luboš, Kateřina, Ronovská. a Kocí, Milos. *Trust a srovnatelné instituty v Evropě*. Praha: centrum právní komparatistiky PFUK v Praze, 2014, Německo mezi trustem a treuhandem.

trusty a vztah zakladatele, svěřenského správce a obmyšlených nelze jednoduše zařadit do závazkového práva^{79,80}. Další argumenty pro recepci trustů do civil law systémů poskytuje Irina Gvelesiani ve své práci na téma "Treuhand" and "fiducie" (Terminological Problematics), mezi nimiž například:

- *"the globalization of the legal practice has exhibited an overall tendency of unification and harmonization of legal systems of the world countries",*
- *"the dominance of U.S. and English law firms in complex transactions including non-trust jurisdictions...",*
- *"all mature legal systems have catered in various ways to the same needs that have promoted and informed the developement of the common law trust: division between the economic value of assets and their holding and management..."*⁸¹

Je tedy zřejmé, že s ohledem na soutěž právních řádů a použití k oboum institutům vychází trust lépe a nezbývá nic jiného, než pochválit českého zákonodárce, že při jeho přijímání hleděl směrem k trustu. Obdobně by se dalo hovořit o faktoru ekonomického přínosu. Samotný inspirační zdroj ve formě Quebecké fiducie už pak představoval jasné završení procesu jeho vybírání pro rekodifikační komise, o čem ostatně budu hovořit v kapitole Recepcie právní úpravy Svěřenského fondu z právního řádu provincie Quebec. Ohledně compatibility obou institutů obdobně nemá treuhand nikterak navrch viz kapitola Nejasný výklad ochrany nepominutelných dědiců.

Samotný historický vývoj fiduciárních institutů na našem území je v obdobích dalece předcházející snaze české rekodifikační komise o nalezení vhodného inspiračního zdroje právní úpravy trustu a jeho přijetí také velice důležitý a svědčí o tom, že instituce obdobné svěřenskému fondu nejsou v Česku ničím zas tak převratně novým. Pojďme si ho tedy ve zkratce představit.

4.2.1 Svět - Anglie

Anglie jakožto kolébka angloamerického⁸² právního systému dala vzniknout i samotnému institutu trustu. Trust anglického původu byl s jistými koncepčními změnami přejat právě do právního řádu provincie Quebec a ačkoliv je mladším z dvojice, položil společně s římským fideikomisem základy současného trustu a jiných obdobných institutů stojících na jeho základu.

⁷⁹Tamtéž

⁸⁰Nariadení o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:32003R0593&from=CS> (visited on 06/07/2020).

⁸¹Irina Gvelesiani. "TREUHAND" AND "FIDUCIE" (TERMINOLOGICAL PROBLEMATICS). Jan. 2016.

⁸²Rovněž zvaný jako anglosaský systém práva, nebo common law.

Common law, neboli obecné právo, se v Anglii vyvinulo mezi 11. a 12. století za vlády králů Viléma I. Dobývatele a Jindřicha II.

Před institucionalizací common law Jindřichem II. se velká část právních sporů řešila při různých lidových soudech, městských soudech, panských soudech, či církevních soudech na základě nosouvyslého a rozdrobeného práva jednotlivých oblastí⁸³. Účelem common law bylo právo sjednotit a stát se všeobecně běžně používaným právem celé Anglie.

Takto konstruované právo bylo tvořeno spojením původních anglosaských a novějších normanských obyčejů se soudními rozhodnutími královských soudů. Common law se tak stalo základním pramenem soudcovského práva⁸⁴.

Kvůli zvýšenému počtu žádostí o vyřešení sporů králem, například v případech, kdy se strany sporu domnívali, že byli poškozeni kvůli systémem obecného práva se vyvinul systém equity, rozhodovaný lordem kancléřem, který se stal druhým pramenem soudcovského práva. Kvůli samotné povaze common law a equity byly tyto složky práva často v konfliktu. Soudní spory se tak často protahovaly na celé roky, v 17. století bylo proto ustanoveno, že rozhodnutí podle equity má přednost⁸⁵.

Soudy common law a equity byly sjednoceny na základě The Judicature Acts z roku 1873 a 1875. V případě konfliktu mělo přednost právo podle equity⁸⁶. Tato dualita lze spatřovat například v common law pojetí vlastnictví v trustu.

Za první nezpochybnitelného předchůdce dnešního trustu na území Anglie lze bezesporu považovat právo *use of land* či *usus*⁸⁷, jež zahrnovalo převod majetku na jinou osobu, za určitým účelem, s ohledem na nějž s ním daná osoba mohla nakládat, ve prospěch osoby třetí a *entail*, jež se svojí konstrukcí a užitím dal připodobnit k, u nás používanému, nedílu⁸⁸.

Institutu trustu dala vzniknout později poměrně přirozená, avšak poněkud na barbarských základech stojící, potřeba anglických rytířů vyražejících na křížové výpravy či do jiných válečných konfliktů postarat se o svůj doma v Anglii zanechaný majetek. Trust jim, za pomoci převedení tohoto majetku na jinou osobu, jež rytíře zastupovala při veškeré správě daného majetku, přesně toto

⁸³Langbein, John H.; Lerner, Renée Lettow; Smith, Bruce P. *History of the Common Law: The Development of Anglo-American Legal Institutions*. New York: Aspen Publishers, 2009. ISBN: 978-0-7355-6290-5, Strana 4.

⁸⁴Právní dějiny evropských zemí a USA, 3.rozšířené vydání. Plzeň: Aleš Čeněk s.r.o., 2005. ISBN: 80-86898-20-2, Strana 3.

⁸⁵Salmond, John William. *Jurisprudence: The Theory of the Law*. 2nd edition. London: Steven and Haynes, 1907, Strana 34.

⁸⁶Viktor Knapp. *Teorie práva*. C.H. Beck, 1995. ISBN: 80-7179-028-1, strana 96.

⁸⁷Barbora Bednaříková. *Svěřenské fondy. Institut pro uchování a převody rodinného majetku. 2., aktualizované vyd.* Praha: Wolters Kluwer, 2014, Strana 104.

⁸⁸Tamtéž, strana 105.

umožnil. Zároveň se daná osoba krom o převedený majetek starala i o doma zanechanou rodinu. V případě toho, že se rytíř z výpravy vrátil, majetek mu byl převeden zpět, v případě, že se nevrátil, převedl by pak správce majetek na jeho dospělého syna⁸⁹. Základní znaky definice trustu podle Haytona⁹⁰, tedy aby se správce staral o majetek, ve prospěch jiné osoby jsou tak kromě požadavku na oddělené jmění splněny. Dle common law totiž došlo k reálnému převodu majetku, potenciální spory se tak rozhodovaly na základě equity králem.

I přes další vývoj trustu adresující například výše zmíněnou situaci se však samotná konstrukce trustu moc nezměnila. Současná úprava trustu tak předpokládá, že zakladatel zřídí za života, nebo pro případ smrti ve prospěch obmyšleného trust, přičemž majetek převede na správce, který ho bude v rámci trustu spravovat⁹¹. Obmyšlení, stejně jako správce mohou být jak právnická, tak fyzická osoba. Zakladatel si může ponechat právo aktivní kontroly a možnost rozhodovat sám o věcech zásadních pro fungování trustu, stejně tak může být správce či obmyšleným.

Aby však nedocházelo k perpetuitám, bylo zavedeno *Rule Against Perpetuities*. Toto pravidlo zabraňuje, aby zakladatel za použití zákonných instrumentů vykonával kontrolu nad vlastnictvím soukromého majetku v trustu po dobu delší než trvání životů lidí žijících v čas, kdy byl trust založen. Respektive stanovuje, že trust může existovat maximálně 21 po smrti osoby, jež byla na živu v době založení trustu(zahrnut je i nasciturus). Pravidlo v zásadě brání osobě v aplikaci stanovených pravidel, nebo kritérií, která by i nadále ovlivňovala vlastnictví majetku dlouho poté, co daná osoba zemřela a navíc ho vyděloval z jakéhokoliv hospodářského dění a kontroly státu, což se často označuje jako kontrola „mrtvou rukou“ nebo „mortmain“. Po uplynutí této doby je trust automaticky rozpuštěn a majetek je rozdělen do osobního vlastnictví jednotlivých beneficentů^{92,93}.

4.2.2 České území

Za vlády císaře Justiniána kdy bylo římské právo a římská právní kultura na svém vrcholu, na naše území začaly přicházet první slovanské kmeny, které poté daly v 9. a 10. století vzniknout základu Českého státu. Celkový historický vývoj na našem území byl, dalo by se říci až do pádu socialismu a několika násle-

⁸⁹David J. Hayton. *The law of Trusts*. 4th edition. Sweet & Maxwell, 2003. ISBN: 978-0-421-85760-5, Strana 15.

⁹⁰Viz kapitola 3.2 Úvod do historických počátků svěřenství a svěřenských fondů.

⁹¹Dle pokynů zakladatele, s péčí řádného hospodáře, ve prospěch obmyšlených, ti pak samozřejmě nemusí být určeni například u charitable trustů.

⁹²Barbora Bednaříková. *Svěřenské fondy. Institut pro uchování a převody rodinného majetku. 2., aktualizované vyd.* Praha: Wolters Kluwer, 2014, Strana 109.

⁹³Ve Velké Británii momentálně perpetuitu upravuje Perpetuities and Accumulations Act 2009, ten v sekci 5 stanovuje maximální dobu založení trustu na 125 let, vztahuje se však pouze na trusty založené po 6.4.2010, text dostupný zde: <http://www.legislation.gov.uk/ukpga/2009/18/section/5>.

dujích let, poměrně turbulentní a s tím šel ruku v ruce i vývoj právní kultury a práva jako takového a s ohledem na to i svěřenských institutů na našem území.

Toto období lze také charakterizovat nízkým zájmem o zachování rodinného, respektive rodového, majetku, samotné vlastnictví majetku a jeho udržení vycházelo zásadně z rodových tradic. První zásadnější institut, který přineslo období feudalismu, a který lze přirovnat ke svěřenskému fondu, představoval takzvaný rodinný nedíl, který byl využíván šlechtou a představoval společné a nedílné rodinné vlastnictví. Princip rodinného nedílu spočíval v tom, že po smrti zůstavitele byl majetek v rodinném nedílu převeden na nejstaršího potomka. Vlastník majetku v nedílu měl volné právo s majetkem disponovat, nemohl o něm však pořídit závět. Jak poukazuje Barbora Bednaříková, lze si tak představit, že tento institut vedl k uchování rodového majetku, takto tomu však nebylo. Kvůli tehdejší úpravě dědického práva, se mohl jakýkoliv člen z nedílu oddělit a měl právo na část majetku v tomto nedílu, samotná existence nedílu tak vedla naopak k rozdrobování majetku na místo toho, aby ho udržovala po hromadě. Koneckonců toto oddělení samo předpokládala tehdejší dědické právo a samo ho aktivně podporovalo⁹⁴. V případě, že nebylo nejstaršího syna, nebo dcery, případ majetek králi.⁹⁵

V době pohusitské si pak Česká a Moravská šlechta postupně na králi vydobyla zrušení odúmrti, právo pořídit testament však měla stále pouze s jeho souhlasem. Zrušení odúmrti zapříčinilo to, že zůstala zachována přednost nedílných příbuzných při převodu nedílu. Namísto odúmrti tedy mohli dědictví přijmout dříve oddělení příbuzní. Toto částečně zabránilo většímu dělení majetku, bylo však stále možné se z nedílu oddělit⁹⁶.

Prvním skutečným nástrojem, který by se dal připodobnit k modernímu svěřenskému fondu, v tomto případě rodinnému, byl konstituován pro rod Rožmberků roku 1493. Jeho účelem bylo zabránění problémového drobení majetku tím, že celý majetek přecházel na dědice na základě primogenitury^{97,98} a ostatní členové měli pouze právo na požitky z tohoto majetku, vyměřené jim podle vůle hlavy rodu⁹⁹.

I rodinný statut rodiny Rožmberků však nebyl bezchybný a existovala oprávněná obava, že by se mohli rodinní členové takovému faktickému vydědění vzepřít. Proto šlechta prosadila roku 1498 stavovské usnesení, které bylo zapsáno jako zákon do zemských desk. Tento zákon umožňoval vznik rodinného zřízení, které

⁹⁴Z pohledu historiků zřejmě jako úmysl krále oslabit svého hlavního kompetitora, kterýmto byla šlechta.

⁹⁵Barbora Bednaříková. *Svěřenské fondy. Institut pro uchování a převody rodinného majetku. 2., aktualizované vyd.* Praha: Wolters Kluwer, 2014, Strana 24.

⁹⁶Tamtéž strana 26

⁹⁷Právo založené na senioritě, tedy na pořadí narození.

⁹⁸Václav Vojtíšek. *Sborník historický*. Vol. IX. Praha: ČSAV, 1962, Valentin Urfus Rodinný fideikomis v Čechách, z Svěřenské fondy, Barbora Bednaříková.

⁹⁹Tamtéž strana 27

pokud je stvrzeno králem ve formě rodinného statutu, neumožňuje, mohl být povolán za dědice pouze nejstarší člen rodiny. Takovýto majetek byl nezcizitelný a platil zákaz jeho zadlužování. Zároveň bylo povinností dědice majetek držet a bylo mu znemožněno, aby se proti němu dědic mohl jakkoliv zcizením bránit. Takto se ve své podstatě proměnil rodinný nedíl v 15. a 16. století v institut svěřenství¹⁰⁰, který byl i kodifikován v zemských deskách¹⁰¹.

Přestože římskoprávní základ není jasně zřetelný lze shrnout, že samotná funkce rodinného nedílu a následně svěřenství přesto vychází z konstrukce a myšlenky římského fideikomisu, tedy že je majetek odevzdán jisté osobě, aby ho spravovala a ta ho v určitý čas nezkráceně předala osobě třetí. Což je jasná paralela k funkci římského fideikomisu.

Doba pobělohorská přinesla v rámci Obnoveného zřízení zemského zásadní změny do právního uspořádání svěřenských institutů. Zavedla možnost volného pořizování závětí v rámci dědického práva. Potřeba institutu, který by zajistil rodové udržení majetku však stále byla významná. Tato potřeba se postupně vyvinula v průběhu 17. století a dala vzniknout rodinnému fideikomisu. Rodinný fideikomis šlo zřídit pouze se souhlasem krále. V počátcích bylo možné konstruovat perpetuální rodinné fideikomisy, novela 159 však omezila jejich trvání maximálně na čtyři generace. Majetek vyčleněný do rodinného fideikomisu přecházel na předem omezenou dobu do správy zakladatelem určené osoby, která vykonávala správu v souladu s instrukcemi zakladatele, pro tento vyčleněný majetek byla zaručena nedělitelnost a nezcizitelnost. Rodinný fideikomis sloužil šlechtě, měšťani mohli využít fideikomisární substituce.

Další vývojový krom přišel s vydáním Všeobecného občanského zákoníku, takzvaného ABGB. Ten obsahoval instituty, které se víceméně blíží současnému pojetí svěřenských institutů v Novém občanském zákoníku. Ten v paragrafech 604 až 646 obsahoval ustanovení upravující obecnou substituci (v NOZ je jeho obdobou svěřenské náhradnictví), svěřenské náhradnictví (v NOZ je jeho obdobou svěřenské nástupnictví) a rodinný fideikomis (v NOZ je jeho obdobou svěřenský fond)¹⁰².

4.3 Recepce právní úpravy Svěřenského fondu z právního řádu provincie Quebec

Trust si postupem času získal na mezinárodní scéně velkou oblibu. Mnoho autorů v souvislosti s tímto tvrdí, že přijetí tohoto fiduciárního institutu je nezbytné. Stejné stanovisko zaujímá i zákonodárce v důvodové zprávě, kdy

¹⁰⁰Přičemž termín svěřenství byl již za těchto dob neztřídka kdy používán.

¹⁰¹Tamtéž strana 28

¹⁰²946/1811 Sb. zák. soud. - Beck-online. URL: <https://www.beck-online.cz/bo/chapterview-document.seam?documentId=onrf6mjygeyv6ojjugywtcna> (visited on 06/05/2020).

hned na začátku říká následující: *"Generální úprava správy cizího majetku je hospodářsky, sociálně i právně velmi potřebná a v našem soukromém právu je její nedostatek citelný."*¹⁰³.

Obdobné stanovisko zastává i profesorka Madeleine Cantin Cumyn, která nicméně vidí benefit trust like institutů v rámci systémů civil law především v jejich business potenciálu. Společně s tím dodává, že implementace těchto institutů může v Evropských zemích představovat velkou výzvu a být méně atraktivnější, neboť, na rozdíl od zemí používajících systém common law, jsou svázané restrikcemi v rámci svého dědického práva¹⁰⁴ a z toho důvodu by se nemuseli používat tak výrazně k převodům rodinných majetků¹⁰⁵, jako tomu bylo většinou v zemích používající systému common law a trustu.

I na toto by se dalo pohlížet jako na jeden z důvodů, proč zákonodárce přímo neupravil určité náležitosti ve vztahu svěřenských fondů k dědickému právu. Právě v tomto ohledu zůstalo nejvíce mezer, což je vzhledem k úpravám, kterými prošly ostatní právní předpisy s ohledem na přijetí trustu zarážející¹⁰⁶, nelze však tvrdit, že zákonné mezery existují pouze ve vztahu k dědickému právu, nicméně jsou zde největší. Lze se domnívat, že takováto nedostatečná úprava nahrává zůstavitelově testovací svobodě, neboť zákonodárce nechtěl takto omezit možnost zakladatele pořizovat o svém jmění a znevýhodnit tak typ svěřenského fondu *mortis causa* a omezit obecné používání svěřenských fondů pouze k business účelům¹⁰⁷.

Samotný inspirační zdroj pro převzetí nové právní úpravy si český zákonodárce vybral v Občanském zákoníku provincie Quebec. Jak již napovídá sama důvodová zpráva, bylo tomu tak kvůli tomu, že si Quebecké právo zachovalo svůj výrazný charakter kontinentálního práva, jemuž tento institut common law funkčně přizpůsobilo¹⁰⁸.

S tímto přizpůsobením jde ruku v ruce i originalita, kterou si Quebecký právní řád přizpůsobil Trust. Zejména se jedná o typ přijatého trustu a způsob pojetí vlastnictví.

S přijetím Quebecké právní úpravy jsme zároveň do Českého právního řádu přejali i tuto originální formu pojetí vlastnictví. Quebecké právo, kde z hlediska snahy inkorporace common law institutu do systému práva civil law, docházelo

¹⁰³ Důvodová Zpráva NOZ. URL: <http://obcanskyzakonik.justice.cz/images/pdf/Duvodova-zprava-NOZ-konsolidovana-verze.pdf> (visited on 03/03/2020).

¹⁰⁴ Lionel D. Smith. *Re-imagining the Trust: Trusts in Civil Law*. Cambridge: Cambridge University Press, 2012. ISBN: 978-1-107-01132-8, Madeleine Cantin Cumyn, strana 14.

¹⁰⁵ A to i přes to, že historicky jak trust, tak i kontinentální fiduciární instituce byli používány zejména k mezigeneračním převodům majetku.

¹⁰⁶ Například daňové normy.

¹⁰⁷ Příkladem mohou být fondy kolektivního investování.

¹⁰⁸ Důvodová Zpráva NOZ. URL: <http://obcanskyzakonik.justice.cz/images/pdf/Duvodova-zprava-NOZ-konsolidovana-verze.pdf> (visited on 03/03/2020).

k prolínání či přímo koalescenci mezi oboumi právními systémy a tím pádem se jevil jako vhodnější inspirační zdroj, než právní řády zemí jako je Jihoafrická republika, Skotsko či Americký stát Louisiana, které aplikují problematičtější pojetí vlastnického práva správce k vyčleněnému majetku formou vlastnictví majetku správcem s mnoha souvisejícími omezeními, kdy se tak ve své podstatě nejedná o účelově určený majetek, který vlastní sám sebe (pojetí v CCQ a ČR, tzv. Lepaullovo vlastnictví)¹⁰⁹, ale jedná se o vlastnictví sui generis¹¹⁰.

Do Quebeckého právního řádu byl trust přejat s mírou adaptace odpovídající rozdílné právní kultuře z klasické konstrukce trustu v anglosaském právu. Do Quebeckého právního řádu tak byl přejat v zásadě pouze Express trust, jiné druhy trustů jejichž vznik stojí zásadně na principech common law jako je Resulting (Výsledné)¹¹¹, nebo Constructive (Sestrojené)¹¹² a subsequentně instituční¹¹³ a nápravný¹¹⁴ trust nebyli přijaty, neboť se v jejich případě jedná o implicitní vznik (viz. kapitola Úvod do historických počátků svěřenství a svěřenských fondů), který je v systémech civil law vhodně řešen pomocí obligačních institutů^{115, 116}.

Je pak pouze logické, že český zákonodárce vycházejíc z úpravy trustu v CCQ¹¹⁷ přijal pouze úpravu Express trustu a jen s malými úpravami ji včlenil do našeho právního řádu v podobě svěřenského fondu.

Tuto část je možné uzavřít se závěrem, že analogickým převzetím pasáží z Québeckého občanského zákoníku, upravující trust, došlo k implementaci institutu, který není svázán podmínkami uvedenými v dědickém právu. Toto ostatně uznávají i autoři v rámci komentářové literatury jako je například Miloš Kocí¹¹⁸, ale najdou se i tací, kteří v takovéto transplantaci spatřují chybu a právní ustanovení svěřenského fondu vykládají ve vztahu k dědickému právu jinak, například Vlastimil Pihera¹¹⁹. Nicméně ať se ztotožníme s jakýmkoliv z těchto proů, je nesporné, že svěřenský fond, hlavně tedy testamentární, otevřel spoustu nových dvěř, do kterých bych rád v průběhu práce vstoupil

¹⁰⁹Tichý, Luboš, Kateřina, Ronovská. a Kocí, Milos. *Trust a srovnatelné instituty v Evropě*. Praha: centrum právní komparatistiky PFUK v Praze, 2014, Vít Zvánovec, Založení svěřenského fondu se zvláštním důrazem na oddělení majetku.

¹¹⁰Lionel D. Smith. *Re-imagining the Trust: Trusts in Civil Law*. Cambridge: Cambridge University Press, 2012. ISBN: 978-1-107-01132-8.

¹¹¹Chybí-li podstatná náležitost zakládacího aktu, majetek je převeden bez právního důvodu.

¹¹²Bezdvoudné obohacení.

¹¹³Vznik je postaven na základě deklaratorního rozsudku.

¹¹⁴Vznik je postaven na základě konstitutivního rozsudku.

¹¹⁵Tichý, Luboš, Kateřina, Ronovská. a Kocí, Milos. *Trust a srovnatelné instituty v Evropě*. Praha: centrum právní komparatistiky PFUK v Praze, 2014, Vít Zvánovec, Založení svěřenského fondu se zvláštním důrazem na oddělení majetku.

¹¹⁶Viz komentář k CCQ, k přijetí trustu, specificky strana 375, odstavec 5

¹¹⁷*Report on the Quebec Civil Code 1, 1*, en. OCLC: 310695864. Quebec: Ed. officiel, 1978. ISBN: 978-0-7754-2991-6, Strana 375.

¹¹⁸Švestka J., Dvořák J., and Fiala J. a kolektiv. *Občanský zákoník. Komentář. Svazek III. § 976 - 1474*. Praha: Wolters Kluwer, 2014. ISBN: 978-80-7478-546-7, Strana 1996 až 1999.

¹¹⁹Spáčil J. a kolektiv. *Občanský zákoník III. Věcná práva (§ 976-1474)*. 1. vydání. Praha: C.H. Beck, 2013. ISBN: 978-80-7400-499-5, Strana 1186 až 1189.

a představil možnosti, které se v nich nacházejí primárně ve vztahu k mezigeneračnímu převodu majetku.

—Koment

Následně popsat znovuzavedení těchto institutů v roce 2014, převzetí z Quebecké právní úpravy a popsat i novelu z roku 2018 - na základě stížnosti ministerstev a vrchního státního zastupitelství, odkáží poté na další kapitolu věnující se této novelizaci.

Tyto instituty v mnohém navazují na starší instituty používané již za dob antického Říma a později v Česku, Československu, jejich tradice a dále na to dobré, na co se ohlížíme.

Existují i právní úpravy, respektive země, které kontinuálně využívali tohoto institutu.

Pro další pochopení takto flexibilního institutu a možnosti z něho vycházejících pro převody rodinného majetku je nejprve nutné vysvětlit dvě věci. První z těchto věcí je samotná úprava svěrenského fondu, kterou obsahuje kapitola následující, věcí druhou je pak samotný základ institutu správy cizího majetku a trustu, tedy jeho struktura a základní premisy a historické souvislosti vedoucí až k podobě tohoto institutu tak, jak jí známe dnes, ať již se jedná o historické souvislosti sahající až k dobám Římské říše, nebo znovupoložení si otázek, které si kladli slavní právníci 20. století a snahu zodpovědět je.

Základní podobnost svěrenského fondu vycházející z konstrukce trustu respektive fiducie v CCQ se dá s ohledem na českou transplantaci shrnout v následujících ustanoveních obsažených v Pododílu 1 části upravující Svěrenský fond s odkazem na odpovídající ustanovení CCQ.

§1260 CCQ : "A trust results from an act whereby a person, the settlor, transfers property from his patrimony to another patrimony constituted by him which he appropriates to a particular purpose and which a trustee undertakes, by his acceptance, to hold and administer."

Trust vzniká na základě jenání osoby, zakladatele, který převádí majetek ze svého jmění do jiného jmění jím zřízeného, které vyčlení ke konkrétnímu účelu a kterého se akceptací ujme správce, aby jmění držel a spravoval¹²⁰.

§ 1448 pak zní: (1) Svěrenský fond se vytváří vyčleněním majetku z vlastnictví zakladatele tak, že ten svěří správci majetek k určitému účelu smlouvou nebo pořízením pro případ smrti a svěrenský správce se zaváže tento majetek držet a spravovat.

¹²⁰Jaroslav Svejkský and Radan Marek a kolektiv. *Správa cizího majetku v novém občanském zákoníku, komentář § 1400 - 1474*. 1. vydání. Praha: C.H. Beck, 2015. ISBN: 978-80-7400-548-0, Srovnávací tabulka.

1265. Acceptance of the trust divests the settlor of the property, charges the trustee with seeing to the appropriation of the property and the administration of the trust patrimony and is sufficient to establish the right of the beneficiary with certainty.

Akceptací správcem zakladatel pozbývá majetek, správci vzniká povinnost respektovat přivlastnění majetku (účelu) a (povinnost) spravovat jmění trustu a (akceptací) je na jisto postaven vznik práva obmyšleného¹²¹.

§ 1448 (2): (2) Vznikem svěřenského fondu vzniká oddělené a nezávislé vlastnictví vyčleněného majetku a svěřenský správce je povinen ujmout se tohoto majetku a jeho správy.

1261. The trust patrimony, consisting of the property transferred in trust, constitutes a patrimony by appropriation, autonomous and distinct from that of the settlor, trustee or beneficiary and in which none of them has any real right.

Jmění trustu sestávající se z majetku převedeného do trustu, tvoří jmění přivlastněné účelu, autonomní a oddělené od jmění zakladatele, správce nebo obmyšleného a takové (jmění), ke kterému nemá žádný z nich jakékoliv věcné právo¹²².

§ 1448 (3): (3) Vlastnická práva k majetku ve svěřenském fondu vykonává vlastním jménem na účet fondu svěřenský správce; majetek ve svěřenském fondu však není ani vlastnictvím správce, ani vlastnictvím zakladatele, ani vlastnictvím osoby, které má být ze svěřenského fondu plněno.

V článcích 1266-1270 CCQ je pojednáno o typech, které je možné podle CCQ založit, já již jsem tento rozdíl ve zkratce zmínil v úvodu práce. Tímto rozdílem oproti CCQ je účel, za kterým lze založit v česku svěřenský fond, je jím účel veřejný a účel soukromý. V CCQ má však zakladatel možnost vybrat si ze tří účelů založení trustu, respektive fiducie.

1266. Trusts are constituted for personal purposes or for purposes of private or social utility.

Trusty jsou zřizovány pro osobní účely nebo pro účely soukromé či sociální¹²³.

Článek 1266 CCQ stanoví, že v Quebecu je možné fiducii založit za 3 účely, a to za účelem osobním, soukromým a sociálním. Přičemž tyto se od sebe liší následovně:

¹²¹Tamtéž.

¹²²Tamtéž.

¹²³Tamtéž.

Osobní trust je možné založit za účelem.

Soukromý trust je možné založit za účelem.

Sociální trust je možné založit za účelem.

Zajímavé je zmínit, že v článku 1273 CCQ se explicitně stanovuje, že trusty za soukromým a sociálním účelem mohou být perpetuity, mohou být tedy založeny na neomezeně dlouhou dobu.

§ 1449 (1): (1) Účel svěřenského fondu může být veřejně prospěšný, anebo soukromý.

5 Dědické právo v České republice

Svěřenský fond je třeba v rámci mezigeneračního převodu majetku, respektive práv a závazků, vnímat především, krom jiných, spíše okrajových forem, jako alternativu či suplement klasické možnosti převodu věci, (ať už se jedná o věc nemovitou, movitou, zastupitelnou, hromadnou etc.) tedy převodu v rámci dědického řízení, který potvrzuje soud¹²⁴.

Zde záleží na optice, kterou nahlédneme na svěřenský fond a na otázku, zda je svěřenský fond považován za dědice, účastní se dědického řízení a převod vyčleněné věci tedy ve svém důsledku potvrzuje soud, nebo stojí mimo toto řízení a věci vyčleněné do svěřenského fondu nejsou součástí pozůstalosti.

Takovéhoto klasického převodu lze ze strany zůstavitele dosáhnout různými způsoby, respektive instrumenty, které jsou upravené v rámci Dědického práva. Jedná s primárně o intestátní posloupnost ve chvíli, kdy zůstavitel o svém majetku nepořídil, popřípadě je majetek převeden na dědice v souladu s přáním, které vyjádří zůstavitel, zde se jedná o porřízení pro případ smrti. Na základě tohoto přání, nebo ze zákona, vzniká dědicům dědický titul, přičemž je možné dědit i na základě několika dědických titulů, tzn. kumulace dědických titulů. V dalším případě pak vzniká jiným osobám, v jejichž prospěch zřídil zůstavitel odkaz, pohledávka za dědici.

Za dědice je možné zvolit i právnickou osobu, například nadaci, ta je ale nadána právní subjektivitou a dle § 311 Občanského zákoníku se do ní vyčleňuje majetek povoláním za dědice, je tedy nepochybné, že ustanovení o nepominutelném dědici je zde plně uplatnitelné.

Se svěřenským fondem je to ovšem složitější a dle výše zmíněné optiky, kterou na svěřenský fond nahlížíme může, ale zároveň nemusí být účastníkem dědického řízení a s ohledem na to se na něj buď budou, nebo nebudou vztahovat jednotlivé ustanovení dědického práva.

Při založení svěřenského fondu *mortis causa* zákonem povolenou cestou, tedy porízením pro případ smrti je však nutné uvažovat nad právní úpravou vztahující se k tomuto právnímu jednání. To samo o sobě poskytuje v § 1492 ochranu nepominutelným dědicům a je tedy otázka, zda je toto bez dalšího na takovýto způsobem vyčleněný majetek aplikovatelné.

¹²⁴ Zákon č. 89/2012 Sb., Občanský zákoník. 2012, § 1670.

Aby tedy bylo možné hovořit o výhodách, které svěrenský fond oproti klasickému dědění¹²⁵ poskytuje a rozebrat jednotlivé výše nastíněné problémy, je třeba čtenáře stručně obeznámit s právní úpravou dědictví a jeho funkcí v rámci mezigeneračního převodu majetku a to zejména v bodech, ve kterých dochází k, právní obcí vnímaným, kolizím¹²⁶ obou právních úprav.

Tyto kolize spočívají především v úpravě pozůstalosti, respektive dědického řízení, vydědění a s ním související ochranou nepominutelného dědice.

5.1 Stručný úvod do právní úpravy dědictví

Převod práv a závazků v rámci dědictví je bez pochyby nejčastější formou mezigeneračního převodu majetku. Dědické právo je upraveno převážně v paragrafech 1475 až 1720, přičemž důležitou součástí tvoří Díl 5, který upravuje institut nepominutelného dědice.

V rámci české právní úpravy vzniká dědické právo smrtí zůstavitele a je právem na pozůstalost nebo na poměrný podíl z ní, ten kdo zemře společně se zůstavitelem, nebo před ním, není způsobilý dědit¹²⁷. S ohledem na toto je vhodné poukázat na formální požadavky právní úpravy na zůstavitele a dědice. Nejobecnějším formálním požadavkem kladeným na zůstavitele, je pořizovací způsobilost, respektive nezpůsobilost. Obecně zákon neklade žádné překážky tomu, aby bylo jmění zůstavitele součástí dědického řízení, a aby tak mohlo přejít na jeho dědice. Je nicméně omezen způsob, který může zůstavitel použít k vyjádření své vůle o tom, jakým způsobem má toto převedení proběhnout. To znamená, že zůstavitel je omezen ve způsobech, kterými může pořizovat o svém majetku pokud byl nezletilcem, který nedovršil věku patnácti let, popřípadě pokud by byl omezen ve svéprávnosti¹²⁸. Tyto ustanovení dopadají pouze na pořízení pro případ smrti, dědění na základě dědického titulu ze zákona tímto není dotčeno.

Je vhodné stručně popsat všechny způsoby vyloučení dědice z dědického práva, neboť dle mnohých autorů je i samotný svěrenský fond způsob vyloučení dědice z dědického práva. Toto může a nemusí být pravda, pojdme tedy toto tvrzení podrobit analýze. K tomu je potřeba osvětlení základních principů českého dědického práva a jeho hmotných a procesněprávních náležitostí.

¹²⁵Tedy převodu majetku v rámci dědického řízení (jakožto instrumentu převodu majetkových práv v rámci dědického řízení), tohoto lze dosáhnout mnoha způsoby upravenými právě v rámci Dědického práva, především se jedná o pořízení pro případ smrti.

¹²⁶Rozdílný pohled je představen v části Systémové nedostatky a návrhy na řešení, existují dva názorové proudy, přičemž jeden z nich, který zastává především Kocí v komentáři k Občanskému zákoníku kontrastuje s názory jiných autorů, mezi ty je možné zařadit Piheru, Svejkovského, Koláře a Horna.

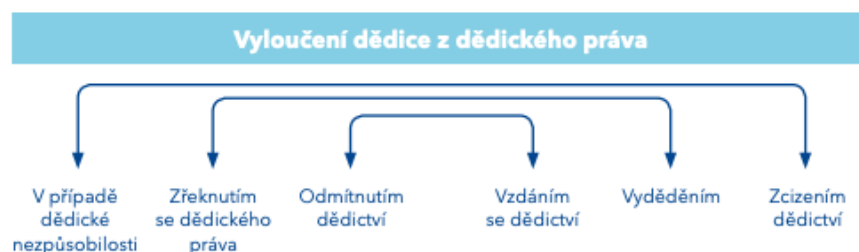
¹²⁷Zákon č. 89/2012 Sb., Občanský zákoník. 2012, § 1479.

¹²⁸Zákon č. 89/2012 Sb., Občanský zákoník. 2012, § 1525 až § 1528.

Množina požadavků kladených na jednotlivé dědice, jinak řečeno tedy náležitosti, které dědicové musí splňovat, aby mohli být dědicky způsobilí, je z rozhodnutí zákonodárce širší. Ve chvíli, kdy tyto požadavky nejsou naplněny nebo je porušena nějaká povinnost kladená na dědice, není umožněno danému dědici nabýt celou pozůstalost, nebo její část.

Z tohoto vyplývá, že aby byl dědic způsobilý dědit, musí splňovat jak pasivní, tak i aktivní podmínky na něj zákonem kladené. Aktivní podmínky, které musí dědic splňovat jsou vymezeny v §1481-1482 Občanského zákoníku (Dědická nezpůsobilost), aby dědici nesvědčila dědická způsobilost, nesmí se tedy dopustit ani jednoho z vymezených jednání. Pokud se ho dopustí, může být ještě způsobilý dědit, pokud mu zůstavitel dané jednání výslovně odpustí. A podmínky pasivní, které ve své podstatě spočívají pouze v tom, že dědic musí být buď právnická, nebo fyzická osoba. Tato pasivní podmínka je nesmírně důležitá ve vztahu ke svěřenským fondům, neboť svěřenský fond není považován ani za jednu z těchto osob.

Jako jistou podskupinu k aktivním podmínkám bych dále zařadil i ostatní skutečnosti vylučující dědice z dědického práva, které mohou nastat na straně dědice, tedy již uvedená dědická nezpůsobilost, či další jednání na straně dědice, tak i na straně zůstavitele. Co se tedy tohoto vyloučení dědice z dědického práva v rámci aktivní podskupiny týče, Občanský zákoník taxativně vymezuje následující důvody k němu vedoucí:

Obrázek 3: Vyloučení dědice z dědického práva¹²⁹

Vyloučení z dědického práva se obecně dá rozdělit na důvody závislé na jednání dědice a nezávislé na jednání dědice. Do první skupiny patří ve své podstatě dědická nezpůsobilost, zřeknutí, odmítnutí, vzdání se a zcizení dědictví. Do druhé skupiny patří vydědění.

Jednotlivé důvody vylučující dědice z dědického práva:

Dědická nezpůsobilost je upravena v § 1481 až § 1483, jedná o případy, ve kterých se dědic dopustil úmyslného trestného činu proti zůstaviteli, nebo jeho blízkým, popřípadě pokud se dopustil zavrženíhodného činu proti zůstavitelově poslední vůli, spočívající v lstivém svedení k projevu poslední vůle, popřípadě donucení k tomuto projevu, překažení projevu, zatajení, falšování a podvrhnutí nebo zničení pořízení. Dále pokud se dědic dopustil činu uvedeného v § 1482 OZ. Dědic se i přes toto stává způsobilým, pokud mu zůstavitel výslovně tento čin prominul.

Zřeknutí se dědického práva je upraveno v § 1484 a stanovuje, že se dědic může předem zříci dědického práva, nebo práva na povinný díl smlouvou se zůstavitelem. Tato smlouva může působit jak proti samotnému dědici, tak i proti jeho potomkům, jedná se o dispozitivní ustanovení občanského zákona a záleží tedy na vůli smluvních stran, aby si mezi sebou toto upravili. Smlouva musí být uzavřena formou veřejné listiny.

Odmítnutí dědictví je upraveno v § 1485 OZ, v případě, že to nevylučuje

¹²⁹ Informační brožura. URL: <http://obcanskyzakonik.justice.cz/index.php/dedicke-pravo/informacni-brozura> (visited on 02/03/2020).

dědická smlouva, může dědic dědictví po smrti zůstavitele, výslovným prohlášením vůči soudu, odmítnout. Nepominutelný dědic může dědictví odmítnout s výhradou povinného dílu. V případě odmítnutí se pak na dědice pohlíží, jako by dědictví nikdy nenabyl.

Vzdání se dědictví je upraveno v § 1490, dědic se po smrti zůstavitele může vzdát dědictví ve prospěch jiného dědice. Pokud byl však tento dědic obtížen příkazem, nařízením odkazu, nebo jiným opatřením, které podle zůstavitelovi vůle může a má splnit osobně, pak se této povinnosti vzdáním se dědictví nezabývá.

Pomocí prohlášení o vydědění lze vydědit nepominutelného dědice. Toto prohlášení způsobuje vyloučení dědice z dědění po zůstaviteli. Takto vyděděný titul nenabývá práva založeného na dědickém titulu, ani nenastupuje po zůstavitelově smrti do jeho povinností kvůli ztrátě práva na svůj zákonnem stanovený díl. Lze vydědit pouze v zákonech stanovených případech (viz kapitola Vydědění). S ohledem na toto omezení je možné nahlížet na svěrenský fond jako na možnost obejítí tohoto omezení.

Dědic může po smrti zůstavitele své dědické právo rovněž bezúplatně, nebo úplatně zcizit dle § 1714 OZ. Nabyvatel tak vstupuje do práv a povinností náležejícím k pozůstalosti. Smlouva vyžaduje formu veřejné listiny.

5.2 Nepominutelný dědic

Dědicem jako takovým může být nejen člověk, ale i právnická osoba, pokud vznikne maximálně do jednoho roku od zůstavitelova úmrtí. Nepominutelným dědicem však může být pouze osoba označená v § 1643 OZ, tou je dítě zůstavitele, nebo jeho potomci.

V dědickém právu nová úprava směřuje především k poznání a respektování skutečné vůle a pohnutek zůstavitele, které jej vedly k určitému právnímu jednání, přes toto však zákonná úprava dědického práva staví před zůstavitele i určité podmínky a požadavky. Jednou z těchto podmínek je institut nepominutelného dědice.

5.3 Vydědění

Nepominutelného dědice lze vydědit z jednoho ze čtyř stanovených důvodů. Zůstavitel může vydědit potomka pokud:

1. mu neposkytl potřebnou pomoc v nouzi,
2. o zůstavitele neprojevu opravdový zájem, jaký by projevoval měl,

3. byl odsouzen pro trestný čin spáchaný za okolností svědčících o jeho zvrhlé povaze, nebo
4. vede trvale nezřízený život.

5.4 Pozůstalost

Laická veřejnost nezdědila kdy plete pojmy dědictví a pozůstalost. Rozdíl spočívá v tom, že jako pozůstalost je označováno veškeré jmění zůstavitele k okamžiku jeho smrti, které je způsobilé přejít na právní nástupce. Do pozůstalosti nepadají práva a povinnosti, které jsou výhradně vázána na osobu zůstavitele, ledaže byla jako dluh uznána u orgánu veřejné moci, zde se jedná například o bolestné či satisfakci v penězích. Naproti tomu dědictví je skutečná část pozůstalosti, která přejde na zůstavitelovi dědice.

NOZ zachovalo koncepti dědického práva a nevrací se k římskému pojetí tzv. ležící pozůstalosti¹³⁰.

5.5 Procesní aspekty dědického práva

Jak již jsem zmínil výše, účelem této části není podání komplexního přehledu o fungování dědického práva a jeho vysvětlení, ale pouze představení jeho nezbytných částí, které jsou podstatné pro následnou komparaci s právní úpravou svěřenského fondu. Z tohoto důvodu neshledávám jako důležité vyložit celý průběh dědického (nově pozůstalostního) řízení, ale pouze ve zkratce vyložit jeho existenci a funkci, neboť součástí analýzy kolizí dědického práva a práva svěřenských fondů bude otázka spojená s průběhem pozůstalostního řízení a v souvislosti s ním také krátký exkurz do Zákona o zvláštních řízeních soudních a do Občanského soudního řádu.

Řízení se standardně zahajuje ve chvíli, kdy matriční úřad oznámí soudu úmrtí zůstavitele. Řízení lze také zahájit na návrh dědice.

Průběh řízení je složené ve své podstatě ze dvou fází, první začíná předběžným řízením u notáře a končí nařízením jednání u soudního komisaře, v oněch moment začíná druhá fáze pozůstalostního řízení. V první fázi se zjišťuje jmění zůstavitele, okruh dědiců a z Evidence o právních jednání pro případ smrti se zjišťuje, zda po sobě zůstavitel nezanechal listiny důležité v rámci řízení o pozůstalosti, tedy například závět či dovětek.

V rámci jednání u soudního komisaře, jímž je soudem pověřený notář, se následně pozůstalost rozdělí mezi jednotlivé dědice, podle dohody dědiců, podle zákonných dědických podílů, nebo podle přání zůstavitele. Notář následně vydá usnesení, kterým se dědické řízení končí.

¹³⁰Tak jako tomu bylo před rokem 1950

6 Svěřenský fond jako nástroj mezigeneračního transferu majetku

V rámci důvodové zprávy k Novému Občanskému zákoníku uvedl zákonodárce velice zajímavou myšlenku: *Návrh vychází z ideje, že funkční určení soukromého práva je sloužit člověku jako prostředek k prosazování jeho svobody. Účel občanského kodexu je umožnit i garantovat svobodné utváření soukromého života, a ponechat tedy co nejširší prostor svobodné iniciativě jednotlivce. Proto také osnova klade zásadní důraz na hledisko autonomie vůle.*¹³¹ Tato idea se zásadně projevila v oblasti správy majetku, kde představuje základní východisko pro nově zavedený institut svěřenského fondu, a dalších obdobných forem správy majetku, a staví na základním stavebním kamenu pro rekodifikaci soukromého práva. Tímto stavebním kamenem není nic jiného, než pohled na soukromé právo jako na právo, které má v soukromé svěře sloužit subjektům práva jako prostředek prosazování svobody a vytváření svobodného prostoru a iniciativy k vlastním řešením určitých problémů.

Velkou součástí této části práva tvoří právo majetkové relativní a absolutní. Existence takovéto úpravy je naprosto zásadní pro lidi, kteří v průběhu svého života kumulovali majetek a otázka předání, udržení či rozmnožení, ať už vůči sobě, nebo jiným osobám, takto naakumulovaného majetku je pro ně tedy zásadní.

Je nepochybné, že v případě, kdy se vlastník tohoto majetku, respektive jmění, rozhodne svůj majetek svěřit jinému subjektu do správy, za jakýmkoliv účelem, tedy rozmnožením, zařízením převodu, správy a podobně, bude primárně vybírat z možností jemu představených zákonem. Těchto možností je mnoho, majetek bývá pravidelně spravován na základně smlouvy, standardně příkazního typu, osobami určenými v této smlouvě, standardně jimi může být investiční fond, záložna, družstvo, jiný k tomu pověřený správce či banka.

Nově lze kromě výše zmíněných druhů správy majetku a jiných, pro běžné občany poněkud exotičtějších způsobů správy majetku, jako je vložení majetku do ústavu¹³², obchodní korporace či fundace¹³³ nebo využití i různých dalších nástrojů jako jsou různá spoření s investiční složkou či investičních fondů¹³⁴, využít i jednotlivé formy velmi flexibilního institutu svěřenského fondu, jež nabízí obrovské množství účelů, za kterými může být založen.

S ohledem na tuto myšlenku se svěřenský fond i přes negativní ohlasy a kritiku jeví být jako velice užitečný a flexibilní institut, který se k uchování a

¹³¹ Důvodová Zpráva NOZ. URL: <http://obcanskyzakonik.justice.cz/images/pdf/Duvodova-zprava-NOZ-konsolidovana-verze.pdf> (visited on 03/03/2020), Strana 20.

¹³² V tomto případě zásadně za účelem sledujícím veřejný prospěch.

¹³³ Nadační fond a nadace, kdy musí být obdobně sledování společensky nebo hospodářsky prospěšný účel.

¹³⁴ Zákon č. 240/2013 Sb., Zákon o investičních společnostech a investičních fondech. 2013.

převodům rodinného majetku na další generace velice hodí. Navíc v právních prostředích jiných zemí, především používajících anglosaský systém práva, jsou trust a obdobné trust-like instituty souvisle používány krom jiného běžně za účelem uchování a převodů rodinných majetků.

Zajímavé je zmínit i možnost využití zahraničních trust-like struktur, je ale nutné vzít na vědomí, že Česká republika není signatářem Haagské konvence o právu uplatnitelném na trusty a jejich uznávání a funkčnost těchto institutů, v praxi České právní úpravy tak může být, oproti zemím, které jsou signatáři a mají vyřešené kolizní normy, jako je například Itálie, problematický^{135,136}.

S ohledem na úpravu mezinárodního práva soukromého v ČR však.

–Koment

Popsat jak je v momentální právní úpravě vyložen institut svěrenského fondu a jaké možnosti poskytuje.

Česká právní úprava zakládá mnoho možností, které lze použít k převedení majetku. Těmito mohou být klasické aktivní způsoby běžně využívané na denní bázi všemi z nás, zahrnující například koupi, darování či výměnu. Lze nicméně použít i méně častých možností jako vydržení, nebo i zakládání právnických osob sloužících za účelem převodu majetku jako je například nadace. Troufám si však tvrdit, že nejčastější jsou způsoby upravené v rámci dědického práva počínajících od nabytí majetku na základě dědického titulu vyplývajícího ze zákona, tedy v případech kdy zůstavitel zůstal za svého života nečinný a neupravil způsob, jakým má být s jeho jměním naloženo po jeho smrti, nebo na základě dědických titulů vycházejících z pořízení pro případ smrti, tedy z právního jednání aktivně učiněného za života zůstavitele.

Způsoby, kterými lze dosáhnout převedení majetku jsou tedy dva, aktivní jednání zůstavitele, nebo ponechání převodu majetku na zákoně a na tom jak jsou dědicové schopni se mezi sebou dohodnout, tedy určitá pasivnost zůstavitele. Dá se říci, že s ohledem na převáděné jmění a na budoucí nakládání s takto převedeným jměním, je více než vhodné, aby zůstavitel upravil tyto záležitosti již za svého života. Může tím totiž i nadále v uvozovkách vykonávat správu nad svým jměním, respektive může určit jak s jeho jměním má být po jeho smrti naloženo, takovéto jednání je vhodné zejména s ohledem na mezilidské vztahy v rodině, ochránění jmění před neuvážlivým utrácením ze strany dědiců, ochraně před rozdrobením majetku a mnoha dalšími potenciálními nepříznivými dopady převedení majetku. S ohledem na toto primárně přichází v úvahu způsoby, které jsou upravené v rámci dědického práva, v očích běžného občana tímto bude především závěť, v očích těch znalejších to může být i dědická sm-

¹³⁵ HCCH | #30 - Status table. en. Library Catalog: [www.hcch.net. URL: https://www.hcch.net/en/instruments/conventions/status-table/?cid=59](https://www.hcch.net/en/instruments/conventions/status-table/?cid=59) (visited on 05/18/2020).

¹³⁶ Příklady těchto institutů uvádím v kapitole Úvod do historických počátků svěrenství a svěrenských fondů.

louva, dovětek, nebo odkaz. Tyto způsoby však mají i svá specifická omezení a ve svém důsledku spočívají v konečném převedení jmění na jednotlivé dědice, nebo odkazovníky. Zůstavitel také nemá tak širokou možnost stanovit svým dědicům různé podmínky a to i přes existenci dovětku. Z tohoto důvodu nemusí být vhodné jejich použití ve všech případech.

Jako jistá alternativa k těmto klasickým způsobům byla do české právní úpravy transplantována úprava trustu z Quebeckého občanského zákoníku, tento poskytuje zůstavitelům další možnost, jak naložit se svým jměním již za svého života (založení svěřenského fondu *inter vivos*), popřípadě po své smrti (založení svěřenského fondu *mortis causa*). Institut svěřenského fondu přináší mnoho možností, které zůstavitel před jeho zavedením neměl, ale zároveň do českého práva vnáší i spoustu otázek, které je potřeba pro jeho správné používání a ochranu zúčastněných stran zodpovědět. V následujících kapitolách proto představím způsoby, kterými lze svěřenský fond použít pro mezigenerační převod majetku, představím jeho přínosy a benefity, ale zároveň se budu snažit zodpovědět otázky týkající se nejistého výkladu právní úpravy svěřenského fondu, jeho potenciálních problémů a možností zneužití.

6.1 Svěřenský fond v České republice

— Toto asi odstraním

Pro další pochopení svěřenského fondu a jeho možností, problémů, výhod, nevýhod a nejasností je v samém úvodu této kapitoly nutné čtenáře obeznámit s právní úpravou svěřenského fondu v rámci českého práva.

Definovat správně svěřenský fond, jakožto velice flexibilní právní institut, je poměrně složité a až doposud, tedy i relativně dlouhou dobu po jeho zavedení, existuje spousta protichůdných názorů (například v rámci lingvistického výkladu jednotlivých ustanovení, definicí majetku nebo koexistenci právního institutu přejatého z právního systému Common Law s instituty vlastní kontinentálním právním systémem, jako je například institut nepominutelného dědice) na tento institut, který v době svého přijetí do naší, tedy kontinentální, právní úpravy vyvolal poměrně mnoho emocí, od mnohých právních expertů se dočkal dílem chladného přijetí a od mnohých dílem přímé kritiky. Ať již nahlížíme na svěřenský fond jakkoliv, je zřejmé, že pro jednotlivé subjekty práva a pro jednotlivé účely, ke kterým je možné jej užít, skýtá i velké výhody. S ohledem na název bakalářské práce bude hlavní těžiště této práce v rámci praktické části spočívat především v představení těchto nových možností a výhod v procesu převádění rodinného majetku na další generace a jeho uchování jako alternativní, nebo rozšiřující prostředky ke stávajícím možnostem mezigeneračního převodu majetku, nebo převodu majetku obecně.

V rámci současné právní úpravy je svěřenský fond upravený především v části třetí OZ, hlavě II - věcná práva v § 1448 až § 1474.

Věci ve svěřenském fondu náležejí svému účelu¹³⁷.

Úprava institutu svěřenského fondu a obecná úprava správy cizího majetku vstoupila v účinnost 1. ledna 2014 jako součást Nového Občanského zákoníku. Svěřenský fond je speciálně upraven v rámci ustanovení paragrafů 1448 až 1474, které jsou zařazeny do oddílu 4, jež je součástí dílu 6, Správa cizího majetku, spadající do části třetí, hlavy druhé, Věcná práva.

Úprava svěřenského fondu jest úpravou speciální, která doplňuje úpravu generální obsaženou v ustanoveních 1400 až 1447, Správa cizího majetku. Český zákonodárce se inspiroval, jak již je vysvětleno v kapitole Historie¹³⁸, Občanským zákoníkem z Quebecu ("CCQ"), z kterého ve své podstatě transplantoval právní úpravu svěřenského fondu, která, přes určité výkladové změny¹³⁹, do

¹³⁷Svejkovský Jaroslav and Kovář Ivan a kolektiv. *Svěřenské fondy Příležitosti a rizika*. Praha: C.H. Beck, 2018. ISBN: 978-80-7400-726-2.

¹³⁸Správa cizího majetku - historie; Recepce právní úpravy svěřenských fondů

¹³⁹například v pojmech majetek a jmění, viz Svěřenský fond a trust - Jejich fungování v mezinárodním srovnání od Luboše Tichého

značné míry zachovala původní znění úpravy trustu tak, jak jej známe z CCQ, jak dokládá Svejkský, Marek a kol. v díle Správa cizího majetku v novém občanském zákoníku v části Srovnání právní úpravy ObčZ a CCQ se stručným popisem rozdílů.

Důvod, pro který si Český zákonodárce vybral jako zdroj inspirace pro zavedení trustu do našeho právního řádu práve CCQ je ten, že Quebecký Občanský zákoník si zachoval výrazný charakter kontinentálního práva¹⁴⁰, ačkoli je obklopena státy s právním systémem Common law¹⁴¹.

Výhodou je i vysoká flexibilita svěřenského fondu. Ve statutu lze do značné míry podle potřeby upravit vnitřní fungování svěřenského fondu podle představ zakladatele - např. počet svěřenských správců a obmyšlených, a způsob jejich jmenování, pravidla výplaty plnění obmyšleným, pravidla správy apod.

Svěřenský fond je tedy jakousi quazi právní entitou bez právní subjektivity, sestávající se z autonomního majetku bez vlastníka vyčleněného svému účelu¹⁴², je spravován svěřenským správcem podle instrukcí zakladatele, které jsou součástí zakladatelského právního jednání, respektive statutu.

Důležité je zmínit dobu, na kterou svěřenský fond může být zřízen. Pro svěřenské fondy založené za soukromým účelem je tato doba omezená. Pro svěřenské fondy založené za veřejným účelem nicméně není stanovena maximální doba. Při porovnání obou forem založení tak můžeme *a contrario* dospět k tomu, že svěřenský fond založený za veřejným účelem není omezen maximální dobou trvání a může tak být založen jako takzvaná perpetuita.

6.1.1 Svěřenský fond a právní subjektivita

Důležitou součástí definice svěřenského fondu je fakt, že svěřenský fond je koncipován jako oddělený majetek, který je svěřen svému účelu, jež nemá vlastníka a nemá ani právní subjektivitu. Přes jasnou definici, kterou obsahuje Občanský zákoník, důvodová zpráva a komentář k občanskému zákoníku a i samotný zdroj inspirace právní úpravy svěřenského fondu, tedy CCQ, není však na škodu podrobit svěřenský fond jisté komparaci s právnickou osobou. Není totiž tajemstvím, že určité právní normy na svěřenský fond pohlížejí jako na právnickou osobu^{143,144} a právě tato tendence k subjektivizaci svěřenského fondu by se mohla projevit i v jiných aspektech svěřenského fondu. DOPLNIT

Brilantní náhled na toto téma již vyslovil Michal Skuhrovec ve své diplomové práci, která z tohoto hlediska poskytuje vhodný náhled na tuto otázku a také patřičný úvod do této problematiky.

PŘEPSAT Pihera v tomto kontextu vytahuje na povrch diskuzi pocházející z germánského prostoru, kdy Jhering kritizoval koncepci samostatného jmění jako *contradictio in adiecto*, kdy svou kritiku zakládá na "subjektlose subjektive Rechte", neboli existenci subjektivního práva bez subjektu. Takové

¹⁴⁰ Důvodová Zpráva NOZ. URL: <http://obcanskyzakonik.justice.cz/images/pdf/Duvodova-zprava-NOZ-konsolidovana-verze.pdf> (visited on 03/03/2020).

¹⁴¹ Výjimku představují například DOPLNIT

¹⁴² Jedná se o něco, co není v českém právu běžné, z toho důvodu existuje i mnoho výkladových rozporů.

¹⁴³ Zákon č. 586/1992 Sb., zákon o daních z příjmů. 1992, §17.

¹⁴⁴ Zákon č. 235/2004 Sb., zákon o dani z přidané hodnoty. 2004, §4b.

by mělo představovat nebezpečí popření ústředního postavení člověka v centru soukromého práva, jak dovozuje Becker. Nicméně, lze oběma autorům přisvědčit, že jeho uznání by při racionálním zhodnocení všech okolností nemělo bez dalšího vést k dotváření "Rechtlosen subjekten". PIHERA NEJPODIVNĚJŠÍ ZVÍŘE V LESE Komentář k OZ pak zároveň dodává, že určité samostatné majetky již v právním řádu 14 známe a vyrovnáváme se s nimi již tradičně, například ležící pozůstalost (hereditas iacens) v ABGB. Dalším právem bez subjektu jsou například práva nenarozeného dítěte.

PŘEPSAT Rozdíl mezi úpravou CCQ a OZ pak tkví dále v samotné definici majetku a je otázkou, zda zde český zákonodárce udělal quebeckému trustu dobrou službu co do přípravy "podhoubí". CCQ totiž v § 915 stanoví: "Property belongs to persons or to the State or, in certain cases, is appropriated to a purpose." Majetek patří buď osobám, státu a nebo, v určitých případech, je vyčleněn účelu. Oproti tomu §495 ani §1011 nic takového nestanoví (viz výše). Je tak nutno vycházet z toho, že §1448 OZ je ustanovením speciálním a tvoří základnu teoretické koncepce svěrenského fondu. PIHERA NEJPODIVNĚJŠÍ ZVÍŘE V LESE Lze tak uzavřít, že svěrenský fond je entitou bez právní subjektivity, která je majetkem se samostatným účelovým určením. S ohledem na výše uvedené, podpořeno argumenty zaznívající v diskuzi odborné veřejnosti, se lze přiklonit na stranu zastánců přijaté koncepce v duchu "patrimoine d'affectation, neb zjevně skutečně představuje vhodný most mezi dvěma právními kulturami, podepřený zkušenostmi z Quebecu. Smith

6.2 Novelizace právní úpravy - zápis svěrenských fondů do rejstříku

Majetek ve svěrenském fondu tedy není ve vlastnictví nikoho, před novelizací Občanského zákoníku pak ve veřejných seznamech nebo evidencích mohla být dohledána pouze osoba svěrenského správce. Samotné svěrenské fondy se pak neměli povinnost se jakkoliv registrovat nebo evidovat, v souvislosti s tím pak nebyl veřejně dostupný ani statut svěrenského fondu, který přeci musel mít formu veřejné listiny, ale v souvislosti s absencí povinnosti evidence svěrenských fondů nebyl nikde zveřejněn. Absence jakékoliv evidence, vedla k anonimitě zakladatele, obmyšlených a přispívala k celkové netransparentnosti vlastnické struktury a majetku vyčleněného do svěrenského fondu.

V souvislosti s tímto panoval oprávněný strach, že svěrenské fondy by mohli být využity k legalizaci výnosů z trestné činnosti, daňovým únikům nebo být jinak zneužity. V souvislosti s touto obavou hned tři instituce, kterými byli Ministerstvo financí, Ministerstvo vnitra a Vrchní státní zastupitelství volali po novelizaci právní úpravy svěrenského fondu a povinné evidenci. Důvodová zpráva k novele pak stanovuje přímo následující: *"V reakci na naléhavé připomínky Ministerstva financí, Ministerstva vnitra a Vrchního státního zastupitelství v Praze se navrhuje zavedení evidence svěrenských fondů z důvodu jejich netransparentní vlastnické struktury a vysokého potenciálu zneužití především k legalizaci výnosů*

z trestné činnosti."¹⁴⁵.

Poměrně zásadní změny v souvislosti se zakládáním svěrenských fondů tak v souvislosti s tímto přinesla novelizace č.z. 460/2006, která s sebou přinesla nutnost zápisu svěrenského fondu do evidence s tím, že tento zápis je konstitutivní. Svěrenský fond tedy vzniká tímto zápisem. Toto se nicméně dotklo pouze svěrenského fondu založeného mezi živými. Pro svěrenský fond založený pro případ smrti zákonodárce stanovil v § 1451 odstavci 3 následující:

"Byl-li však svěrenský fond zřízen porízením pro případ smrti, vznikne smrtí zůstavitele. Do evidence svěrenských fondů se zapíše po svém vzniku."

Důvod, pro který zákonodárce dopřál toto, do jisté míry zvýhodňující, postavení způsobu založení svěrenského fondu *mortis causa*, je v důvodové zprávě objasněno následovně:

"Odlišný princip deklaratorního zápisu se má uplatnit u svěrenských fondů, které byly zřízeny porízením pro případ smrti. Tento princip lépe vyhovuje fundamentu testovací volnosti a respektu k vůli zůstavitele."

¹⁴⁵ 460/2016 Sb. Důvodová zpráva. URL: <https://www.beck-online.cz/bo/chapterview-document.seam?documentId=oz5f6mrqge3f6nbwgbpwi6q> (visited on 06/04/2020).

6.3 Založení svěřenského fondu

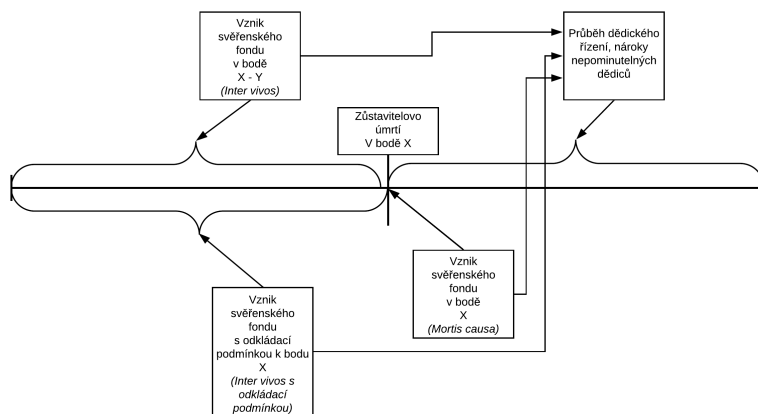
S ohledem na téma práce, tedy mezigenerační převod majetku, je otázka založení svěřenského fondu, ať již mezi živými, tedy *inter vivos*, či porízením pro případ smrti *mortis causa*, nebo velice specifickou možností založení svěřenského fondu *inter vivos* s odkládací podmínkou smrti zakladatele a dalších nalezitostí s tímto spojených, integrální součástí této práce a je nezbytné k dalšímu zkoumání jednotlivých možností, které nám s přijetím tohoto institutu Český zákonodárce vložil do rukou a obecně i celé problematiky spojené se svěřenským fondem.

Pro tuto kapitolu, a následné návrhy na změny, je v první řadě podstatné vymezit, v jakých fázích vzniká svěřenský fond, a tyto následně porovnat s úpravou dědického práva. Tímto postupem lze dosáhnout vhodného a dostatečného porovnání možností, které mají dědici v jednotlivých fázích, jak jsou chráněni a jak se potenciálně mohou brát o svá práva.

Dle mého názoru, který potvrzuje Miloš Kocí v rámci komentáře k úpravě svěřenského fondu, lze hovořit o 3 způsobech vzniku svěřenského fondu. Těmito způsoby jsou, založení svěřenského fondu *inter vivos*, *mortis causa* a potenciální souběh těchto založení ve formě založení svěřenského fondu *inter vivos* s odkládací podmínkou, dle § 584 až 549 OZ, spočívající ve smrti zůstavitele.¹⁴⁶

¹⁴⁶Švestka J., Dvořák J., and Fiala J. a kolektiv. *Občanský zákoník. Komentář. Svazek III. § 976 - 1474*. Praha: Wolters Kluwer, 2014. ISBN: 978-80-7478-546-7.

Vizuálně by se tedy průběh komparace napříč jednotlivými způsoby založení dal vyobrazit následovně, kde střed osy představuje čas úmrtí zůstavitele:

Obrázek 4: Vznik svěřenského fondu

—Koment

Doplňit další informace. Popsat dědické právo - co jde do dědictví, co jsou nepominutelní dědicové, jak funguje dědické řízení atp. Vysvětlit rozdíl mezi majetkem a jméním.

V případě založení svěřenského fondu mezi živými s odkládací podmínkou smrti zakladatele se ve své podstatě jedná o založení *mortis causa* formou *inter vivos*, s ohledem, že se nejedná o založení svěřenského fondu poručením pro případ smrti je zřejmé, že v tomto případě nelze uvažovat ani nad ochranou dle §1492, pro ilustraci je možné porovnat tento způsob založení s další formou mezigeneračního předání majetku a to darováním pro případ smrti. Podklad pro toto tvrzení poskytují například autoři článku Darování pro případ smrti v Časopisu pro právní vědu a praxi Adam Talanda a Iveta Talandová. Ti přímo říkají: *"Darování pro případ smrti je při splnění všech zákonných podmínek obligačním vztahem mezi dárce a obdarovaným a neřídí se ustanoveními dědického práva. Zákon tak umožňuje užitím jednoho zákonného institutu obcházet soubor jiných zákonných institutů. Především se jedná o obcházení ustanovení omezujících zůstavitele v nakládání s jeho majetkem, která slouží k ochraně nepominutelných dědiců."*¹⁴⁷.

Ať již se budeme bavit o jakémkoliv způsobu založení svěřenského fondu, tak zákon klade na zakladatele v paragrafech 1448 - 1474 Občanského zákoníku následující čtyři povinnosti:

1. Označení a vyčlenění majetku k určitému účelu,

¹⁴⁷ Časopis pro právní vědu a praxi, vydání 2/2015. Brno, 2015.

2. statut¹⁴⁸,
3. přijetí správy svěřenského fondu ze strany svěřenského správce,
4. zápis svěřenského fondu do evidence.

Co se však bodu 4 týče, jde nutné rozlišovat mezi založením svěřenského fondu *inter vivos* a *mortis causa*, neboť v obou případech se bod číslo 4 liší. V případě založení *inter vivos* je zápis svěřenského fondu konstitutivní, v případě založení *mortis causa* je pouze deklaratorní, svěřenský fond totiž vznikne smrtí zůstavitele, o tomto však blíže u jednotlivých typů svěřenských fondů.

Obecné vysvětlení k pojmu a založení svěřenského, tedy k paragrafům 1448 až 1452 Občanského zákoníku, fondu je obsaženo již v důvodové zprávě, respektive v její části vtaahující se ke svěřenským fondům.

”Svěřenský fond může být zřízen jednak bezúplatně rozhodnutím zakladatele věnovat část svého majetku určitému účelu, zřízení svěřenského fondu však může být sjednáno i za úplatu nebo jiné protiplnění (např. od osoby, která se má stát obmyšleným, ale i od osoby jiné). Podle toho se pak odvíjí i právní postavení obmyšleného, jak to reflektují následující ustanovení osnovy. Osnova rozlišuje svěřenské fondy podle účelového určení na veřejně prospěšné (zřízené k naplňování účelů kulturních, vzdělávacích, vědeckých, náboženských nebo podobných) a soukromé. Důvodem vzniku svěřenského fondu může být zákon, pravidelně však smlouva nebo ustanovení závěti. Protože svěřenskému fondu musí být ustaven svěřenský správce, vyžaduje § 1448 souhlas osoby označené za svěřenského správce se svým ustavením. I to je tedy právní podmínka vzniku svěřenského fondu (§ 1451). Svěřenský fond se spravuje statutem obsaženým ve smlouvě, závěti či vydaným samostatně.”¹⁴⁹

S touto částí důvodové zprávy pak přímo souvisí §1448, ve kterém zákonodárce uvádí následující:

”§ 1448 (1) Svěřenský fond se vytváří vyčleněním majetku z vlastnictví zakladatele tak, že ten svěří správci majetek k určitému účelu smlouvou nebo porúzením pro případ smrti a svěřenský správce se zaváže tento majetek držet a spravovat. (2) Vznikem svěřenského fondu vzniká oddělené a nezávislé vlastnictví vyčleněného majetku a svěřenský správce je povinen ujmout se tohoto majetku a jeho správy. (3) Vlastnická práva k majetku ve svěřenském fondu vykonává vlastním jménem na účet fondu svěřenský správce; majetek ve svěřenském fondu však není ani vlastnictvím správce, ani vlastnictvím zakladatele, ani vlastnictvím osoby, které má být ze svěřenského fondu plněno.”

¹⁴⁸Ve formě veřejné listiny

¹⁴⁹prof. Dr. JUDr. Karel Eliáš a kolektiv. *Nový občanský zákoník s aktualizovanou důvodovou správou a rejstříkem*. Nakladatelství Sagit, a.s., 2012. ISBN: 978-80-7208-922-2.

V uvedeném paragrafu tedy zákonodárce umožňuje pouze explicitní založení svěřenského fondu dvěma způsoby, to znamená, že svěřenský fond nemůže být založen rozhodnutím soudu tak, jako tomu je v jiných právních řádech. Jedním z těchto právních řádů je i CCQ, který umožňuje i takzvané implicitní založení svěřenského fondu, tedy založení na základě rozhodnutí soudu, nebo i ze zákona, pokud existuje zákonné zmocnění, například advokátní a notářské úschovy¹⁵⁰. Další možnosti, která není explicitně uvedena v tomto paragrafu, ale je možné ji využít k založení svěřenského fondu, je založení svěřenského fondu mezi živými s odkládací podmínkou.

Co se samotného průběhu založení a vzniku svěřenského fondu týče, přikládám se stejně, jako komentářová literatura k multifázovému pojetí vzniku svěřenského fondu.

Účelem se rozumí veřejný nebo soukromý.

6.3.1 Vznik svěřenského fondu *inter vivos*

S ohledem na historické konotace svěřenských fondů popsané výše a velkou flexibilitu tohoto institutu skutečně není divu, že Český zákonodárce umožnil založení svěřenského fondu jak mezi živými, tak i pro případ smrti. Začnu s popisem založení svěřenského fondu mezi živými, neboť tento způsob založení je méně problematický než založení svěřenského fondu pro případ smrti a přináší obdobné možnosti mezigeneračního předání majetku.

V tomto rámci je podstatné zmínit, že se rozlišuje mezi vytvořením a vznikem svěřenského fondu, celkový proces konstituování svěřenského fondu, tedy od okamžiku samotného rozhodnutí vytvořit svěřenský fond, až k samotnému vzniku, má tedy více fází. Vytvořením se rozumí jednání jednoho, nebo i více zakladatelů^{151,152}, kteří vyčlení část svého majetku, popřípadě celý svůj majetek a tento poté převedou do jiného jmění, tedy svěřenského fondu, který je zřízen za určitým účelem. Toto jednání zahrnuje v první řadě řádnou nabídku, tedy ofertu, vůči jiné osobě, která by se měla stát potenciálním správcem¹⁵³.

Jak již je z podstaty svěřenského fondu založeného za života zakladatele zřejmé, jedná se o minimálně o dvoustranné právní jednání, přičemž samotná akceptace této oferty¹⁵⁴ vede dle §1448 a souvisejícího §1451 Občanského zákoníku

¹⁵⁰Claxton, John B. *Studies on the Quebec Law of Trust*. Toronto: Thomson Carswell, 2005.

¹⁵¹Spáčil J. a kolektiv. *Občanský zákoník III. Věcná práva (§ 976–1474)*. 1. vydání. Praha: C.H. Beck, 2013. ISBN: 978-80-7400-499-5.

¹⁵²S ohledem na fakt, že samotná právní úprava svěřenského fondu v §1452 odkazuje na založení nadace, je vhodné i jiné ustanovení, která se týkají nadací, využít analogicky ve vztahu ke svěřenským fondům. Jedním z těchto paragrafů je paragraf 309 odstavec 3, který stanoví, že pokud na straně zakladatelů stojí více osob, považují se obdobně za jednoho zakladatele.

¹⁵³Jaroslav Svejnovský and Radan Marek a kolektiv. *Správa cizího majetku v novém občanském zákoníku, komentář § 1400 - 1474*. 1. vydání. Praha: C.H. Beck, 2015. ISBN: 978-80-7400-548-0.

¹⁵⁴Návrh na uzavření smlouvy je dále upraven v §1731 a dalších v Občanském zákoníku

jednáním vedoucím ke zřízení, tedy vytvoření, svěrenského fondu na základě takto uzavřené smlouvy, kterou je možné uzavřít jak s, tak i bez protiplnění. Tato oferta a akceptace zahrnující uzavření smlouvy o správě by se dala považovat za první fázi založení svěrenského fondu. Druhá fáze spočívá v samotném zápisu svěrenského fondu do evidence dle §1451 Občanského zákoníku a §65a Zákona o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob, který je konstitutivní, svěrenský fond tedy formálně vzniká až tímto zápisem.

Je zřejmé, že v případě založení svěrenského fondu *inter vivos* je v zásadě bezpředmětné bavit se o možnosti ochrany nepominutelných dědiců. V rámci tohoto způsobu založení svěrenského fondu je nutné poznamenat, že ačkoli je možné, aby zakladatel vyčlenil svůj majetek do svěrenského fondu ještě během svého života s tím, že by tímto jednáním sledoval zájem poměrně ponížít o vyčleněný majetek hodnotu pozůstalosti a tím snížit hodnotu vyplacenou jednotlivým nepominutelným dědicům v rámci jejich povinného dědického podílu, není možné se tomuto jednání ze strany jednotlivých nepominutelných dědiců bránit ve smyslu zkrácení povinného podílu. Toto tvrzení lze doložit hned několika ustanoveními, předně Čl. 11 Listiny základních práv a svobod, která stanoví, že *"Každý má právo vlastnit majetek...."*¹⁵⁵ a v návaznosti na toto poté Občanský zákoník v §996 *"Povinný držitel smí v mezích právního řádu věc držet a užívat ji, ba ji i zničit nebo s ní jinak nakládat..."* a v §1012 *"Vlastník má právo se svým vlastnictvím v mezích právního řádu libovolně nakládat a jiné osoby z toho vyloučit...."*, z tohoto vyplývá, že vlastník může za svého života se svým majetkem jakkoliv nakládat, tedy má možnost ho zcizit. Ustanovení § 1475, které stanoví, že pozůstalost tvoří celé jmění zůstavitele už dále jen potvrzuje, že takto zcizené věci nejsou a nemohou být součástí pozůstalosti. S ohledem na fakt, že dle definice svěrenského fondu v § 1448 vzniká oddělené a nezávislé vlastnictví vyčleněného majetku a dále již tento vyčleněný majetek není ve vlastnictví zůstavitele a dále vzhledem k tomu, že toto právní jednání bylo učiněno ještě za života zakladatele, lze důvodně předpokládat, že tento majetek již nebude *apriori* předmětem pozůstalosti a dědického řízení, tím pádem nemůže být ani připočten k jmění zakladatele v době smrti a tím pádem z tohoto majetku nemůže být počítán povinný díl nepominutelných dědiců.

Jako jednoduchá analogie k založení svěrenského *inter vivos* a dopadu tohoto jednání na dědický podíl se může jevit jiná forma zcizení majetku, například darování, koupě, směna a další smluvní či mocenské formy zcizení věci, které působí na snížení, či zvýšení majetku zůstavitele.

—Koment

Doplnit další informace.

Je nicméně vhodné říci, že toto neznamená, že by dědici neměli možnost brát se o své právo jinou formou.

¹⁵⁵ Ústavní zákon č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod. 1993, čl. 11.

—Koment

Doplnit možnosti žaloby ve smyslu zneplatnění právního jednání pokud by bylo učiněno například pod tlakem, relativní a absolutní neúčinnost.

—

6.3.2 Vznik svěřenského fondu *mortis causa*

Na rozdíl od svěřenského fondu založeného mezi živými, dochází ke vzniku v svěřenského fondu založeného pro případ smrti již samotnou smrtí zakladatele, nikoli tedy zápisem do evidence. Tento fakt je důležitý k pozdějšímu zkoumání, zda tento majetek spadá do pozůstalosti, nebo nikoliv.

Další možnost pro převod majetku představuje založení svěřenského fondu *mortis causa*, která vedle dědického řízení slouží jako další prostředek, který zůstavitel může, krom pořízení pro případ smrti, užít ke kontrole způsobu nakládání se svým jměním po jeho smrti. Potenciální problém se založením svěřenského fondu *mortis causa* může nicméně nastat, pokud by toto založení mělo směřovat k úmyslnému zmenšení jednotlivých povinných dílů náležejících nepominutelným dědicům. V aktuální právní úpravě totiž není jasně stanoveno jakým způsobem se majetek při smrti zůstavitele, který svěřenský fond zřídil pořízením pro případ smrti do tohoto fondu vyčlení. Nejasný výklad ustanovení svěřenského fondu ve vztahu k dědickému právu představuje právní nejistotu, nejen pro dědice, která není žádoucí.

S ohledem na popis dědického práva vyložený v předchozí kapitole je třeba s ohledem na založení svěřenského fondu *mortis causa* nejdříve vyřešit jakým způsobem probíhá jeho založení pořízením pro případ smrti. S ohledem na § 1452, odstavec 1 je po výkladové stránce zřejmé, že zákonodárce zamýšlel způsob vyčlenění majetku do svěřenského fondu ve smyslu § 311, který upravuje vyčlenění majetku do nadace, a který zároveň stanovuje v odstavci 1 následující: "(1) Při založení nadace pořízením pro případ smrti se do nadace vnáší vklad povoláním nadace za dědice nebo nařízením odkazu. V takovém případě nabývá založení nadace účinnosti smrtí zůstavitele."¹⁵⁶ Z tohoto ustanovení, které je možné analogicky použít na svěřenský fond, je možné dovodit úmysl zákonodárce pohlížet na majetek, který má být vyčleněn do svěřenského fondu, jako na součást pozůstalosti. Toto tvrzení svým komentářem potvrzuje i Vlastimil Pihera, který ve svém komentáři k § 1448 dovozuje, že při zřízení svěřenského fondu pořízením pro případ smrti vyčlení zakladatel (rozuměj zůstavitel) majetek ve prospěch svěřenského fondu tak, že v jeho prospěch vyhradí dědické právo, nebo nařídí odkaz¹⁵⁷.

V rámci pohledu na právní úpravy trustů ze zahraničí je možné se setkat s dalšími druhy trustů a mnohými jinými možnostmi, za kterýchžto účelem může být svěřenský fond založený, tyto se však Český zákonodárce dále rozhodl v našem občanském zákoníku neupravovat.

¹⁵⁶ Zákon č. 89/2012 Sb., Občanský zákoník. 2012, § 311, odst. 1.

¹⁵⁷ Špáčil J. a kolektiv. Občanský zákoník III. Věcná práva (§ 976–1474). 1. vydání. Praha: C.H. Beck, 2013. ISBN: 978-80-7400-499-5, komentář k § 1448.

Tento majetek je dle Vlastimila Pihery a i dle mého výkladu a pochopení OZ tedy součástí pozůstalosti, tím pádem, dle §, který stanovuje, že pozůstalost tvoří veškeré jmění v držení zůstavitele ke dni jeho smrti, se z výše tohoto jmění spolu se započtením výše jmění, které není vyčleněno do svěřenského fondu počítají jednotlivé dědické podíly, které je správce pozůstalosti povinen převést jednotlivým nepominutelným dědicům. S ohledem na to, že další úprava upravující tento souběh v OZ chybí a zároveň k tomuto problému neexistuje žádná judikatura a není k němu ustálená soudní praxe.....

a výklad komentáře.

Popsat, že existují dva různé pohledy, já se ztotožňuji s druhým pohledem.

6.3.3 Vznik svěřenského fondu *inter vivos* s odkládací podmínkou

Zajímavý je dovození, že lze vyčlenit majetek svěřenského fondu smlouvou s odkládací podmínkou ve smyslu ustanovení § 548 až 549 OZ, jak činí Miloš Kocí²³². Pokud by tou podmínkou byla smrt zakladatele, šlo by o svěřenský fond *mortis causa*, ale založený způsobem předpokládaným u svěřenských fondů *inter vivos*, tedy dvoufázově (případně jednofázově, pokud takové přijetí pověření ke správě je obsaženo ve smlouvě). Pokud nepřijme svěřenský správce pověření ke správě ke smrti zakladatele, takový svěřenský fond vůbec nevznikne.

V souvislosti s ustanovením § 548, zejména odstavce (2), a 549 občanského zákoníku lze (obdobně) uvažovat o další formě vzniku svěřenského fondu. Tento vznik by byl vázán na určitou odkládací podmínku. Zakladatel může stanovit mnoho různých druhů odkládacích podmínek, na jejichž splnění se váže vznik práv, může se tak jednat například o podmínku dokončení studia na vysoké škole, po jejímž splnění¹⁵⁸ vznikne svěřenský fond a obmyslený, v tomto případě daný student vysoké školy, bude mít bez dalšího právo na vyplácení prostředků z tohoto svěřenského fondu.

Zajímavá je ovšem situace, která může v tomto případě nastat. Ta souvisí, se samotným stavem zakladatele svěřenského fondu. Pokud by zakladatel zemřel a odkládací podmínka by nebyla vázána na jeho smrt ale na splnění jiné podmínky, hledělo by se na takto založený fond jako na *inter vivos*.

Dalším zajímavým příkladem je možnost stanovit smrt zakladatele jako odkládací podmínku, protože pak by se jednalo ve své podstatě, samotnou právní skutečností, smrtí zůstavitele, o dobu založení svěřenského fondu *mortis causa*, přitom však věřím, že by se na toto založení pohlíželo jako na založení svěřenského fondu *inter vivos*. Kdy by tedy zakladatel ještě za svého života určil ve smlouvě majetek, který má být z jeho vůle svěřenským správcem držen a spravován za vymezeným účelem v rámci první fáze vzniku a následně by v rámci druhé fáze vzniku přijal toto pověření určený svěřenský správce. Založení by také mohlo být jednofázové, pokud by přijetí takovéto správy bylo již vedené

¹⁵⁸ Je samozřejmě nutné splnění dalších podmínek, které na založení svěřenského fondu klade zákon, tedy například přijetí svěřenským správcem, srovnání viz výše.

jako součást smlouvy mezi zakladatelem a svěrenským správcem. Přestože by samotným důvodem ke vzniku svěrenského fondu byla smrt zakladatele, nejednalo by se dle mého názoru o založení svěrenského fondu *mortis causa*, ale o založení svěrenského fondu *inter vivos* s tím, že by svěrenský fond dle novely č. z. 460/2016 Sb. vznikl až zápisem do evidence svěrenských fondů, tento zápis by tedy byl konstitutivní.

S ohledem na fakt, že takovéto založení svěrenského fondu stále spadá do kategorie *inter vivos*, v rámci kterého takto vyčleněný majetek není součástí dědického řízení, respektive pozůstalosti po zesnulém¹⁵⁹. Je dle mého názoru možné využít tuto formu založení svěrenského fondu místo klasického založení *mortis causa*, u kterého existuje právní nejistota, zda je takto vyčleněný majetek součástí pozůstalosti.

Tato forma založení svěrenského fondu s sebou ale nese i jisté nevýhody oproti formě založení pro případ smrti. Těmi jsou především.

Pokud by tedy zakladatel chtěl docílit mezigeneračního převodu majetku avšak chtěl by ad libidum fakticky vydědit jakéhokoliv svého dědice, nebo se vyhnout dědickému řízení, je cesta buď založení svěrenského fondu *inter vivos*, nebo v případě, že by chtěl zakladatel se svým majetkem v mezích disponovat až do doby své smrti, pak je s ohledem na nejasnosti vztahující se k založení svěrenského fondu *mortis causa* vhodné, vydat se cestou založení svěrenského fondu *inter vivos* s odkládací podmínkou smrti zakladatele.

¹⁵⁹Viz výše.

6.4 Zánik svěřenského fondu

6.5 Typy svěřenských fondů

Trust je založen na velké, řekl bych téměř neomezené, variabilitě účelů. Z toho důvodu je možné očekávat, že v rámci české obdoby trustu, jeho využití k velké škále předem nedefinovaných účelů. Z tohoto důvodu není, krom zákonného vymezení, možné poskytnout celkový a komplexní list zahrnující seznam všech potenciálních účelů svěřenského fondu, nebo oblastí jejich využití. V rámci publikací zaměřujících se na toto téma se však lze setkat s určitou kategorizací¹⁶⁰ v rámci jejich účelu a využití, s přihlédnutím k literatuře zákona a záměru zákonodárce a zahraničního využití svěřenských fondů. S ohledem na toto tedy odborná a komentářová literatura nabízí následující kategorizaci oblastí využití svěřenských fondů:

1. obchodní svěřenský fond,
2. rodinný svěřenský fond,
3. diskreční svěřenský fond,
4. testamentární svěřenský fond,
5. bezúplatný svěřenský fond mezi živými,
6. zajišťovací svěřenský fond,
7. ochranný svěřenský fond,
8. přidružený fond nadace.

Pro samotný účel ochrany a mezigeneračního převodu majetku je pak při takovéto kategorizaci možné použít svěřenský fond rodinný, testamentární a do značné míry i ochranný.

Obchodní svěřenský fond

Rodinný svěřenský fond

Diskreční svěřenský fond

Testamentární svěřenský fond

Bezúplatný svěřenský fond mezi živými

Zajišťovací svěřenský fond

Ochranný svěřenský fond

Přidružený fond nadace

¹⁶⁰Srovnání jednotlivých zdrojů použitých ke kompilaci formou jejich syntézy, Švestka J., Dvořák J., and Fiala J. a kolektiv. Občanský zákoník. Komentář. Svazek III. § 976 - 1474 . Praha: Wolters Kluwer, 2014. isbn : 978-80-7478-546, Spáčil J. a kolektiv. Občanský zákoník III. Věcná práva (§ 976–1474) . 1. vydání. Praha: C.H. Beck, 2013. isbn : 978-80-7400-499-5, KOCÍ, Miloš. Institut svěřenského fondu v NOZ. Bulletin advokacie, 1-2/2014.

6.6 Ostatní formy správy majetku, rozhodující faktory pro vhodný výběr a z toho vycházející problémy, doporučení a výhody

Vhodný výčet rozhodujících faktorů, který je přímo aplikovatelný na výběr, pro zakladatele, vhodné formy správy majetku dobře shrnuje ve svém příspěvku do Bulletinu advokacie Kateřina Ronovská¹⁶¹.

S těmito faktory se osobně ztotožňuji, mé potenciální doporučení a upozornění plynou zejména z aplikování těchto faktorů na právní úpravu svěřenských fondů.

Docentka Ronovská uvádí následující faktory, které aplikuje na větší množství forem správy majetku:

- Faktor 1: stabilita právního prostředí, důvěra v právní řád jako celek, předvídatelnost soudního rozhodování,
- Faktor 2: vhodně a proporcionálně nastavený právní rámec; v oblasti práva soukromého zejména ponechání dostatečného prostoru pro realizaci představ vlastníka majetku (při vymezení účelu, způsobu správy, zakotvení práv osob beneficentů), jakož i efekt (ochrana majetku) vůči třetím osobám,
- Faktor 3: míra diskrétnosti, resp. ochrany soukromí,
- Faktor 4: způsob a adekvátnost dohledu nad správou (důvěra v osobu správce majetku a eliminace možnosti jeho selhání),
- Faktor 5: nákladnost zřízení určitého instrumentu, jakož i následné "provozní" náklady spojené se správou,
- Faktor 6: "příznivý" nebo alespoň "neutrální", resp. "nedemotivující" daňový režim.

¹⁶¹ "Časopis Bulletin advokacie". In: (2016). ISSN: 1805-8280. URL: https://www.cak.cz/assets/komora/bulletin-advokacie/ba_7-8_2016_web.pdf, Vydání 7-8 2016.

Faktor	Problém	Výhoda
Faktor 1	<ul style="list-style-type: none"> • Nejasná regulace a chybná judikatura • Rozdílné pojetí vlastnictví • Zákonné nejasnosti změn svěřenských fondů před a za jejich trvání 	
Faktor 2	<ul style="list-style-type: none"> • Systémové nedostatky vztahující se k dědickému právu, • Započtení na dědický podíl, • Nejasný výklad ochrany nepominutelných dědiců, • Nejasný výklad ve vztahu k vyživovací povinnosti • Možnosti použití svěřenského fondu k obcházení věřitelů 	
Faktor 3	<ul style="list-style-type: none"> • Zavedení evidence svěřenských fondů 	

Faktor	Problém	Výhoda
Faktor 4	<ul style="list-style-type: none"> Nezávislost správce, nezávislost správce, který je zároveň obmyšlený 	
Faktor 5	<ul style="list-style-type: none"> Nákladnost řízení 	Nenákladnost řízení
Faktor 6	<ul style="list-style-type: none"> Nejasnosti v rámci daňových aspektů svěřenského fondu 	

6.7 Potenciální možnosti použití v rámci převodu majetku a jeho přínos oproti klasickým způsobům pořízení pro případ smrti a jiným způsobům převodu práv

Nový občanský zákoník, který vstoupil v účinnost prvního ledna roku 2014 okruh nástrojů sloužících pro převody a správu majetku nadále rozšířil zavedením obecné úpravy správy cizího majetku a možnosti zřizování svěřenských fondů. S ohledem na téma práce je důležité zmínit, že tato nová právní úprava občanského práva přispěla k rozšíření možností, které lze využít při mezigeneračním převodu majetku, tedy především v případech, které byli dříve řešeny výhradně v rámci dědického řízení popřípadě pomocí darování.

Tyto mezigenerační převody majetku spočívají nejčastěji v situacích, kdy takovéto nakládání s majetkem je činěno ve vztahu k mladší generaci v jedné rodině, tedy především k potomkům a prapotomkům. Tento převod majetku samozřejmě nemusí být jenom mezigenerační, jedná se i o případy, kdy byl majetek převáděn manželovi, partnerovi, rodinnému příslušníkovi, či kterémukoliv dalšímu příbuznému. Není nicméně vyloučeno, aby takovéto jednání spočívalo v převedení majetku jiným blízkým osobám, jako jsou například přátelé, nebo klidně i osobám zůstaviteli naprosto cizím.

Převod majetku z účelem jeho mezigeneračního předání lze samozřejmě dosáhnout i jinými způsoby. Tyto způsoby zahrnují klasické způsoby převodu ve smyslu dědění ale i jiné způsoby nabytí vlastnických práv. Způsobů nabytí vlastnických práv upravuje Občanský zákoník v části třetí, Absolutní majetková práva, hlavě II., věcná práva, dílu 3, oddílu 2 hned několik. V rámci mezigen-

eračního převodu je však použitelný výhradně pododdíl 6, převod vlastnického práva, na kterém stojí i všechny odlišné způsoby mezigeneračního převodu majetku.

S ohledem na to, že institut svěřenského fondu představuje v české právní úpravě stále poměrně nový přírůstek, tak nejsou zásadněji představeny, natož používány, možnosti, kterých lze prostřednictvím založení svěřenského fondu dosáhnout v rámci mezigeneračního převodu majetku. S ohledem na výše zmíněné a na, i díky událostem poslední doby, větší zájem široké veřejnosti o toto téma, se tato kapitola bude soustředit na možnosti a výhody svěřenského fondu právě v oblasti převodu majetku mezi generacemi a zároveň s ohledem na tyto body, které do značné míry vychází z pojetí svěřenského fondu z pohledu Kocího, načež tedy i potenciální problémy, především s ohledem na kogentní úpravu dědického práva a absenci právní úpravy svěřenských fondů, která by upravovala kolizi mezi kogentní úpravou dědického práva a úpravou svěřenských fondů, které mohou vzniknout při zvolení této cesty společně s nevýhodami, které může tato forma převodu majetku pro všechny zúčastněné strany mít. Část textu se bude věnovat i čistě jursiprudenčnímu pohledu na recepci právní úpravy trustu, spočívající především v pohledu na jednotlivé otázky vyvstávající s přijetím institutu běžnému právní úpravě common law do systému civil law, například ve smyslu rozdílného pojetí vlastnického práva, právní osobnosti.

6.7.1 Výhody svěřenského fondu jako alternativního nástroje dědické sukcese

Pokud se podíváme na internet a položíme jednomu z mnoha internetových vyhledávačů otázku "Jaké výhody má založení svěřenského fondu", tak nás ohromí nepřehledné množství odkazů na jednotlivé stránky, které jen překypují popsávanými benefity. Při mé první exkurzi do světa svěřenských fondů po novelizaci Občanského zákoníku mě toto nepřehledné množství výhod opravdu překvapilo. Od té doby jsem samozřejmě vystřízlivěl a na jednotlivé body již nahlížím mnohem kritičtějším pohledem. Jedna věc se ovšem musí svěřenským fondům nechat, možnosti, které jejich založení přináší zakladateli ve smyslu možností, jak ovlivňovat nakládání se svým majetkem i po své smrti jsou opravdu praktické.

Přes toto vše není založení svěřenského fondu pro všechny, neboť má i jisté nevýhody a vyplácí se jen v určitých situacích. Dále nepovažuji zakotvení této právní úpravy v Občanském zákoníku za konečné a trůfám si tvrdit, že s ohledem na různé výkladové nejasnosti, je velice pravděpodobné, že dojde ke změnám právní úpravy. Tyto změny, jejichž příklady uvádím v poslední kapitole, jsou nutné k tomu, aby tyto alternativní nástroje mohli zcela plnit svůj účel jako alternativy, nebo suplementy ke klasickým způsobům převodu majetku zejména v oblasti dědického práva. Z tohoto hlediska je možné v tomto směru pochybovat o právní jistotě, neboť se dle mého názoru dočkáme jak hmotněprávních, tak i procesněprávních změn.

Problematické části svěrenských fondů budou nicméně zhodnoceny níže. Tato část je věnována, jak již název napovídá, výhodám tohoto alternativního způsobu předání majetku.

Pokud se budeme bavit o mezigeneračním převodu majetku, tak se nám jistě primárně vybaví rodinný svěrenský fond. Jak již jsem výše poznamenal, obmyšlený může být samozřejmě kdokoli, i rodině naprosto cizí člověk. Věřím však, že svěrenský fond jako nástroj mezigeneračního převodu majetku bude sloužit především převodu v rámci rodiny, a z tohoto důvodu se budu dále soustředit výhradně na tento typ svěrenského fondu a na ukázkou příkladů k jednotlivým situacím, které je výhodné řešit právě pomocí založení svěrenského fondu.

Rodina dozajista představuje největší radost v životě a dá se považovat i za jistý cíl naší existence. Je proto logické, že pro staší generaci představuje rodina motivaci, kvůli které se snaží finančně zajistit jak sebe, tak i svoji rodinu a společně pak pro všechny členy najít bezpečí po všech směrech a ve smyslu všech lidských potřeb. Finanční zajištění saturuje mnoho těchto potřeb a pro mnoho rodičů tedy představuje zachování a předání jistého odkazu ve formě dědictví pro další generace téměř životní poslání. Předání tohoto odkazu může ale mít i potenciální negativní konsekvence, jak říká i známe české přísloví *"Rychle nabyt, rychle pozbyl"*, velkou neznámou tedy může představovat fakt, zda by takto rychle nabyté dědictví mladší generace zvládla. Řešení nejen tohoto problému může představovat právě založení svěrenského fondu, ať už za života zakladatele, či pro případ jeho smrti.

Věřím, že nejlepší pojetí této kapitoly představuje kompilace mnoha různých výhod svěrenského fondu a k nim uvedeným příkladům, proto jsem se rozhodl zvolit obdobnou formu jako Barbora Bednaříková ve svém díle *Institut pro uchování a převody rodinného majetku*. Začal bych tedy, z mého pohledu, největší výhodou svěrenského fondu. Zde se bez jakýchkoli výhrad ztotožňuji s pohledem Lucie Joskové a Lukáše Pěsny, kteří tvrdí, že základní výhodou svěrenského fondu je samostatné vyčlenění části majetku¹⁶². Tato výhoda tedy spočívá ve faktu, že daný majetek je v podstatě majetkem *sui generis*, který nepatří nikomu, ale pouze je spravován svěrenským správcem. Je tedy chráněn před počínáním obmyšlených a jedná se mimo jiné o jistou formu ochrany dědictví. Jedná se zde tedy nejen o základní výhodu samotného svěrenského fondu, která svojí použitelností přesahuje i do mnoho dalších právních odvětví, ale specificky ve vztahu k dědickému právu z této obecné výhody vyplývá i, dle mého názoru, nejzásadnější výhoda a důvod, pro které je vhodné využít svěrenský fond k mezigeneračnímu předání majetku. Touto výhodou je ochrana dědictví jako takového.

1. Ochrana dědictví před rozmařilostí, nezkušeností a

¹⁶²Lucie Josková and Lukáš Pěsna. *Správa cizího majetku*. Praha: Wolters Kluwer, 2017. ISBN: 978-80-7552-552-9.

nezodpovědností ze strany dědiců

1. Mezigenerační transfer a uchování majetku

Přes zákonné nejasnosti¹⁶³ v úpravě svěrenských fondů, se možnost založení svěrenského fondu za účelem ochrany dědictví jeví jako vhodná v případech, kdy se jedná o větší majetek.

Nestává se zřídka, že rodiče se strachují, zda jejich potomci bezpečně zvládnou po nich nabyté dědictví. Založení svěrenského fondu tak v tomto případě může pomoci nejen s ohledem na fakt, že potomci nedostanou jednorázově velký finanční obnos, ale i v mnoha dalších ohledech.

Nezvládnutí takto nově nabytého dědictví se může projevovat mnoha způsoby, které zahrnují; neuvážlivé a rozmařilé utrácení peněz, ztrátu motivace k vlastnímu výdělku, zanedbávání povinností, špatná finanční rozhodnutí a nerozvíjení finanční gramotnosti, nepoznání hodnoty peněz, práce a času. Tyto rizika lze mitigovat právě založením svěrenského fondu, díky kterému nejen, že dědicové nedostanou jednorázově všechno jmění¹⁶⁴, ale v rámci statutu svěrenského fondu jim lze stanovit podmínky, které musí pro plnění ze svěrenského fondu splňovat a plnit¹⁶⁵. Těmito mohou být například požadavek studia, podmínka dosažení určitého věku k vyplácení vyšší části a podobně.

Dále lze jako součást procesu založení svěrenského fondu definovat i jisté rodinné poslání, které může sloužit jako opora při stanovení společných hodnot a cílů. Založení svěrenského fondu tak ve svém důsledku nemusí chránit jednotlivce před majetkem a mejetek před jedinci, ale může sloužit jako ochrana pro celou rodinu. Díky svěrenskému fondu lze sledovat společné cíle všech členů rodiny a vytvořit tak díky tomuto společný mezigenerační plán. Správa rodinného majetku je tak svěřena všem jejím členům, kteří se na ní podílejí a sdílí mezi sebou odpovědnost za rozhodnutí učiněná při péči o vyčleněný majetek. Tento proces pozitivně formuje potomky a v konečném důsledku je připraví na zodpovědnou správu rodinného jmění.

Zde lze opět pochválit zákonodárce, za přijetí svěrenského fondu, neboť absence úpravy ochrany, před marnotratnou osobou před přijetím nového Občanského zákoníku, byla opravdu velkou chybou, neboť tato absence může vést k

¹⁶³V první řadě je důležité zmínit, že následující výklad nemusí být kvůli nedostatečným jak lingvistickým, tak i věcným v právní úpravě svěrenských fondů absolutně přesný a je možné, že díky potenciálním problémům vytyčeným níže se může zákonná úprava změnit a s tím společně i tento bod. S ohledem na pohled právních expertů na problematiku svěrenských fondů a mého názoru k datu publikace této práce je vhodné tento bod zařadit v podobě, která se s ohledem na názorovou disputaci a pohledem na procesněprávní náležitosti svěrenského fondu kloní spíše k názoru Miloše Kocího. Tedy, že majetek vyčleněný do svěrenského fondu není součástí pozůstalosti, další informace o tomto problému jsou popsány v další kapitole.

¹⁶⁴Srovnání další bod, ochrana před věřiteli

¹⁶⁵*Zákon č. 89/2012 Sb., Občanský zákoník*. 2012, §1452, odst. 2, bod d).

pauperizaci jednotlivých státem nechráněných osob.

Je zde samozřejmě na místě diskuze, do jaké míry by měl stát chránit občany a dělat jim faktického opatrovníka a do jaké by měl nechat jejich počínání čistě na jejich vůli. Nicméně právní stát založený na vzájemné úctě a solidaritě by se měl snažit své občany před chudnutím chránit, a to zejména v případech, kdy by tato marnotratnost mohla dopadnout i na jiné osoby, což by v případě dědického práva do značné míry určitě mohla. Již v antickém Římě byl majetek před tímto počínáním chráněn ve formě opatrovnictví pro marnotratné¹⁶⁶, kteréžto se svým obsahem nejbližší rovná spendthrift trustu. Zavedení takového právní úpravy tedy vede k facilitaci ochrany majetku před marnotratností a posílení ochrany zůstaviteli vůle vůči tomuto majetku i po jeho smrti a ochrany dalších dědiců, zejména marnotratníkůvých, nebo obmyslených.

Je třeba zmínit, že tento bod představuje opravdový benefit pouze v případě, faktrické možnosti vydědění pomocí svěrenského fondu, pokud bychom na problematiku nepominutelných dědiců pohlíželi jinou optikou, a to takovou, že nepominutelný dědic má právo i z majetku vyčleněného do svěrenského fondu, tento benefit by pak nebyl tak zřetelný, i v takovém případě by však mohl chránit majetek více, než pokud by zůstavitel ponechal převod majetku na dědicem právu bez pořízení pro případ smrti, tedy za pomoci intestátní posloupnosti.

Věřím, že tento účel může představovat jeden z hlavních důvodů, pro který by mohli rodiče zakládat rodinný svěrenský fond *inter vivos* i *mortis causa*, neboť v českém právním řádu nebyli před přijetím NOZ umožněny podobné konstrukce, respektive právní uspořádání, které by takto majetek chránili. Velkou oblibu si tento typ fondu získal například ve Spojených státech Amerických pod pojmem "spendthrift" trust ZDROJ Barbora Bednaříková.

Jistou alternativu spatřuji v použití dovětky, ve kterém zůstavitel může stanovit určitou podmínku, lze ale jasně říci, že použití dovětky nelze docílit takové univerzálnosti a všestrannosti, kterou poskytuje svěrenský fond ZDROJ OZ, další zdroj zde: <https://www.nkr.cz/sluzby/dedicke-pravo/dovetek>. Obdobně lze spatřit možnost využití paragrafů 724 a 1647 Občanského zákoníku, opět se ale jedná o použití ve specifických situacích, přičemž u druhého z případů musí dojít k vydědění, kdy zůstavitel takového marnotratné počínání ze strany svého dědice musí spatřovat již za svého života a nemůže ho použít pouze jako prevenci potenciálního marnotratného počínání.

2. Ochrana dědictví před jinými dědici

Přes obdobné zákonné nejasnosti¹⁶⁷ lze jako na potenciální benefit použít

¹⁶⁶Michaela Židlická. *Personae a Nový občanský zákoník*. In: *Soudobé reflexe římského práva : římské právo v moderních kodifikacích*. Praha: Univerzita Karlova, 2015, Strana 54.

¹⁶⁷Při tomto bodu lze také namítnout nejasnost právní úpravy svěrenských fondů, srovnej DOPLNIT ODKAZ NA PROBLÉM VZTAHUJÍCÍ SE K TOMUTO BODU

svěřenského fondu k předání majetku nahlížet i na možnost zvolení beneficianta dle uvážení zakladatele. Přes kogentní ustanovení dědického práva je tedy možné stanovit obmyšlené, kteří nespádají do kategorie nepominutelných dědiců, či dokonce obmyšlených, kteří nejsou v žádném příbuzenském vztahu se zakladatelem, a tímto způsobem tak omezit právo těchto dědiců na podíl z pozůstalosti, bez jejich faktického vydědění^{168,169}. Tento způsob se jeví při současném výkladu právní úpravy svěřenského fondu, s porovnáním s právní úpravou dědického práva, jako vhodnější oproti vydědění. Dědické právo nenabízí mnoho důvodů vydědění a není výjimkou, že i když takovéto důvody existují, je složité je prokázat. Tato možnost je vhodná v případech, kdy chce zakladatel zamezit dědickému nároku osob, u kterých neshledává, že by měli mít na část pozůstalosti nárok. Na majetek vložený do svěřenského fondu by tedy tyto dědicové neměli již nárok, neboť takto vylčeněný majetek přestává být ve vlastnictví zakladatele a stává se výlučným vlastnictvím svěřenského fondu a plody a užitky z tohoto majetku náleží výhradně obmyšlenému.

¹⁶⁸Srovnej s kapitolou Dědické právo v České republice, důvody k vydědění

¹⁶⁹Toto lze samozřejmě považovat i za nevýhodu, pokud se na tuto možnost koukáme z pohledu dědice, srovnej DOPLNIT ODKAZ

2. Ochrana před věřiteli

Další důležitou výhodou uvádí ve svém díle Správa cizího majetku (dále jen Správa cizího majetku) Lucie Joková a Lukáš Pěšna. Tento bod úzce souvisí s výhodou, kterou jsem již nastínil v předchozím bodu, tedy s převedením majetku na jiný quazi subjekt a tím subsekventní oddělení daného majetku od majetku zakladatele, svěřenského správce i obmyšleného. Věřitelé koholiv z výše vymezených osob, v rámci tohoto bodu je jako tato osoba přednostně myšlena osoba zakladatele svěřenského fondu, a tedy nemohou v rámci svých pohledávek za jakoukoliv z těchto osob uspokojovat z majetku, který byl vyčleněn do svěřenského fondu, toto platí i v případě úpadku těchto osob. Je nicméně důležité stanovit, že plnění z tohoto fondu ve prospěch obmyšlených může sloužit k uspokojení věřitelů¹⁷⁰ dle exekučního řádu¹⁷¹.

Výborný příklad je uveden v tomtéž díle: *”Zakladatel se zymýšlí pustit do rizikového podnikání. Vyčlení proto část svého majetku do svěřenského fondu a jako obmyšlené určí sebe a svou rodinu. Tím majetek vyjme z dosahu svých potenciálních budoucích věřitelů. V případě podnikatelského neúspěchu se věřitelé budou moci uspokojit z majetku zakladatele, nikoli však z majetku vyčleněného do svěřenského fondu. To nevylučuje právo věřitelů domáhat se uspokojení z jednotlivých nároků, které zakladateli ze svěřenskému fondu plynou jako obmyšlenému.”*

Jak dále uvádí autoři, je nicméně nutné podotknout, že si pod založením svěřenského fondu nelze představovat jakýsi nástroj ochrany zakladatelova majetku pro každou situaci. Obecně tak například nelze do svěřenského fondu vyčlenit majetek po vzniku pohledávky, neboť takto vyčleněný majetek by mohl zhoršit dobyvatelnost pohledávky a toto vyčlenění by tak bylo zatíženo relativní neúčinností dle § 589 až 599 obč. zák., popřípadě by mohl být věřiteli odporován dle paragrafů insolvenčního práva, §235 až §243 insolvenčního zákona.

Tomuto přisvědčuje nejen Kocí v Komentáři k Občanskému zákoníku jak uvádí správně autoři, ale i Svejkovský a Marek ve svém díle Správa cizího majetku v novém občanském zákoníku v komentáři k paragrafu 1467¹⁷².

¹⁷⁰Lucie Josková and Lukáš Pěšna. *Správa cizího majetku*. Praha: Wolters Kluwer, 2017. ISBN: 978-80-7552-552-9.

¹⁷¹*Zákon č. 120/2001 Sb., Zákon o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů*. 2001, §59.

¹⁷²Jaroslav Svejkovský and Radan Marek a kolektiv. *Správa cizího majetku v novém občanském zákoníku, komentář § 1400 - 1474*. 1. vydání. Praha: C.H. Beck, 2015. ISBN: 978-80-7400-548-0.

3. Anonimizace či diskretnost

V případech snahy o zachování jisté diskretnosti, pro jednoduchost uvedmě, převodce a nabyvatele určitých práv, poskytuje svěřenský fond v tomto ohledu značnou výhodu oproti klasickým způsobům převodu, kdy je ve veřejně přístupných seznamech možné vidět obě osoby ať již přímo, či ve sbírce listin. Novela Občanského zákoníku a Zákona o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob z roku 2018 tento bod poměrně zkomplikovala povinným zápisem svěřenských fondů do evidence. Měla ovšem i pozitivní přínost v jiných ohledech, zejména pokud se jednalo o oprávněné obavy, že by svěřenský fond mohl být použit k legalizaci výnosu z trestné činnosti, či dalších nelegálních aktivit. V mnohém tedy tato novela zbourala představu absolutní anonimizace zakladatelé a obmyšlených, kteří jsou teď povinně zapisováni do evidence. Není tomu ovšem tak, je sice pravda, že osoba zakladatele a jednotliví obmyšlení jsou zapsáni do evidence, ale data z této evidence jsou poskytnuty jiné osobě pouze pokud prokáže právní zájem¹⁷³. Na první pohled je ve všech relevantních seznamech uvedena pouze osoba svěřenského správce.

Tato dodatečná bariéra, mezi daty a subjekty, které by dané informace chtěli získat slouží jako další ochrana před věřiteli, či jinými osobami, které by tyto informace mohli využít ke svému prospěchu a poškození zakladatele či obmyšlených, slouží tedy jako firewall, který zajišťuje zakladateli a obmyšleným větší bezpečí a pohodu. Kvůli nečitelnosti vlastnictví je tedy ztíženo zjistit informace týkající se převodu majetku, distribuci výnosů z majetku ať již vně rodiného kruhu, či mimo rodiný kruh.

¹⁷³ Zákon č. 304/2013 Sb., Zákon o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob. 2013, §65e odst. 3.

4. Udržení celistvosti a ochrana majetku

Založení rodinného svěřenského fondu má také pozitivní vliv na udržení celistvosti a tedy i na ochranu majetku. Toto je důležité zejména v případech, kdy existuje více dědiců a pozůstalost by mělo tvořit jmění, u kterého si lze jen ztěžší představit možnost jeho rozdělení mezi dědice, popřípadě by takové rozdělení představovalo například značnou konkurenční nevýhodu, popřípadě přenesení odpovědnosti na všechny dědice, aby se zabránilo nezodpovědnému počínání jen některých z nich, ovšem bez nutnosti ponížovat podíly náležející těmto obmyšleným. Takového jmění může představovat například rodinný závod, nemovitý majetek či různé investiční fondy a podobně. Je samozřejmě možné tento potenciální problém vyřešit dědickou smlouvou, závětí, či darováním. S ohledem na bod 1 si však myslím, že vložení tohoto majetku do svěřenského fondu mu zajistí ochranu a v souvislosti s bodem 1 může obmyšlené i v uvozovkách vzdělat v uvědomělé správě majetku. Vyčlenění majetku do svěřenského fondu také může sloužit k zajištění řádné správy tohoto majetku v případě, kdy by větší problém, než potenciální rozdrobení majetku mohla představovat například potenciální budoucí nemožnost nebo další neochota ze strany zakladatele se o majetek dále starat nebo odůvodněné obavy, že právní nástupci nejsou, ať už z důvodu nedostatku zkušeností nebo nízkého věku, připraveni na povinnosti spojené se zodpovědnou správou majetku.

S tímto souvisí i v podstatě téměř neomezené možnosti na straně zůstavitele spočívající v obecné výhodě svěřenského fondu a to té, že zakladatel může nastavit správu svěřenského fondu podle svého uvážení, samotná škála variant, které může zvolit je opravdu nepřehledná a záleží pouze na zakladatelově vůli jakou z nich, při uvážení svých potřeb, ochrany majetku a předpokládaných schopností dědice, či obmyšleného, zvolí, respektive nastaví ve formě výplaty ze svěřenského fondu, převádění majetku, zániku či volnosti uvážení ohledně těchto činností ze strany správce.

Příklad uvedený v díle *Správa cizího majetku*: *"Zakladatel může do svěřenského fondu vyčlenit závod na výrobu automobilů a potomkům přiznat právo podílet se rovným dílem na zisku dosaženým tímto závodem."* Tento závod může být přitom spravován profesionálem, potřeba jisté odbornosti dědiců ve směru řízení podniku tak nemusí být nikterak vysoká, je jim pouze přiznáno právo na plnění, aby byly zajištěny jejich potřeby. A dále uvádím pro druhý dílčí přínos zvolení předání majetku ve formě svěřenského fondu tento příklad: *"Otec vyčlení část majetku - akcií a určí jako obmyšlené své nezletilé děti. Správou majetku pověří profesionála zběhlého ve správě cenných papírů a děti budou až do dosažení vysokoškolského vzdělání oprávněny pouze k výnosu z akcií."* V tomto příkladu bude zabráněno rozdrobení majetku vlivem rozdílný názorů a ekonomických zájmů jednotlivých dědiců, či jak již je výše zmíněno nepřipravenosti¹⁷⁴.

¹⁷⁴Lucie Josková and Lukáš Pěsna. *Správa cizího majetku*. Praha: Wolters Kluwer, 2017. ISBN: 978-80-7552-552-9.

Svěřenský fond také dále může být praktickým nástrojem pro správu velkého majetku, který lze rozdělit a toto rozdělení by potenciálně ani nepředstavovalo vážnou konkurenční nevýhodu, ale je praktičtější majetek držet pohromadě než ho drobit mezi dědice. Dobrým příkladem tak může být syndikovaný úvěr¹⁷⁵, kdy majetek slouží ku prospěchu velkého počtu osob, jež jsou spojeny společným zájmem, v těchto případech je se správou práv a povinností spojena velká administrativní zátěž, která může být vytvořením svěřenského fondu zmírněna jak pro věřitele, tak i pro dlužníky¹⁷⁶. Další příklad uvádí Barbora Bednaříková u rodiny Rockefellerů. Jedná se o velice rozsáhlou rodinu, která svým počtem převyšuje 100 členů. I přes fakt, že mnoho majetku bylo rozdrobeno do menších fondů, je obecně majetek rodiny držen v celku místo osobního vlastnictví jednotlivých členů. Společně s takto značným majetkem, který je centralizovaně spravován, a správnou investiční strategií, dosahují výnosy z takovýchto fondů nemalé částky, z nichž jednotliví členové mohou pohodlně žít. I přes fakt, že by tento majetek tedy potenciálně mohl být rozdělen mezi členy rodiny, tak pokud je soustředěn v celku, výnosy z něho budou mnohem větší a mohou sloužit rodiným členům k jejich potřebám lépe, než kdyby se majetek rozdělil¹⁷⁷.

¹⁷⁵Syndikovaný úvěr je takový úvěr, kdy je úvěr poskytnut syndikátem, tedy nějakou skupinou věřitelů, tyto úvěry jsou poskytovány v případech, kdy je třeba vysokého objemu zapůjčených finančních prostředků, například při fúzi, akvizici nebo expanzi korporace, refinancování stávajících závazků, nebo realizaci projektového financování jak správně uvádí na svých stránkách například Komerční banka, <https://www.kb.cz/cs/firmy-a-institute/produkty/uvery-a-financovani/strukturovane-financovani/syndikovany-uver>

¹⁷⁶Lucie Josková and Lukáš Pěsna. *Správa cizího majetku*. Praha: Wolters Kluwer, 2017. ISBN: 978-80-7552-552-9.

¹⁷⁷Barbora Bednaříková. *Svěřenské fondy. Institut pro uchování a převody rodinného majetku. 2., aktualizované vyd.* Praha: Wolters Kluwer, 2014.

5. Péče o členy rodiny

Další výhodou svěřenského fondu spatřuji v možnosti jeho nastavení tak, aby se dal využít pro péči o jednotlivé členy rodiny, kteří danou péči potřebují, ať již díky fyzickému nebo mentálnímu postižení nebo kvůli pokročilému, nebo naopak nízkému věku, a tedy zajištění jejich hmotného zabezpečení. Těmito mohou být jak zakladatelé, tak jiní členové rodiny, či dokonce osoby mimo rodinný kruh. Tato výhoda je velice posílena flexibilitou svěřenského fondu, kterou vložil zákonodárce do rukou jeho zakladateli a ten prostřednictvím statutu do rukou svěřenského správce, který poté může vykonávat profesionální správu svěřenského fondu bez toho, aby se jakýkoliv člen rodiny musel angažovat. Díky flexibilitě svěřenského fondu, je možné přesně popsat a vymezit situace a podmínky, za kterých mají jednotliví členové rodiny právo na plnění ze svěřenského fondu. Vhodným nastavením je možné docílit hmotného zabezpečení a péči o osoby, které to nejvíce potřebují po celý jejich život.

Toto využití je tak například vhodné v případech, kdy je zakladatel stížen vážnou chorobou, která v budoucnu zapříčiní znemožnění vlastního racionálního úsudku. Založením svěřenského fondu tak může zakladatel docílit toho, že potomci budou mít motivaci se o něj starat a prostředky z majetku takto vyčleněného budou distribuovány výhradně osobám, které o zakladatele projevují zájem a starají se o něj v jakékoliv nelehké situaci a podíl na majetku nebudou mít osoby, které si takovéto plnění nezaslouží^{178,179}. Vedle tohoto benefitu také samozřejmě stojí i výhody popsané v bodech 1, 4 a 6. Toto myslím tak, že například s ohledem na výhody uvedené v bodě 1 se může zakladatel takto rozhodnout, aby uchránil majetek před dědici, či jinými osobami, které by chtěli využít jeho ztížené situace, kdy by dle platných předpisů nebyla ještě učiněna žádná podpůrná opatření při narušení schopnosti jednat¹⁸⁰ a byl by tak plně způsobilý jednat po právní stránce, nicméně po stránce mentální by tohoto již nemusel být schopen.

Obdobně je možné svěřenského fondu využít jako zajištění pro postižené dítě pro smrti rodičů společně s příznámím odměny za tuto péči jednotlivým osobám.

6. Přiznání různých práv oprávněným osobám

S ohledem na široké možnosti účelu svěřenského fondu a podmínky plnění, které je možné stanovit ve statutu, dále svěřenský fond umožňuje efektivní využívání majetku. Toto efektivní využívání majetku spočívá ve své podstatě v zahrnutí možností poskytnutých dědickým právem v §1507-1524 Občanského zákoníku, tedy možností svěřenského náhradnictví a svěřenského nástupnictví. V rámci statutu je možné, aby zakladatel přiznal jednotlivým obmysleným různá

¹⁷⁸Tamtéž strana 113

¹⁷⁹Švestka J., Dvořák J., and Fiala J. a kolektiv. *Občanský zákoník. Komentář. Svazek III. § 976 - 1474*. Praha: Wolters Kluwer, 2014. ISBN: 978-80-7478-546-7, Kocí M. Strana 1208.

¹⁸⁰§38-65 Občanského zákoníku

práva jednorázově i postupně¹⁸¹. Toto se dá využít například tak, že zakladatel přizná určité právo na věci vložené do svěřenského fondu jedné osobě po dobu jejího života a po její smrti či naplnění jiného zakladatelem stanoveného kritéria přejde toto právo na osobu jinou. Pokud by se tak například zůstavitel nemohl spolehnout na svého potomka, kvůli jakémokoli důvodu, že se nebude schopen o dědictví vhodně postarat, ale chtěl by aby dané dědictví následně přešlo na potomka tohoto potomka, přičemž by ale chtěl zabezpečit i svého potomka, tak použití institutu svěřenského nástupnictví není vhodné ani v případech, kdy by podle §1521 nebo §1522 Občanského zákoníku nebylo svěřeno dědici s dědictvím volně nakládat. V takovéto obdobné situaci je nicméně zřízení svěřenského fondu ve prospěch potomka se stanovením podmínky vyplacení celé podstaty svěřenského fondu po jeho smrti jeho potomkovi¹⁸² velice praktické, neboť majetek vložený do svěřenského fondu může spravovat profesionální svěřenský správce a v souladu s bodem 1 - Ochrana majetku, bude majetek zachován pro další generace. V souladu s důrazem na pořizovací volnost tedy takto bude zajištěno, že zakladatel svěřenského fondu bude mít nepřímý vliv na svůj majetek i po své smrti a o tento majetek bude postaráno dle jeho vůle.

Vhodný příklad opět uvádí autoři v díle *Správa cizího majetku*, pro ilustraci výše napsaného si však dovoluji tuto ukázkou trochu pozměnit: *"Po smrti zakladatele má vyčleněný majetek (bytovou jednotku) využívat jeho syn s jeho vnukem. Po smrti jeho syna má majetek získat vnuk zakladatele."*

6. Možnost převedení majetku na jinak nezpůsobilé dědice

Tato možnost využití svěřenského fondu, respektive účel, za kterým by mohl být založen, souvisí významně s bodem 5. Nejprve je asi vhodné poznamenat, že tuto výhodu spatřuji zejména ve vztahu založení svěřenského fondu *inter vivos* u založení svěřenského fondu *mortis causa* ji považuji spíše za okrajovou.

Toto činím především z důvodů, které spatřuji jako potenciální důvod pro založení svěřenského fondu za tímto účelem pro případ smrti. Zde lze považovat za ony důvody především určitou snahu zůstavitele "morálně" vzdělat dědice po své smrti v případech, kdy se oni dědicové za zůstavitelova života k němu zachovali nepatřičně, nebo přímo učinili něco, co by je z dědictví po zůstaviteli, bez jeho výslovného odpuštění, přímo vylučovalo, pro tento bod připomeňme kapitolu Dědictvé právo v České republice a k tomu specifikum dědictvé nezpůsobilosti.

Pokud bychom tedy uvažovali, že dědic byl zákonně vyloučen z dědictvého práva a zůstavitel mu výslovně toto jednání neprominul, mohl by zůstavitel založit svěřenský fond jako jakousi formu vzdělání dědice, tedy obmyšleného, po své smrti a nastavit možnost výplaty tak, aby správce mohl, při splnění určitých podmínek, takovému dědici vyplácet plnění ze svěřenského fondu. Nastavení

¹⁸¹Lucie Josková and Lukáš Pěsna. *Správa cizího majetku*. Praha: Wolters Kluwer, 2017. ISBN: 978-80-7552-552-9.

¹⁸²Toto je plně v souladu s §1460 Občanského zákoníku

těchto podmínek je pak plně na vůli zakladatele a od toho se odvíjí i diskrece správce zhodnotit plnění takto nastavených podmínek a přiznávat výplatu ze svěrenského fondu.

Tímto způsobem a pro tento účel pak lze obejít dědickou nezpůsobilost bez výslovného prominutí činu vedoucího apriori k dědické nezpůsobilosti ze strany zůstavitele, převést na něj majetek a čistě teoreticky dědice i po tomto směru, například tedy po morální stránce, vzdělat.

Větší výhody tohoto bodu však spatřuji při založení svěrenského fondu *inter vivos*, zde tedy narážím na podobnost s bodem 5. Příkladem budiž případ, kdy je zakladatel stížen vážnou chorobou a uvědomuje si, že se o sebe nebude schopný v budoucnu postarat. V takovém případě může použít svěrenský fond jako motivaci pro své dědice, aby se o něj postarali. Za oplátku pak při splnění jím stanovených podmínek nechá na správci posouzení, zda byly podmínky opravdu splněny a pokud ano, tak bude dědicům, tedy obmyšleným, vypláceno plnění ze svěrenského fondu i ve chvíli, kdy by podle dědického práva jinak na dědictví neměli nárok. Tento svěrenský fond tedy může sloužit jako jakási šance pro dědice ukázat se v lepším světle a odčinit skutky, které napáchali vůči zůstaviteli a za oplátku získat něco z původního zůstavitelova majetku, na který by jinak v případě pozůstalostního řízení neměli nárok.

Při porovnání se samotným prominutím tohoto jinak vylučujícího jednání z dědického práva tak docházíme k závěru, že při použití svěrenského fondu lze vhodně působit na osobnost daného dědice a lze nad ním uvažovat jako nad určitou motivací k polepšení a je z tohoto hlediska i společensky prospěšný. Předpokladem je, že nejspíše nebude mnoho fondů založených za tímto účelem a mnoho potenciálních zakladatelů ani nad podobným účelem, pro který založit svěrenský fond, nebude přemýšlet, tento bod je proto pojmut pouze jako jistá inspirace pro lidi čelící této situaci.

Data.

7 Systémové nedostatky a návrhy na řešení

Je nepochybné, že s přijetím institutu svěřenského fondu vzniklo mnoho otázek, na které nám zákonodárce neposkytl patřičné odpovědi. Zajímavé ovšem je, že zákonodárci v rámci procesu přejímání právní úpravy svěřenského fondu, a její implementací do českého právního řádu, muselo, u mnoha z níže popsanych problémů, být jasné, že takovéto vzniknou. Otázka tedy je, proč byl svěřenský fond takto upraven a proč jeho přijetí nevedlo k odpovídajícím změnám v rámci českého práva, které by takovéto problémy řešily. Věřím, že pomocí analýzy těchto problémů a zodpovězením otázek z nich plynoucích, budu schopen v závěrečné kapitole navrhnout patřičná opatření a změny, které by mohly vést k vyjasnění, či přímému odstranění těchto problémů české právní úpravy.

Následující část se zabývá a analyzuje primárně problematiku spojenou s vlastnictvím vyčleněného majetku do svěřenského fondu, které není ani vlastnictvím zakladatele, ani vlastnictvím správce a ani vlastnictvím obmyšleného, se vši jistotou však nepostihují veškeré potenciální problémy, které mohou v souvislosti s použitím svěřenského fondu vzniknout a ani si to nekladou za cíl. Účelem následujících kapitol je tak pouze představit zásadní problémy spojené se svěřenským fondem především ve vztahu k jeho použití za účelem mezigeneračního převodu majetku. Poskytují tak potenciálnímu zakladateli jistý přehled o množství možných typů problémů spojených se svěřenským fondem nad rámec samotného zkoumání problému vytyčeného v hypotéze této práce.

7.1 Nejasná regulace a chybějící judikatura

Implementace trustu byla bezesporu potřebná a obohatila český právní prostor o mnohé možnosti, které zkrátka nebyli před účinností NOZ použitelné. Je však pravdou, že s ohledem na spíše strohou právní úpravu a dosud chybějící judikaturu¹⁸³ však vznikají nejasnosti při výkladu některých zákonných ustanovení.

Tyto se týkají například pozice svěrenského fondu v rámci projednávání pozůstalosti, problematikou typizace vlastnictví a jednání svěrenského správce či zřízení svěrenského fondu pořízením pro případ smrti.

Ani novela občanského zákoníku z roku 2016 nevedla v tomto směru k žádnému zásadnímu zlepšení a naopak zavedla pouze povinnou registraci svěrenských fondů, kterou mnoho právních expertů kritizovalo jako vzdalování se původní angloamerické formě trustu¹⁸⁴.

Ani další novely občanského zákoníku ze začátku roku 2020¹⁸⁵ v tomto ohledu nepřinesly toliko potřebné změny. Žádné zásadní změny institutu svěrenského fondu, nebo jiných ustanovení, která jsou s právní úpravou svěrenského fondu v kolizi a absence konstantní soudní praxe znamená, že výklad zákonných ustanovení svěrenského fondu je zatím stále vytvářen jednotlivými právními experty, tyto názory jsou však velice často v rozporu a nelze se tak na ně vždy stoprocentně spolehnout, výkladem níže bych tedy chtěl vnést rochu světla do temnoty týkající se výkladu ustanovení upravujících svěrenský fond.

Snahu o zodpovězení tohoto problému neulehčuje ani fakt, že standardně používané komentáře si při pohledu na tuto problematiku vzájemně odporují.

7.2 Systémové nedostatky vztahující se k dědickému právu

Věřím, že na problematiku spojenou s kolizí norem dědického práva a svěrenského fondu lze nahlížet dvěma způsoby, podle kterých záleží, na jakou stranu názorového spektra se v souvislosti se zodpovězením mé hypotézy přikloním.

První pohled bych nazval "výkladový", pomocí jeho optiky nahlížím na kolizní problematiku z pohledu formálního výkladu jednotlivých norem a jejich vzájemných vztahů s ohledem na základní principy svěrenského fondu, práva a logiky.

¹⁸³O tomto se dá přesvědčit při procházení jednotlivých soudních rozhodnutí na portálu justice, dostupné zde: <https://www.justice.cz/web/msp/rozhodnuti-soudu-judikatura->.

¹⁸⁴PragueBest s.r.o. [<http://www.praguebest.cz> and NKČR. "Praktické aspekty svěrenského fondu ve světle návrhu urgentní novely občanského zákoníku". cs. In: (). URL: https://www.nkcr.cz/casopis-ad-notam/detail/39_191-prakticke-aspekty-sverenskeho-fondu-ve-svetle-navrhu-urgentni-novely-obcanskeho-zakoniku (visited on 01/27/2020).

¹⁸⁵Novela 163/2020 Sb. a novela 33/2020 Sb.

Druhý pohled bych nazval "úmyslový", který je vykládán jako mé pochopení potenciálního úmyslu zákonodárce a jeho směřování při implementaci tohoto nového právního institutu, krom samotného výkladu smyslu jednotlivých právních ustanovení, se zde zaměřuji i na logicky vyvozené korelace mezi jednotlivými zákonnými ustanoveními a z toho plynoucí kauzalitu, kterou spatřuji v několika zákonných ustanoveních, jejichž výklad nelze ztotožňovat s výkladovým pohledem, neboť s ohledem na transplantaci právní úpravy svěřenského fondu je vyloučený. V jeho rámci se zaměřím spíše na teoretickou rozpravu s ohledem na základní principy dědického práva a svěřenského fondu v souvislosti s materiálními prameny práva.

7.3 Započtení na povinný díl a dědický podíl

Obdobně jako problematiku ochrany nepominutelného dědice je nutné minimálně stručně nahlédnout i na problematiku započtení na povinný díl a dědický podíl.

Problematika se dle mého názoru ilustruje lépe na příkladu. Představme si tak situaci, kdy po zůstaviteli zbudou dva dědicové a čistý majetek ve výši 3 000 000 korun. Zůstavitel zároveň v pořízení pro případ smrti přikáže zřídit svěřenský fond a vložit do něj 1 000 000 korun. Na dva zletilé nepominutelné dědice, syny zůstavitele, tak zbude 2 000 000 korun. V tomto případě je s ohledem na § 1643 OZ (2) splněn zákonný požadavek, aby se zletilému dědici dostalo minimálně jedné čtvrtiny jeho zákonného podílu. Problém však může nastat, pokud by měl jen jeden z těchto dědiců právo na plnění ze svěřenského fondu. Zákona jasně nestanovuje, zda je takovýto majetek, nebo plnění z něj poskytnuté možno započíst na povinný díl.

Pro analýzu tohoto potenciálního problému je nejprve nutné rozdělit takto vyčleněný majetek na majetek vložený do svěřenského fondu a na následné plnění ze svěřenského fondu.

Při pohledu na majetek vložený do svěřenského fondu by započtení na povinný díl nemělo být dle mého názoru možné, a to kvůli samotné definici toho, co lze započíst na dědický podíl. Důležitá část § 1660 OZ je pak následující: *"Na povinný díl se započte vše, co nepominutelný dědic z pozůstalosti skutečně nabyt..."*, o nepominutelném dědici, nebo potomkovi se hovoří i v ostatních ustanoveních započtení na povinný díl. Důležité je si však uvědomit, že v případě pohledu na svěřenský fond jako na dědice, má postavení dědice tento svěřenský fond, či svěřenský správce, nikoli druhý nepominutelný dědic. Toto píše ve svém příspěvku i Horn: *"Proto autor nesouhlasí s názorem, podle kterého by bylo nutné započtení plnění poskytnutých obmyšlenému ze svěřenského fondu na jeho souběžný dědický podíl podle § 1662– 1664 OZ, neboť postavení dědice sui*

*generis zde má svěřenský správce a nikoliv obmyšlený.*¹⁸⁶. Na dědický podíl druhého dědice tak není možné tento majetek započítat, neboť byl odkázán jinému dědici, což je plně v souladu s ustanoveními o nepominutelných dědicích a testovací volností zůstavitele.

Obdobného pohledu na věc bychom docílili i za předpokladu, že bychom majetek vyčleňovaný do svěřenského fondu nepovažovali za součást pozůstalosti a svěřenský fond, nebo svěřenského správce za dědice. I v takovémto případě by totiž nebyl "obdarován" druhý nepominutelný dědic, ale jiná entita. Stejně lze tak proto nahlížet i na svěřenský fond *inter vivos*, ani zde se nedá, i přes existenci § 1660 (2), započíst takovýto majetek na dědický podíl neboť byl obdobně převeden do vlastnictví jiné entitivy nežli daného nepominutelného dědice na jehož podíl by bylo žádáno o započtení.

Je tedy možné započíst alespoň plnění ze svěřenského fondu obmyšlenému, který by zároveň byl jedním z nepominutelných dědiců? Dle mého názoru rovněž nikoli, neboť ani v případě plnění ze svěřenského fondu založeného *inter vivos* se nejedná o věc, kterou dědic obdržel od zůstavitele jak stanoví § 1660 OZ, obdržel ji totiž od svěřenského fondu, nikoli od zůstavitele. V případě svěřenského fondu zřízeného *mortis causa* pak rovněž nebude možné uvažovat o započtení, neboť o plnění ze svěřenského fondu se nedá uvažovat jako o plnění z titulu odkazu, nebo jiného zůstavitelova opatření, navíc v časové ose bude následovat až po započtení pozůstalostního řízení.

Není však zcela bezpředmětné uvažovat nad tím, zda by toto plnění přeci jenom nemohlo být započteno na dědický podíl, jistý prostor pro diskuzi totiž zákon připouští. S jistou dávkou imaginace je proto možné považovat plnění ze svěřenského fondu, zejména zřízeného *inter vivos* za "obdarování" nepominutelného dědice, neboť svěřenský správce koná a vyplácí obmyšleným dle statutu svěřenského fondu, který konec konců utváří zakladatel. Problematika kolačnického práva tedy může představovat potenciální problém, který by mohl narušit konstruování svěřenského fondu, zákon totiž jasně nestanovuje, zda je možné v případě konstruování svěřenského fondu vyčleňovaný majetek, nebo plnění započítávat na povinný díl nebo dědický podíl.

7.4 Nejasný výklad ochrany nepominutelných dědiců

V České republice, obdobně jako ve většině zemí používajících kontinentální systém práva, právní řád chrání nepominutelné dědice před opomenutím ze strany zůstavitele a přiznává jim nárok minimálně na jejich povinný díl v zákonné výši. Ovšem jak již je zmíněno v kapitole výše, v rámci české právní úpravy bohužel chybí explicitní úprava funkce svěřenského fondu, pokud se nachází ve střetu

¹⁸⁶ PragueBest s.r.o. [<http://www.praguebest.cz> and NKČR. "Praktické aspekty svěřenského fondu ve světle návrhu urgentní novely občanského zákoníku". cs. In: (). URL: https://www.nkcr.cz/casopis-ad-notam/detail/39_191-prakticke-aspekty-sverenskeho-fondu-ve-svetle-navrhu-urgentni-novely-obcanskeho-zakoniku (visited on 01/27/2020).

s institutem nepominutelného dědice. Pro úplnost připomínám kapitolu 5.2 Nepominutelný dědic.

Inkorporace svěřenského fondu, dle mnohých, pak přinesla možnost zřídit obecný nelimitovaný fiduciární institut. Tato možnost společně na straně jedné s vůlí zákonodárce chránit nepominutelného dědice na straně druhé logicky nejsou slučitelné¹⁸⁷. Diskuze ohledem aplikace právních předpisů upravujících povinný díl a jejich souvislost se založením svěřenského fondu *mortis causa* je tedy na místě.

Jak již jsem nastínil výše, dle mého názoru je na tuto problematiku možné nahlédnout dvojí optikou. V první řadě bych však chtěl poznamenat, že se v této části budu věnovat čistě svěřenskému fondu založenému pro případ smrti, neboť jak již jsem zmínil v kapitolách 6.3.1 a 6.3.3 omezení založená právní úpravou dědického práva se na svěřenský fond *inter vivos* nevztahují.

Dobrý postoj k tomuto problému zaujal například Michal Skuhrovec ve své diplomové práci, která pojednává o podobném tématu jako má práce¹⁸⁸. Nemyslím si však, že názor jím vyslovený je kompletní a zahrnuje širší problematiku kolize právní úpravy nepominutelného dědice a svěřenského fondu. Z tohoto důvodu bych chtěl názor vyslovený v dané práci konfrontovat a zoršířit o můj pohled na problematiku, na níž jsem pohlédl z o něco širší perspektivy.

Skuhrovec na začátku hovoří o svázanosti evropských právních úprav dědickým právem, toto je do značné míry pravdivé a je faktem, že je třeba nalézt jistou harmonii mezi common law institutem trustu a kontinentálním dědickým právem. Dále poukazuje na to, že quebecký Občanský zákoník neobsahuje žádnou ochranu nepominutelného dědice, tím pádem ani neobsahuje ustanovení řešící případy touto kolizí vznikající, tato úprava tedy nemohla být součástí transplantace, nebo sloužit jako inspirační zdroj, či zdroj pro komparaci a obdobně ani jiné common law systémy tuto úpravu neobsahují a nemohou tak sloužit jako inspirační zdroj pro českého zákonodárce¹⁸⁹. Ačkoli s první částí o svázanosti evropských právních systémů dědickým právem se dá autorovi přisvědčit, druhá část o neexistenci ustanovení sloužících jako pojistky řešení kolize trustu a jiných nároků připodobnitelných k nárokům nepominutelných dědiců se již dle mého podlédu nezakládá zcela na pravdě. V této souvislosti bych chtěl upozornit na kapitolu 7.4.5, kde popisují ochranu nároků, které lze s trochou představivosti připodobnit k institutu nepominutelného dědice v Občanském zákoníku provincie Quebec.

¹⁸⁷Jaroslav Svejkský and Radan Marek a kolektiv. *Správa cizího majetku v novém občanském zákoníku, komentář § 1400 - 1474*. 1. vydání. Praha: C.H. Beck, 2015. ISBN: 978-80-7400-548-0, Strana 333.

¹⁸⁸SKUHROVEC, Michal. *Svěřenský fond - institut mezigeneračního uchování a předání majetku*. Diplomová práce. Univerzita Karlova, Právnická fakulta, Katedra občanského práva. Vedoucí práce Frinta, Ondřej. 2018, Strana 54.

¹⁸⁹Tamtéž.

Zcela souhlasím s dalším tvrzením, že český zákonodárce si této potenciální kolize musel být vědom a přesto neučinil žádná opatření ve formě ustanovení, která by tyto kolize řešila. Ta tedy bohužel v celé části Občanského zákoníku týkající se správy cizího majetku z, pro mě nepochopitelných důvodů, absentují a zapříčiňují značnou právní nejistotu při zakládání testamentárního svěřenského fondu.

Není nicméně vhodné hned zpočátku tvrdit, že ze současné právní úpravy nelze v žádném případě vyčíst řešení této situace, jen že nemusí být, a také není, na první pohled zřejmé. Na následujících řádkách je tedy vhodné podrobit tuto premisu hlubší analýze za pomoci dvou mnou výše vytyčených optik.

1. Ochrana nepominutelných dědiců s ohledem na výklad jednotlivých ustanovení

Než přejdu k samotnému pohledu na věc za pomoci této optiky, je vhodné nejprve představit jednotlivé názorové proudy.

Vhodný vhled do problematiky svěřenského fondu a nepominutelného dědice poskytují čtyři autoři, z jejichž názorů také budu čerpat a postavím na nich svůj analýzu. Těmito autory jsou Miloš Kocí, Vlastmil Pihera, Kryštof Horn a Ivan Kolář.

Z prvu pojďme podrobit analýze pohledy Miloše Kocího z komentáře k Občanskému zákoníku od Wolters Kluwer a Vlastimila Pihery z komentáře k Občanskému zákoníku od vydavatele C.H.Beck.

Kocí se profiluje jakožto podporovatel názorového proudu, který nepovažuje majetek vyčleněný do svěřenského fondu za součást pozůstalosti a tím pádem zavrhuje možnost jeho ponížení o povinný díl nepominutelného dědice, přičemž svojí argumentaci staví na dvou základních bodech.

Prvním bodem pak jest konstatování, že majetek vložený do svěřenského fondu nemůže být součástí pozůstalosti, neboť přestává být k okamžiku smrti zůstavitele v jeho vlastnictví: *"16. Lze pochybovat o tom, že svěřenský správce může být považován za dědice nebo za osobu, která by v dědickém řízení vykonávala jeho práva, a to již proto, že takový majetek žádného dědice nemá. Jestliže tedy svěřenský fond zřízovaný pořízením pro případ smrti vzniká k okamžiku smrti zůstavitele bez ohledu na to, zda svěřenský správce přijal pověření k jeho správě či nikoliv, pak není pojmově možné, aby byl tento oddělený a nezávislý majetek předmětem řízení, jehož účelem je potvrzení vlastníka. V opačném případě by de facto potvrzoval vznik svěřenského fondu soud (§ 1670) a správu svěřenského fondu by do té doby vykonával správce pozůstalosti nebo vykonavatel závěti, pokud by byli zůstavitelem ke správě pozůstalosti povoláni (§ 1677). Ani*

s jednou z těchto variant však právní úprava svěřenského fondu nepočítá. Na svěřenský fond by tak neměly přecházet ani dluhy zůstavitele, což je v souladu s odst. 1 komentovaného ustanovení, podle něhož lze vyčlenit pouze „majetek“, tedy aktiva ve vlastnictví zakladatele (§ 495). V tomto ohledu není důvodu, proč by se na porřízení pro případ smrti mělo nahlížet jinak než na zřízení svěřenského fondu *inter vivos*, kde je zakladateli rovněž umožněno, aby vyčlenil pouze svoje aktiva bez ohledu na dluhy. Takové porřízení pro případ smrti, které by věřitele zůstavitele poškozovalo na jejich právech, by však mohlo být napadeno jako neplatné pro rozpor s dobrými mravy (§ 580 odst. 1), resp. by mohlo být neplatné částečně (§ 576), přičemž za určitých okolností by k neplatnosti takového právního jednání soud přihlédl i bez návrhu (§ 588).¹⁹⁰

Tento argument s ohledem na ustanovení paragrafu 1475 Občanského zákoníku, pohlížející na pozůstalost jako na celé jmění zůstavitele ke dni jeho smrti, tak Kocího pohledu přisvědčuje¹⁹¹. Dále Kocí svůj pohled vykládá v souvislost s důrazem Občanského zákoníku na respektování vůle člověka, respektive zůstavitele, která byla posílena i mnoha jinými nově zavedenými nástroji dědického práva v NOZ¹⁹². Zároveň však zcela opomíjí existenci § 1452 OZ stanovujícího v bodě 1 následující: *„Každý svěřenský fond musí mít statut. Statut svěřenského fondu vydává zakladatel. Zřizuje-li se svěřenský fond porízením pro případ smrti, použije se přiměřeně § 311.“*, při pohledu na paragraf § 311 OZ pak zákonodárce stanovuje následující: *„Při založení nadace porízením pro případ smrti se do nadace vnáší vklad povoláním nadace za dědice nebo nařízením odkazu. V takovém případě nabývá založení nadace účinnosti smrtí zůstavitele.“*. Toto ustanovení by tedy analogicky mělo být použito při vyčleňování majetku do svěřenského fondu. Zde se však v rámci pohledu na svěřenský fond první optikou dostáváme do částečného rozporu s jednou z základních premis, na které je vystavěn svěřenský fond v České republice, touto premisou je samotná forma svěřenského fondu, v rámci které rozhodně nelze na svěřenský fond pohlížet jako na osobu mající právní subjektivitu, jak by tedy mohl svěřenský fond být dědicem, účastnit se dědického řízení a tím pádem majetek do něj vyčleněný spadat do pozůstalosti?

Odpovědí by mohla být osoba svěřenského správce, který by svěřenský fond v pozůstalostním řízení zastupoval a ustanovení § 311 by tak ve své podstatě mohlo být pouze jakýmsi pojmovým obratem. Problémem však zůstává, že ani svěřenskému správci vlastnické právo k majetku vyčleněnému do svěřenského fondu nesvědčí¹⁹³. Dále s ohledem na úpravu řízení o pozůstalosti v ZŘS, oddílu 4, účastníci řízení je možné dovodit, že samotný svěřenský správce by neměl

¹⁹⁰Švestka J., Dvořák J., and Fiala J. a kolektiv. *Občanský zákoník. Komentář. Svazek III. § 976 - 1474*. Praha: Wolters Kluwer, 2014. ISBN: 978-80-7478-546-7, Komentář k § 1448.

¹⁹¹Viz kapitola 5.4 Pozůstalost.

¹⁹²Například odkazy či příkazy.

¹⁹³Luboš Tichý. *Svěřenský fond a trust - jejich fungování v mezinárodním srovnání*. 2. vydání. Praha: Centrum právní komparatistiky PFUK v Praze, 2017. ISBN: 978-80-87975-67-1, POPOVICI A. Trust québeckého a českého práva: autonomní vlastnictví?

být ani účastníkem řízení, tím by ve své podstatě měl být svěřenský fond, jehož by měl svěřenský správce zastupovat. Kvůli nedostatku právní osobnosti svěřenského fondu však zase dospíváme k závěru, že samotný svěřenský fond nemůže být dědicem a tedy se ani řízení účastnit.

S ohledem na výše zmíněné je třeba rozlišit, zda je svěřenský správce sám dědicem *sui generis* kvůli nedostatku právní osobnosti svěřenského fondu, nebo zda je svěřenský fond pro tuto příležitost nadán právní subjektivitou, respektive tedy v uvozovkách považován za právnickou osobou, tak jako tomu zákonodárce činí v daňových předpisech¹⁹⁴ a tedy i možností účastnit se tohoto řízení a svěřenský správce ho pouze zastupuje (tak jak by zastupoval statutární orgán jinou právnickou osobu v případě, že by byla určena dědicem).

OZ ani ZŘS toto nikde explicitně neupravují, naopak sám OZ v § 1448 hovoří odděleném a nezávislém vlastnictví, tedy o entitě bez právní subjektivity, znovu tedy vzniká problém spočívající v neexistenci právní subjektivity svěřenského fondu a tedy nemožnosti být účastníkem jakéhokoliv řízení.

Nejenom k tomuto problému se vyjádřil Kryštof Horn: *”Dle názoru autora je potřeba vycházet z toho, že svěřenský fond mortis causa se zřizuje porúčením pro případ smrti. Půjde tedy o závěť či dědickou smlouvu (popř. dovětek), které v sobě budou zřejmě muset obsahovat náležitosti statutu a současně budou muset splňovat formální požadavky na ně kladené. Pokud tedy majetek součástí pozůstalosti je, lze mít za to, že zřizovací instrument (tj. porúčení pro případ smrti) musí respektovat ustanovení o povinném dílu, a to zřejmě i v případě, kdy by zůstavitel zamýšlel zřídit svěřenský fond ohledně veškerého svého majetku ve prospěch nepominutelného dědice. Předně proto, že povinný díl může být zůstaven jen v podobě dědického podílu nebo odkazu a především musí být zcela nezatížen, ale také proto, že samotným vytvořením fondu se nepominutelnému dědici ničeho nezůstavuje, a tak se dědic dle názoru autora nemůže při použití § 1644 odst. 3 OZ ani rozhodnout pro přijetí takto omezeného „dědictví“ namísto povinného dílu. Proto autor nesouhlasí s názorem, podle kterého by bylo nutné započtení plnění poskytnutých obmyšlenému ze svěřenského fondu na jeho souběžný dědický podíl podle § 1662– 1664 OZ, neboť postavení dědice sui generis zde má svěřenský správce a nikoliv obmyšlený.”*¹⁹⁵.

Dle Horna má tedy fakticky dědit svěřenský správce ve prospěch svěřenského fondu, což je do značné míry vhodnější výklad, než opět pohlédnout na svěřenský fond jako na právnickou osobu, neboť konstantní subjektivizace svěřenského fondu nesvědčí jeho účelu jakožto common law institutu. Z pohledu civil law však tato subjektivizace může být s ohledem na konformitu s jeho principy

¹⁹⁴ Zákon č. 235/2004 Sb., zákon o dani z přidané hodnoty. 2004, § 4b (2).

¹⁹⁵ PragueBest s.r.o. [<http://www.praguebest.cz> and NKČR. “Praktické aspekty svěřenského fondu ve světle návrhu urgentní novely občanského zákoníku”. cs. In: (). URL: https://www.nkcr.cz/casopis-ad-notam/detail/39_191-prakticke-aspekty-sverenskeho-fondu-ve-svetle-navrhu-urgentni-novely-obcanskeho-zakoniku (visited on 01/27/2020).

možným řešením.

Je zajímavé zmínit, že v komentáři k Občanskému zákoníku od C.H.Becka autoři zmiňují následující: *"Uvedený případ zřízení svěřenského nástupnictví nelze zaměňovat s tím, kdy zůstavitel porúzením pro pŕípad smrti zŕizuje nadaci (§ 309 odst. 1), nebo nadační fond (§ 395), nebo ústav (§ 405) anebo svěřenský fond (§ 1452 odst. 1), neboť tyto subjekty jsou (za splnění zákonem stanovených podmínek) způsobilými pŕímými dědici."*¹⁹⁶. Autoři tedy hovoŕí o svěřenském fondu jako o pŕímém dědici, jsou tedy ve shodě s Piherou, který totéž zmiňuje ve svazku tŕetím.

S Hornem souhlásí i Pihera, který se řadí do opačného názorového spektra než Kocí, kdy tvrdí následující: *"Poněkud odlišnou povahu má vyčlenění majetku do svěřenského fondu zŕizovaného porúzením pro pŕípad smrti (mortis causa). V těchto pŕípadech vyčlení zakladatel majetek ve prospěch svěřenského fondu tak, že v jeho prospěch vyhradí dědické právo nebo naŕídí odkaz (§ 1452 odst. 1 ve spojení s § 311 odst. 1). Správce svěřenského fondu mortis causa pak vykonává práva dědice majetku vyčleněného do svěřenského fondu nebo práva odkazovníka. Majetek vyčleněný zakladatelem (zůstavitelem) do svěřenského fondu mortis causa je součástí pozůstalosti a nabytí tohoto majetku do svěřenského fondu buď potvrzuje soud, nebo je pŕeveden ve prospěch svěřenského fondu dědicem obtíženým odkazem. Z hlediska dědického práva je na postavení svěřenského fondu nutné pohlížet „jako na dědice“ nebo „jako na odkazovníka“, a to se vším všudy, co se s tímto postavením spojuje (napŕ. odpovědnost za dluhy zůstavitele)." ¹⁹⁷*

¹⁹⁶Fiala, R., Drápal, L. a kol. *Občanský zákoník IV. Dědické právo (§ 1475-1720)*. 1. vydání. Praha: C.H. Beck, 2015, Komentář k § 1513.

¹⁹⁷Spáčil J. a kolektiv. *Občanský zákoník III. Věcná práva (§ 976-1474)*. 1. vydání. Praha: C.H. Beck, 2013. ISBN: 978-80-7400-499-5, Komentář k § 1448.

Při užití výkladového pohledu a favorizaci logiky je však nutné podrobit tyto názory na problematiku hlubší analýze. Při pohledu touto optikou na výše uvedené tři argumenty se lze ztotožnit s vysvětlením Michaela Skuhrovce, který vysvětluje, proč se zdá Kocího pohled ve vztahu k základní konstrukci svěrenského fondu lépe aplikovatelnější: *„Vyjdeme-li však zásadně z předpokladu, že ve smyslu § 1448 OZ se svěrenský fond vytváří vyčleněním majetku, v případě testamentárního svěrenského fondu pak tedy porázením pro případ smrti, a vzniká smrtí zůstavitele, opora pro Hornovu argumentaci se nachází pouze s těžkostmi. Především je totiž nutné důsledně aplikovat esenciální obsah konstrukce Lepaulllova vlastnictví. Jak Horn sám správně uvádí, ve smyslu §1475 odst. 2 OZ pozůstalost tvoří celé jmění zůstavitele. Součástí tohoto jmění je pak bezpochyby i majetek, který je vyčleněn k určitému účelu a tvoří tak svěrenský fond (v případě testamentu pak jakýsi „spící“ svěrenský fond, neb vznikne až smrtí zůstavitele, která představuje dies certus an, incertus quando, a vzhledem k možností dispozice s majetkem je nejasný i jaký majetek bude součástí svěrenského fondu). Pokud je zároveň postaveno najisto, že svěrenský fond vznikne smrtí zůstavitele (na rozdíl od CCQ, které sice neobsahuje institut nepominutelného dědice, ale stále váže vznik svěrenského fondu na přijetí správce, byť s retroaktivním účinkem), nelze považovat tento majetek dále za vlastnictví zůstavitele, nýbrž za entitu bez právní subjektivity a se samostatným účelovým určením. Ve spojení s § 1479, který ohledně dědického nápadu stanoví „Dědické právo vzniká smrtí zůstavitele.“, pak dostáváme určitou konkurenci norem OZ sui generis. To ovšem pokud na ni tak budeme chtít nahlížet. Bězpochyby nezle tvrdit, že v tomto jinak právně uceleném okamžiku (smrti) by šlo předřadit vznik jednoho práva před druhým. Rozumnější a konformnější by bylo nahlížet na vznik obou konformně a ponechat je koexistovat, kde se v ten samý okamžik majetek vyčleněný do svěrenského fondu stane majetkem samostatným a „zbytek“ (je-li takového) pak zůstává zůstaviteli, ergo jen ten se může stát předmětem dědického řízení. Výkladem zákona také nelze rozumně dojít k závěru, že by mohl být obmyšlený či správce účastníkem dědického řízení, neb ani jednomu vlastnické právo nesvědčí, že svěrenskému fondu (trustu dle CCQ) totiž nemá majetková práva nikdo.“¹⁹⁸*

Skuhrovec tedy také favorizuje Kocího pohled na problematiku, tato citace také nepřímou reaguje i na komentář Pihery, jež pro jím popsanou funkci svěrenského fondu v rámci pozůstalostního řízení předpokládá, že svěrenský fond bude dědicem, jehož práva bude vykonávat svěrenský správce, to ale není s ohledem na konstrukci svěrenského fondu bez dalšího zřejmé, jak jsem již ostatně vyložil výše a jak poznamenal i Skuhrovec.

Z výše uvedené citace tedy vychází, že při porovnání těchto zcela opačných názorových proudů na věc nepominutelného dědice a svěrenského fondu za pomocí výkladové optiky, do níž smyslově zcela spadá názor Skuhrovce, se lze

¹⁹⁸SKUHROVEC, Michal. *Svěrenský fond - institut mezigeneračního uchování a předání majetku*. Diplomová práce. Univerzita Karlova, Právnická fakulta, Katedra občanského práva. Vedoucí práce Frinta, Ondřej. 2018, Strana 56.

ztotožnit spíše s názorem Kocího a nejpravděpodobnějším výsledkem tedy je, že majetek vložený do svěřenského fondu (nejspíše) nebude součástí pozůstalosti, stejně tak jako svěřenský fond nebude i přes velmi nešťastné ustanovení § 311 dědicem. Mohlo by se tedy zdát, že svěřenský fond *mortis causa* může být úspěšně použitý k faktickému vydědění nepominutelného dědice a má hypotéza by tedy byla zodpovězena. I v případě neúspěchu ochrany dědice ve vztahu k pozůstalostnímu řízení je však stále třeba zaměřit se i na samotný instrument použitý ke zřízení svěřenského fondu a omezení na něj kladená.

Skuhrovec je ve svém výkladu velmi konzistentní a svojí argumentaci zakládá na pevných základech, já s ním po všech směrech souhlasím. Opomněl však zohledit následující část Hornova argumentu: *"lze mít za to, že zřizovací instrument (tj. porřízení pro případ smrti) musí respektovat ustanovení o povinném dílu"*, Horn k tomu v jedné větě ovšem současně dodává, že je tak třeba učinit v případě, že vyčleněný majetek je součástí pozůstalosti.

V tomto ohledu neobstojí ani argument: *"Bezpochyby nezle tvrdit, že v tomto jinak právně uceleném okamžiku (smrti) by šlo předřadit vznik jednoho práva před druhým."* Neboť úkon porřízení pro případ smrti lze jednoznačně předřadit jakýmkoliv jiným právním událostem nebo úkonům závislých právě na daném porřízení.

Dle výše uvedeného tedy i v případě, kdy bysme uplatnili jednotlivá ustanovení v zákoném postupu, jak navrhuji autoři v díle *Svěřenské fondy, Příležitosti a rizika*¹⁹⁹, v časové linii je samotné zůstavitelovo porřízení na prvním místě, bez ohledu na následný průběh pozůstalostí řízení by tak mělo splňovat nároky na něj kladené bez jakých koliv výjimek, pokud je ovšem zákonodárce v jiné části nestanoví, v tomto případě tak neučinil. Lze tedy dovodit, že podmínky omezující zůstavitelovu dispozici v § 1492 OZ o nemožnost zkrácení povinného dílu nepominutelných dědiců musí být dodržena a aplikována. K tomuto poskytuje dobré stanovisko Kolář: *"Při kolizi svěřenského fondu zřizovaného pro případ smrti s nároky nepominutelných dědiců je třeba příslušená ustanovení, to je § 1451 odst. 3 ObčZ (svěřenský fond vzniká smrtí zůstavitele) a § 1479 ObčZ (dědické právo vzniká smrtí zůstavitele) vykládat tak, jak je upraveno v zákoně v logickém postupu. Postavení nepominutelných dědiců je upraveno v § 1642 a násl. ObčZ s tím, že nepominutelnému dědici náleží z pozůstalosti povinný díl. Nepominutelný dědic proto bude mít nárok proti správci svěřenského fondu a bude uspokojen ze svěřenského fondu právě na tento povinný díl, nikoli však na věci vyčleněné do svěřenského fondu zřizovaného pro případ smrti, který vznikne smrtí zůstavitele, čímž se naplní § 1448 odst. 2, resp. 3 ObčZ, podle kterého majetek ve svěřenském fondu není ani vlastnictvím správce, ani vlastnictvím osoby, ani vlastnictvím obmyšleného."*²⁰⁰.

¹⁹⁹Viz následující citace.

²⁰⁰Svejkovský Jaroslav and Kovář Ivan a kolektiv. *Svěřenské fondy Příležitosti a rizika*. Praha: C.H. Beck, 2018. ISBN: 978-80-7400-726-2, Strana 82.

Ochrana nepominutelných dědiců by tak měla být zajištěna před samotným pozůstalostním řízením faktickým omezením možných dispozic s majetkem porúčením pro pŕípad smrti, respektive omezením možnosti zústavitele pořídít o veškerém svém majetku bez zohledněním nepominutelného dědice, respektive jeho omezením nebo opomenutím. Samotné opomenutí nepominutelného dědice však nezakládá neplatnost porúzení pro pŕípad smrti tak jako tomu bylo za účinnosti OZ z roku 1964²⁰¹, i v pŕípadě opomenutí nepominutelného dědice není založen důvod, pro který by porúzení pro pŕípad smrti nemělo být platné a z toho titulu by neměl vzniknout svěřenský fond. Je zřejmé, že v pŕípadě neplatnosti porúzení pro pŕípad smrti by svěřenský fond nevzníkl, jak ostatně i sám Kocí uznává²⁰². Toto dovození ale není v obdobném pŕípadě uplatnitelné.

V NOZ vzniká dědici pŕi jeho opomenutí v porúzení pro pŕípad smrti ze strany zústavitele pouze pohledávka za ostatními dědici²⁰³, ten se tak stává jejich věřitelem²⁰⁴. V pŕípadě toho, že by tedy svěřenský fond a ani svěřenský správce nebyli účastní pozůstalostního řízení jako dědicové a nebyli by za ně tedy ani povážívání, je k diskuzi, zda by takováta pohledávka, jdoucí oproti ostatním dědicům, obstála. Kovář tvrdí ve svém příspěvku, že ano, opět ale narážíme na to, že explicitní úprava této kolize chybí, stejně tak jako soudní rozhodnutí tento problém řeší, tento názor je tedy jednoduše zpochybnitelný.

Obstát by tedy mohl argument, který by tvrdil, že takováta pohledávka nikdy nemůže vzniknout vůči někomu, kdo fakticky nedědil, pokud by tedy svěřenský fond nebyl dědicem, jejímž dle § 1475 OZ dosti možná, i přes existenci § 311 OZ není, neboť dědicem může být pouze člověk, nebo právnická osoba, svěřenský fond však není ani jedním a zákonodárce nikde nanaznačuje, že by se na něj pro účely pozůstalostního řízení mělo jako na právnickou osobu hledět, svěřenský správce pak vykonává jen vlastnická práva a jak již jsem popsal výše, dědické právu mu rovněž nesvědčí²⁰⁵, nejspíše ani zde by se nedala hledat možnost ochrany nepominutelného dědice. Tomu by tak zbývalo pouze žalování na neplatnost porúzení pro pŕípad smrti, které by popřel co do pravosti, nebo co do platnosti.

Je samozřejmě možné uvažovat nad tím, že s ohledem na veřejný pořádek, jehož zjevnost lze doložit patrně s ohledem na zájem jasného určení subjektu, za nímž by tato pohledávka měla jít, by soud v pŕípadném soudním sporu mohl

²⁰¹PragueBest s.r.o. [http://www.praguebest.cz and NKČR. *Postavení nepominutelného dědice*. cs. Library Catalog: www.nkcr.cz. URL: https://www.nkcr.cz/casopis-annotam/detail/39_692-postaveni-nepominutelneho-dedice (visited on 06/12/2020).

²⁰²Švestka J., Dvořák J., and Fiala J. a kolektiv. *Občanský zákoník. Komentář. Svazek III. § 976 - 1474*. Praha: Wolters Kluwer, 2014. ISBN: 978-80-7478-546-7, Komentář k § 1448.

²⁰³Lavický P. a kol. *Občanský zákoník I. Obecná část, § 1–654*. 1. vydání. C.H. Beck, 2014. ISBN: 978-80-7400-529-9, Komentář k § 311.

²⁰⁴*Důvodová Zpráva NOZ*. URL: <http://obcanskyzakonik.justice.cz/images/pdf/Duvodova-zprava-NOZ-konsolidovana-verze.pdf> (visited on 03/03/2020), § 1696.

²⁰⁵Švestka, J.; Dvořák, J.; Fiala, J. a kol. *Občanský zákoník. Komentář. Svazek IV..* Praha: Wolters Kluwer, 2014, O tomto zmínku neobsahuje.

tuto pohledávku za svěřenským fondem postavit na roveň jiným pohledávkám za dědici, o nichž nelze mít pochybnosti, že dědici jsou, a z toho důvodu by opominutý dědic mohl mít právo dožadovat se svého povinného dílu po svěřenském fondu. Je to ale také obdobně diskutabilní.

Přes toto všechno se mnoho autorů domnívá, že opomenutým dědicům vznikne z titulu opomenutí dle paragrafu 1492 OZ pohledávka za svěřenským fondem. Tento paragraf tedy poskytuje jistou možnost bránit se opomenutí.

Další možnost bránit se zkrácení svého dílu, nebo opomenutí ze strany zůstavitele má nepominutelný dědic také vyvoláním sporu o dědické právo podle § 168 - 170 ZŘS jak již jsem letmo zmínil výše. Napadnout lze platnost a pravost pořízení pro případ smrti. Námitka nepravosti spočívá v tom, že dědic bude tvrdit, že pořízení pro případ smrti nepochází od zůstavitele, vůle v něm učiněná tak není vůlí zůstavitele, v takovém případě ho soud odkáže k podání žaloby dle § 170 ZŘS. V případě úspěšného prokázání, že pořízení pro případ smrti nepochází od zůstavitele, se k takovému pořízení pro případ smrti nebude přihlížet a v případě, že tímto neobživne jiné pořízení pro případ smrti, nastate dědění podle zákonné posloupnosti a svěřenský fond tak vůbec nevznikne. Dále může opominutý dědic namítat platnost pořízení pro případ smrti, při úspěchu nastává obdobných účinků jako u popření co do pravosti²⁰⁶. Prokázat něco takového však může být nesmírně náročné, v případě nemožnosti bránit se ani podle § 1492 se ale patrně jedná o jedinou možnost, pomocí které by se dědic mohl domoci svého práva.

Neplatnost je možné namítat i proti svěřenskému fondu založeného *inter vivos* podle § 574 - 588 OZ, neplatnost právních jednání, například v případě uvedeném v §587 OZ.

2. Ochrana nepominutelných dědiců s ohledem na úmysl specifických ustanovení

S ohledem na výše uvedenou analýzu problematiky optikou prvního pohledu, z níž vychází s ohledem na výklad těchto ustanovení to, že svěřenský fond není dědicem a obdobně svěřenský správce nemůže být dědicem *sui generis* dědicí ve prospěch svěřenského fondu, omezila by se účast svěřenského správce podle § 164 ZŘS pouze na informační a informativní.

V jiných řízeních ve věcech svěřenského fondu je pak svěřenský správce plnohodnotným účastníkem, ve věcech pozůstalostního řízení je však jeho účast diskutabilní. Je pak pouze logické, že v případě, že by svěřenský fond nebyl účastníkem řízení o pozůstalosti, pak by takový vyčleněný majetek nebyl ani

²⁰⁶ PragueBest s.r.o. [http://www.praguebest.cz and NKČR. *Postavení nepominutelného dědice*. cs. Library Catalog: www.nkcr.cz. URL: https://www.nkcr.cz/casopis-ad-notam/detail/39_692-postaveni-nepominutelneho-dedice (visited on 06/12/2020).

součástí pozůstalosti, nabytí jehož části ve formě dědictví by následně nepotvrzoval soud a z toho důvodu by nepominutelní dědici neměli nárok na svůj povinný díl ani v případě, že byl do svěřenského fondu vyčleněn veškerý zůstavitelův majetek.

I přes toto se však nelze ubránit pocitu, že daná ustanovení, která by dle výkladu výše neměla být jaksi uplatnitelná, tedy zejména § 1452 a s ním souvisejícího § 311 a § 1492 OZ, by měla mít nějaký smysl, ostatně proč by zákonodárce vůbec odkazoval na § 311, pokud by nechtěl, aby na svěřenský fond bylo pohlíženo jako na dědice.

Kvůli této intenci zákonodárce nelze tak zcela zavrhnout ani názory Pihery nebo Horna, i ty se také zakládají na solidních základech a nelze stoprocentně vyloučit, že právě těmito autory vyslovený pohled je ten správný. Samotné nejasnosti ohledně testamentárního svěřenského fondu však pravděpodobně trvale vyřeší až konstantní praxe s tímto institutem spojená nebo legislativní činnost zákonodárce směřující k toliko potřebné novelizaci.

Přes chybějící explicitní ustanovení přiznávající svěřenskému fondu právní subjektivitu ve vztahu k pozůstalostnímu řízení a dalších ustanovení upravujících přímo kolize mezi právní úpravou svěřenského fondu a dědického práva, je i dle mnohých autorů, postavení dědice u svěřenského fondu, nebo svěřenského správce dovodit a je tak možné hovořit o tom, že majetek vyčleňovaný do svěřenského fondu je součástí pozůstalosti a může tak teoreticky být ponížen o povinný díl nepominutelného dědice, neboť svěřenský fond je dědicem.

Nicméně samotný fakt, že takováto explicitní úprava chybí a je možné jí dovodit jen s notnou dávkou imaginace a i přes to si člověk nemůže být svým výkladem tohoto problému jistý jasně dokládá potřebu, že je tyto kolize nezbytné explicitně upravit. Já tento samotný návrh činím v kapitole 7.12.4.

Na začátku této kapitoly jsem poznamenal, že Kocí staví svojí argumentaci na dvou bodech, pokud tedy navážu na Kocím vyslovený první bod, druhým budem jeho argumentace je pak jakási nutná rovnost mezi oboumi formami založení svěřenského fondu: *"17. Pokud by měl být majetek vyčleněný do svěřenského fondu součástí pozůstalosti, mohl by být teoreticky snížen o povinný díl nepominutelného dědice (§ 1642). To by znamenalo, že by zůstavitel porázením pro případ smrti při existenci nepominutelného dědice nemohl do svěřenského fondu vyčlenit všechny svůj majetek, což by testamentární svěřenský fond značně znevýhodňovalo ve srovnání s ostatními typy svěřenských fondů (viz komentář k § 1449), a to bez rozumného důvodu a jakékoliv opory v ustanoveních o jeho vzniku, která na obě formy zakladatelského aktu, tj. na smlouvu a porázení pro případ smrti, nahlízejí jako na rovnocenné."*²⁰⁷

²⁰⁷Švestka J., Dvořák J., and Fiala J. a kolektiv. *Občanský zákoník. Komentář. Svazek III. § 976 - 1474*. Praha: Wolters Kluwer, 2014. ISBN: 978-80-7478-546-7, Komentář k § 1448.

Přes fakt, že při pohledu na úpravu svěřenského fondu a její konkurenci s právní úpravou dědického práva první vymezenou optikou docházím k obdobnému závěru jako Michal Skuhrovec ve své práci, nemohu se v žádném případě ztotožnit s tímto bodem. V případě ochrany nepominutelného dědice i ve chvíli vyčlenění majetku do svěřenského fondu *mortis causa* ať už dovozené ze současné litery zákona, nebo potenciálně v budoucnu implementované formou novely si nemyslím, že dochází k zásadnímu znevýhodnění formy založení *inter vivos* oproti *mortis causa*. Neboť obě dvě formy, přestože se jedná o stejný institut, jsou založeny jiným způsobem a mohou být založeny často za značně jiným účelem (například ochrana majetku před věřiteli nebo za účelem businessu vs mezigenerační převod majetku). Obě tyto formy lze paralelně připodobnit k možnostem převedení majetku za života zůstavitele, jako je například darování, směna, prodej (neuvažuji daňové zatížení, pouze ve vztahu k institutu nepominutelného dědice), nebo obdobným, podmínkami dědického práva nezatíženým, formám převodu, jakými jsou například darování pro případ smrti²⁰⁸ a převedení majetku za pomoci dědického práva, tedy v rámci pozůstalostního řízení, po smrti zůstavitele (kde pokud existuje nepominutelný dědic a není platně vyděděn, má nárok na svůj nepominutelný díl).

Přestože se tedy jedná o stejný institut, lze předpokládat, že účelem založení svěřenského fondu porízením pro případ smrti bude s největší pravděpodobností mezigenerační převod majetku, zatímco u založení svěřenského fondu smlouvou mezi živými může být množina účelů širší. Toto samozřejmě nevylučuje možnost založení svěřenského fondu porízením pro případ smrti za stejnými účely jako u *inter vivos*, tyto jsou však mnohem výhodnější za zůstavitelova života, už jen zkrátka proto, že je zakladatel naživu. Stejně tak i pokud bychom se bavili o jedné výhodě, o kterou by tak testamentární svěřenský fond při ochraně nepominutelných dědiců přišel, tedy o faktickou možnost jeho pomocí vydědit, stále má tato forma mnoho výhod oproti svěřenskému fondu založeného *inter vivos*, o tomto ostatně hovořím v kapitole 6.3 u jednotlivých forem založení svěřenského fondu.

Při pohledu druhou optikou, ostatně u tohoto bodu zastávám stejný postoj i při pohledu optikou první, si nemyslím, že potenciální znevýhodnění svěřenského fondu *mortis causa* je dostatečným důvodem pro nechránit nepominutelné dědice, nebo jejich již existující ochranu vyvracet.

V rámci pohledu touto optikou pak neobstojí ani Kocího první bod, připomenu přitom opět výše citovaný názor Pihery, specificky jeho část: *„Majetek vyčleněný zakladatelem (zůstavitelem) do svěřenského fondu mortis causa je součástí pozůstalosti a nabytí tohoto majetku do svěřenského fondu buď potvrzuje soud, nebo je převeden ve prospěch svěřenského fondu dědicem obtíženým odkazem. Z hlediska dědického práva je na postavení svěřenského fondu nutné pohlížet „jako na*

²⁰⁸Viz kapitola 6.3.3 Vznik svěřenského fondu *inter vivos* s odkládací podmínkou

dědice“ nebo „jako na odkazovníka“, a to se vším všudy, co se s tímto postavením spojuje (např. odpovědnost za dluhy zůstavitele).“²⁰⁹

Základním předpokladem, který musí být pro platnost Piherova názoru splněn je tedy nutnost považovat svěřenský fond za účastníka pozůstalostního řízení, přičemž za dědice *sui generis* bude považován svěřenský správce, k tomu ostatně § 311 OZ přímo vybízí.

„Svěřenský fond může být zřízen též porúčením pro případ smrti, tedy závětí nebo dědickou smlouvou; jeho podmínky mohou být moderovány též dovětkem (§ 1492). Závěť nebo dědická smlouva v takovém případě musí obsahovat náležitosti statutu svěřenského fondu (§ 1452 odst. 1, 2) a musí splňovat formální požadavky kladené na ně dědickým právem (§ 1533–1593). To platí též o vedlejších doložkách v závěti. Správce takto zřízeného svěřenského fondu pak vykonává práva dědice nebo odkazovníka, aniž by však sám byl osobním dědicem či odkazovníkem (dále srov. komentář k § 1451 a § 1452 odst. 1).“²¹⁰

Pihera tedy krom samotné zákonné ochrany nepominutelného dědice akcentuje i výše zmíněnou ochranu již při konstruování porúčení pro případ smrti, pokud by byl svěřenský fond považován za dědice je tato ochrana bez dalšího uplatnitelná a v případě opomenutí by nepominutelným dědicům vznikla pohledávka za svěřenským fondem, jak již jsem ostatně popsál výše.

Je tedy zřejmé, že pokud bychom důsledně aplikovali konstrukci svěřenského fondu, při pohledu první optikou by tak dědic neměl téměř žádnou možnost dožadovat se svého povinného dílu a jediná diskutabilní obrana by mohla být v souvislosti s § 1492 OZ. Přes toto všechno je však možné si povšimnout jisté tendence zákonodárce za pomoci všech výše zmíněných ustanovení nepominutelného dědice chránit i v takovém případě, to že tato ochrana není ve vztahu ke konstrukci svěřenského fondu moc dobře aplikovatelná je věc jiná. Dle mého pohledu je úmysl zákonodárce nějak dědice chránit i v tomto případě z těchto ustanovení jasný a tedy i při úmyslovém pohledu na věc si myslím, že dědice chránit chtěl. Je tedy obdobně možné, že by soud rozhodl ve prospěch takového opomenutého dědice právě na základě výše zmíněných ustanovení i přes samotný ohled na konstrukci svěřenského fondu.

Pokud by mu tedy přiznal jakousi právní subjektivitu, tak jak tomu jednou udělal v daňových zákonech, bylo by zřejmé, že tato ochrana by dědici byla poskytnuta. S ohledem, že tak zákonodárce jednou i učinil, není absolutně vyloučeno, aby tak udělal i ve vztahu k dědickému právu, ačkoli by to bylo skryté a mlčky.

²⁰⁹Spáčil J. a kolektiv. *Občanský zákoník III. Věcná práva (§ 976–1474)*. 1. vydání. Praha: C.H. Beck, 2013. ISBN: 978-80-7400-499-5, Komentář k § 1448.

²¹⁰Tamtéž.

7.4.1 Dílčí závěr, komparace právní úpravy svěřenského fondu s právní úpravou dědictví

Z výše uvedeného tedy vychází, že při kolizi práva nepominutelného dědice a vytvoření svěřenského fondu *mortis causa* není zřejmé, zda je právo na povinný díl chráněno, nebo nikoli. Při pohledu mojí první definovanou optikou se naprosto ztotožňuji s výkladem Skuhrovce a to do té míry, že nepominutelný dědic není nikterak chráněn. Není ale možné přehlížet ustanovení, která by přes svojí zjevnou nekompatibilitu s konstrukcí svěřenského fondu přesto měla být aplikována, z těchto vyvozují potenciální úmysl zákonodárce chránit nepominutelné dědice i v případě založení svěřenského fondu *mortis causa* porízením pro případ smrti a při užití druhé definované optiky je tak možné dojít i protichůdného názoru a tvrdit, že nepominutelný dědic chráněn je. Zůstává tedy otázkou, zda by soud v případě sporu prioritizoval naprostou testovací volnost zakladatele, nebo důkladně aplikova ustanovení o nepominutelném dědici i přes jejich zjevnou nedotaženost a nekompatibilitu ve světle úpravy svěřenského fondu. Samotná absence norem, které by toto explicitně upravovali je alarmující, výklad ve prospěch nepominutelného dědice tedy při důsledné aplikaci konstrukce svěřenského fondu nemůže obstát, bylo by ale nutné naprosto ignorovat jiná ustanovení omezující konání zůstavitele jako je § 1492 OZ, či ustanovení uznávající svěřenský fond jako dědice, tedy § 311 OZ. Minimálně ustanovení § 1492 OZ by však mělo být bez dalšího zůstavitelem respektováno v případě, že nepominutelného dědice platně nevydělil, lze tedy obdobně tvrdit, že toto ustanovení samo o sobě ochranu nepominutelnému dědici poskytuje a je do jisté míry kompatibilní i s absencí právní osobnosti svěřenského fondu, v takovém případě je však nutné pohlížet na svěřenský fond jako na dědice (entitu) *sui generis*, vůči které může uplatnit opomenutý dědic svoji pohledávku a být tak jeho věřitelem, při takovémto pohledu tak nemůže váhu argumentů ustát ani první tvrzení. Nezbyvá však než nechat řešení této otázky na zákonodárci, či na výkladu soudu, ani jeden výklad totiž není bez dalšího superiorní a nelze považovat za jediné správné řešení.

V procesu nalézání úmyslu zákonodárce je samozřejmě možné říci, že zákonodárce chtěl pro svěřenský fond zřizovaný *mortis causa* pouze konstruovat způsob, jakým tak může občan učinit a zvolil k tomu poněkud nešťastně způsob porízení pro případ smrti, čímž společně s § 1452 mohl vytvořit neúmyslnou falešnou představu, že svěřenský fond je dědicem a na právní úkon učiněný za jeho zřízením, tedy porízení pro případ smrti, je nutné vztahovat i omezení tohoto porízení se týkající. Je možné na problematiku tedy pohlédnout tak, že zákonodárce pouze pojal zřízení svěřenského fondu pomocí porízení pro případ smrti jen jako způsob, který ve skutečnosti nechtěl omezit instituty dědického práva, nebo omezení kladenými na porízení pro případ smrti. Je tedy k diskuzi, zda neměl zákonodárce raději zvolit možnost zřízení svěřenského fondu *mortis causa* pouze smlouvou pro případ smrti místo porízení. Takováto by tak totiž potom nebyla svázána instituty dědického práva, z tohoto pohledu je třeba zmínit, že není vyloučena možnost zřízení svěřenského fondu *inter vivos* s od-

kládací podmínkou smrti, která by tak tento způsob založení naplnila (jednalo by se v podstatě o založení svěřenského fondu *mortis causa*, avšak bez omezení na něj kladených.

Pak by se beze všech pochybností dalo nahlížet na svěřenský fond jako na možnost vyloučení majetku zakladatele zcela z dědického řízení s podstatnými následky např. i pro nepominutelné dědice, jak rozvádí Kocí.

S ohledem na vše výše uvedené bych doporučil potenciálnímu zakladateli založení svěřenského fondu *inter vivos*, popřípadě s odkládací podmínkou smrti. V případě absence nepominutelných dědiců, nebo určení nepominutelných dědiců jako obmyšlených svěřenského fondu či platného vydědění nebude tato kolizní problematika hrát takovou roli, v tomto případě tak není třeba odrazovat od založení svěřenského fondu *mortis causa*.

Jak tedy tvrdí Kryštof Horn ve svém příspěvku do Časopisu Ad Notam: *„...nejasnosti může být vztah fondu k institutu nepominutelného dědice, který je neznámý jak v zemích common law, kde má své kořeny trust, tak bohužel i v Québecu, odkud zákonodárce přejal úpravu svěřenských fondů. Výslovná ustanovení o vztahu svěřenského fondu mortis causa a dědického práva totiž chybí.”*²¹¹

Tento příspěvek se při pohledu na úpravu svěřenského fondu a na výše provedenou analýzu zakládá na pravdě a autor v něm potvrzuje fakt, že takováto jasná právní úprava v českém právu chybí a bylo by vhodné jí prostřednictvím novelizace doplnit.

S výrokem nicméně nemohu souhlasit jako s celkem, jak již jsem výše letmo zmínil, protože přesto, že je pravda, že institut nepominutelného dědice jako takový v Quebeckém právu neexistuje a Quebecká právní úprava se dále vyznačuje téměř úplnou testamentární volností, tak Quebec Civil Code připouští určitou ochranu dědiců před opomenutím v závěti, kterou ve stručnosti přiblížím, jak již jsem slíbil v předchozí kapitole. Abych byl přesný, tak Quebecký právní řád upravuje tři případy ochrany dědiců, které by se daly přirovnat k institutu nepominutelného dědice v našem právním řádu. Je tedy možné říci, že, přestože tak zákonodárce neučinil, mohl se u Quebecké právní úpravy inspirovat i v rámci ochrany nepominutelných dědiců, protože Quebecké právní úprava, narozdíl od té České, upravuje i případy, ve kterých by tyto nároky nemohly být splněny kvůli právnímu jednání učiněnému zůstavitelem, mezi toto právní jednání je právě možné zařadit i založení trustu.²¹²

²¹¹PragueBest s.r.o. [<http://www.praguebest.cz> and NKČR. “Praktické aspekty svěřenského fondu ve světle návrhu urgentní novely občanského zákoníku”. cs. In: (). URL: https://www.nkcr.cz/casopis-ad-notam/detail/39_191-prakticke-aspekty-sverenskeho-fondu-ve-svetle-navrhu-urgentni-novely-obcanskeho-zakoniku (visited on 01/27/2020).

²¹²Quentin Leclercq. *Inheritance Law in Canada, Quebec* / Alain P. Lecours, lawyer in Montreal. en-US. May 2014. URL: <https://lecourshebert.com/en/inheritance-law->

Obdobně je také možné hledat inspiraci pro vyřešení této nejistoty ve vztahu k dědickému právu i v případech z Itálie, či v právní úpravě institutu obdobného svěřenského fondu v Lichtenštejnsku, tento fakt a jeho možné aplikace na českou právní úpravu jsou zhodnoceny v následujících kapitolách.

7.4.2 Ochrana zájmů nepominutelných dědiců zakladatele trustu v Itálii

Itálie se vydala oproti jiným právním řádům jinou cestou, když přijala Haagskou úmluvu o uznávání trustů. Účelem této úmluvy pak není pozitivní povinnost upravit trust v jednotlivých právních řádech signatářských zemí, ale pouze na určení rozhodného práva a uznání trustů²¹³.

V Itálii užívaný trust *interno*, na něj lze úspěšně aplikovat jak právo trustů, v čemž se italské soudy ukázaly jako velice efektivní²¹⁴, tak i kolizní ustanovení italského práva, například o nepominutelném dědici, ačkoli opět řešené u soudu²¹⁵, poskytují v Itálii možnosti, které samotné italské právo mnohdy nenabízí.

Z principu možnosti použití ustanovení práva určeného kolizními normami právního státu místa soudu, jako jsou například kogentní ustanovení dědického práva tak dochází v Itálii nejenom možnosti založení trust, ale zároveň s tím i ochrany nepominutelných dědiců. Založení trustu i pokud by vedlo k "obcházení" práv nepominutelných dědiců však nevede k neplatnosti jejich založení jak v několika soudních řízeních stanovil italský soud v Udine či Turíně²¹⁶, stejně tak, jako opomenutí dědice nezakládá neplatnost porřízení pro případ smrti ani v českém právu. Dle rozhodnutí italských soudů tedy nelze žalobou požadovat zrušení založeného trustu, ale zároveň je možné dožadovat se svého dědického nároku žalobou na vydání, ta totiž může směřovat proti nepřímým darům, přičemž na převody majetku do trustového zřízení je v Itálii nahlíženo jako na nepřímé darování.

Zajímavé je pak zmínit, že žalobě na vydání nebylo vyhověno rozhodnutím soudu v Urbine, i přes opomenutí nepominutelných dědiců. Soud totiž shledal, že zřízení trustu bylo učiněno za účelem plánování mezigeneračního převodu majetku a žalobce tak nemá právo žalovat na vydání, neboť věc mu bude plněna jako obmyšlenému v rámci trustového zřízení²¹⁷. Pokud bychom tedy takového

canadian-province-quebec/ (visited on 01/28/2020).

²¹³ HCCH | #30 - Status table. en. Library Catalog: www.hcch.net. URL: <https://www.hcch.net/en/instruments/conventions/status-table/?cid=59> (visited on 05/18/2020).

²¹⁴ Lupoi M. *Country report: Italy*. Vol. 18. The Colombia Journal of European Law, 2012.

²¹⁵ Luboš Tichý. *Svěřenský fond a trust - jejich fungování v mezinárodním srovnání*. 2. vydání. Praha: Centrum právní komparistiky PFUK v Praze, 2017. ISBN: 978-80-87975-67-1, Riziko zneužití trustu, poučení z italské zkušenosti, strana 197.

²¹⁶ Tamtéž, strana 198

²¹⁷ Tribunale di Urbino, 31.ledna 2015, z Luboš Tichý, Svěřenský fond a trust - jejich fungování

rozhodnutí aplikovali v mezích českého práva, bylo by možné bavit se nejenom o ochraně dědiců a jejich možnosti žalovat na vydání, ale také o započtení plnění ze svěřenského fondu na dědický podíl.

Problémem však zůstává to, že Česká republika není signatářem výše zmíněné úmluvy, jednotlivé její články tak u nás nejsou akceptovatelné a aplikovatelné. Na svěřenský fond je tedy nutné pohlížet optikou ustanovení občanského zákoníku, která nepostihují všechny kolize. Je však možné, že se podobného rozhodnutí jako v Itálii dočkáme i od některého z českých soudů, který buď potvrdí, nebo vyvrátí ochranu nepominutelného dědice například za pomoci fingování svěřenského fondu jako subjektu práva.

7.4.3 Právní úprava v Lichtenštejnsku

Zásadním rozdílem mezi českým svěřenským fondem a Lichtenštejnským *die Treuhänderschaften* je postavení správce. Čl. 919 odst. 3 PGR²¹⁸ pak stanoví následující: *„Der Treuhänder ist unter Vorbehalt seiner Verpflichtungen aus der Treuhandurkunde berechtigt, über das Treuhandgut gleich einem selbständigen Träger von Rechten und Pflichten, wie namentlich ein Eigentümer, Gläubiger, Mitglied oder Organ einer Verbandsperson oder Gesellschaft oder dergleichen zu verfügen, für das Treugut vor allen Behörden und in allen Verfahren im eigenen Namen als Partei, Beteiligter, Beigeladener, Intervenient und dergleichen aufzutreten, die zu ihm gehörigen Rechte gegen alle Dritte gemäss der Treuhandurkunde zu verwalten und auszuüben und, soweit nötig, zu versilbern und neu anzulegen, wenn es sich aus dem Treuhandzweck nicht anders ergibt.“*²¹⁹.

Správce je tedy s výhradou povinností, které plynou ze zakladatelské listiny oprávněn se majetkem trustu disponovat v rovném postavení jako samotný nositel práv a povinností, zákon pak přímo stanovuje jako vlastník, věřitel, či člen nebo orgán společnosti a korporace a je oprávněn za majetek trustu vystupovat v každém řízení před všemi orgány veřejné moci v každém procesním postavení, jedná se tedy o vlastnictví správce *sui generis* oproti autonomnímu vlastnictví v českém Občanském zákoníku. Toto v souvislosti s § 762 ABGB²²⁰, které zakládá pro děti zůstavitele obdobné postavení, jako má nepominutelný dědic v českém právu, a § 785 ABGB, které podle odstavce 1 stanoví, že převody učiněné zůstavitelem v období 2 roky před smrtí se započítávají na dědický podíl jednotlivých nepominutelných dědiců. Ti tak vůči správci mohou uplatnit své právo na zvýšení jejich dědického podílu²²¹.

v mezinárodním srovnání.

²¹⁸ Personen- und Gesellschaftsrecht, zákon o osobách a společnostech.

²¹⁹ 1926.004 / *Lilex - Gesetzesdatenbank des Fürstentum Liechtenstein*. URL: <https://www.gesetze.li/chrono/1926004000> (visited on 06/16/2020), Článek 919.

²²⁰ Allgemeines bürgerliches Gesetzbuch, občanský zákoník.

²²¹ ABGB / *Lilex - Gesetzesdatenbank des Fürstentum Liechtenstein*. URL: <https://www.gesetze.li/konso/1003.001> (visited on 06/16/2020).

Lichtenštejnská úprava se tedy na první pohled zdá být dobrým inspiračním zdrojem pro českého zákonodárce k vyřešení problémů spojené s nepominutelným dědicem. Občanský zákoník žádnou takovouto výslovnou ochranu neposkytuje, jistou analogii lze sptřit v § 1588 a § 1492 jakožto ustanovení poskytující ochranu při konstruování porřízení pro případ smrti, jak je ale zmíněno výše, toto naráží na problém potenciální neaplikovatelnosti ustanovení dědického práva na svěřenský fond. Tento problém vychází z problematiky pojetí vlastnictví ve svěřenském fondu, čerpání z Lichtenštejnského ABGB by tak bylo značně problematické, kvůli neaplikování Lepaullova pojetí vlastnictví, je nutné si uvědomit, že konstrukce vlastnictví je zcela jiná²²².

7.4.4 Jiné obdobné nároky v Quebecu připodobnitelné k nároku na povinný díl

K ilustrování možností inspirace pro řešení problémů spojených s nedostatečnou právní úpravou vztahující se na kolizi právní úpravy svěřenského fondu a právní úpravy nepominutelného dědice je možné nahlédnout do toho samého právního řádu, z něhož byla transplantována právní úprava trustu.

7.4.5 Typy ochrany dědických nároků v rámci Quebec Civil Code

V Quebeckém právní řádu existují tři instituty, které by se svým účelem a formou daly přirovnat k českému institutu nepominutelného dědice. Ve své podstatě se jedná o instituty, které mají chránit osobu, které je zůstavitel povinen poskytnout nějaké plnění před opomenutím této osoby ze strany zůstavitele v rámci závěti, nebo nevzetí v potaz této osoby pokud se dědí na základě intestátní posloupnosti. Zákonodárce zároveň upravil vztah těchto institutů k právnímu jednání zůstavitele, které mění výši zůstavitelova majetku již v období před jeho smrtí a s účinností k datu jeho smrti²²³.

Tři ochrany, které jsou upravené v Quebeckém právním řádu:

1. Survival of the Obligation to Provide Support
2. Family Patrimony
3. Compensatory Allowance

²²²Tichý, Luboš, Kateřina, Ronovská. a Kocí, Milos. *Trust a srovnatelné instituty v Evropě*. Praha: centrum právní komparatistiky PFUK v Praze, 2014, Fiduciární smlouvy v lucemburském právu, strana 109.

²²³Vernon V. Palmer and Vernon Valentine Palmer. *Mixed Jurisdictions Worldwide: The Third Legal Family*. en. Google-Books-ID: 3TEySULZdwgC. Cambridge University Press, June 2012. ISBN: 978-0-521-76857-3, Strana 373.

Survival of The Obligation to Provide Support

Prvním způsobem ochrany jistých dědických nároků vůči majetku zachovanému zůstavitelem spočívá v Institutu zvaném *The Survival of the Obligation to Provide Support*, který zaručuje příjemci určité finanční podpory vyplácené danému příjemci za zůstavitelova života tuto podporu i po smrti zůstavitele.

Důležitou roli pro dokázání argumentu, že Quebecká právní úprava obsahuje v jisté formě ochranu dědiců a upravuje i případy zmenšení zůstavitelova majetku v období před smrtí popřípadě účinné ke dni smrti zůstavitele je článek 689, který stanovuje následující: *"Where the assets of the succession are insufficient to make full payment of the contributions due to the spouse or to a descendant, as a result of liberalities made by acts inter vivos during the three years preceding the death or having the death as a term, the court may order the liberalities reduced."*²²⁴

Tento odstavec ve zkratce zaručuje osobám s nárokem vůči zůstaviteli ochranu tohoto nároku v případě nedostatečného jmění v rámci dědictví, které bylo jistým právním jednáním zůstavitele sníženo na tuto nedostatečnou hranici. Soud může v tomto případě omezit právní jednání učiněné zůstavitelem dokonce i za jeho života, co je ale důležité pro založení trustu mortis cause je fakt, že může omezit i právní jednání s účinností ke dni zůstaviteli smrti. Tímto způsobem tedy může omezit i vyčlenění majetku do svěrenského fondu, respektive trustu.

Dále je potřebné a důležité poznamenat i to, že článek 689 ve své druhé části stanovuje, že v případě, že z těchto právních jednání bude mít prospěch právě osoba, která se domáhá svého podílu na zůstavitelově majetku, tak tento prospěch bude započten v rámci potenciálního omezení právního jednání zůstavitele²²⁵. Z této části je tedy možné dovodit, že uspokojit tento právní nárok je možné i založením trustu, který bude daný prospěch oprávněným osobám poskytovat místo likvidátora dědictví²²⁶. Dá se tak tedy fakticky hovořit o obdobě započtení na dědický podíl v českém právu.

Dle článku 693 pak takováto reduction of liberalities směřuje vůči jednotlivým stranám, které od zůstavitele něco obdrželi ve formě "gratuitous dispositions"²²⁷,

²²⁴ / *Annotated Civil Code of Québec*. URL: <https://ccq.lexum.com/w/ccq/en> (visited on 01/27/2020), Článek 689, odstavec 1.

²²⁵ / *Annotated Civil Code of Québec*. URL: <https://ccq.lexum.com/w/ccq/en> (visited on 01/27/2020), Článek 689, odstavec 2.

²²⁶ V Quebeckém právu je likvidátor osobou, která vypořádává dědictví, její úlohu můžou plnit i jednotliví dědicové, viz <https://www.justice.gouv.qc.ca/en/your-money-and-your-posessions/successions/what-needs-to-be-done-if-a-close-relative-or-friend-dies/appointing-a-liquidator/>.

²²⁷ Alexandra Braun and Anne Röthel. *Passing Wealth on Death: Will-Substitutes in Comparative Perspective*. en. Google-Books-ID: mrdQDAAQBAJ. Bloomsbury Publishing, July 2016. ISBN: 978-1-5099-0736-6, Strana 48.

jedná se tedy i o založený trust²²⁸. Trustu by pak nemělo nic bránit v tom stát se fakticky dlužníkem²²⁹, jež by měl následně povinnost splnit správce²³⁰.

Novelizaci, která by se tímto inspirovala a vložila do rukou soudům možnost omezit dispozice s majetkem minimálně k datu smrti zůstavitele by tak vedla k vyřešení problémů kolize jednotlivých ustanovení. V případě uznání ochrany nepominutelného dědice podle § 1492 by pak takováto úprava byla nazbytečná, pokud by tedy zákonodárce nezamýšlel omezení testovací volnosti zůstavitele v určitém období před jeho smrtí, jak tomu částečně činí, avšak bez stanovení lhůty, v § 1588 OZ.

Family Patrimony

Pro účely family patrimony je důležité ustanovení 416: *"In the event of separation from bed and board, or the dissolution or nullity of a marriage, the value of the family patrimony of the spouses, after deducting the debts contracted for the acquisition, improvement, maintenance or preservation of the property composing it, is equally divided between the spouses or between the surviving spouse and the heirs, as the case may be."*²³¹.

Článek 421 pak stanoví následující: *"Where property included in the family patrimony was alienated or misappropriated in the year preceding the death of one of the spouses or the institution of proceedings for separation from bed and board, divorce or annulment of marriage and was not replaced, the court may order that a compensatory payment be made to the spouse who would have benefited from the inclusion of that property in the family patrimony."*²³².

Je tedy opět možné dovodit, že by správce trustu, do něhož vyčlenil manžel část "společného jmění manželů" měl poskytnout jednomu z manželů určité kompenzační plnění. Principiálně se tedy jedná o stejnou ochranu jako v předchozím případě.

Pokud by tak do trustu byla vložena například nemovitost, měl by manžel nárok na určitou část této hodnoty došlo-li by k jednomu z důvodů zakládající nutnost vyrovnání v rámci family patrimony. Toto ostatně stanovil nejvyšší

²²⁸Lionel D. Smith. *Re-imagining the Trust: Trusts in Civil Law*. Cambridge: Cambridge University Press, 2012. ISBN: 978-1-107-01132-8, Strana 13.

²²⁹Vlastnictví bez vlastníka v českém svěrenském fondu (skica na margo trustu v českém právu) - Články. cs. Apr. 2020. URL: <https://advokatnidenik.cz/2020/04/04/vlastnictvi-bez-vlastnika-v-ceskem-sverenskem-fondu-skica-na-margo-trustu-v-ceskem-pravu/> (visited on 06/16/2020).

²³⁰Jaroslav Svejkský and Radan Marek a kolektiv. *Správa cizího majetku v novém občanském zákoníku, komentář § 1400 - 1474*. 1. vydání. Praha: C.H. Beck, 2015. ISBN: 978-80-7400-548-0, Strana 342.

²³¹/*Annotated Civil Code of Québec*. URL: <https://ccq.lexum.com/w/ccq/en> (visited on 01/27/2020), Článek 416, odstavec 1.

²³²/*Annotated Civil Code of Québec*. URL: <https://ccq.lexum.com/w/ccq/en> (visited on 01/27/2020), Článek 421, odstavec 1.

soud ve svém rozhodnutí 2019 SCC 62, kdy rozhodl, že hodnota rodinného obydlí v trustu je do trustu zahrnuta v případě práva jí užívat²³³.

Compensatory Allowance

7.5 Další systémové nedostatky

Mimo výše uvedené nedostatky české právní úpravy, respektive potenciálními problémy svěrenských fondů spojené s úpravou svěrenských fondů, je minimálně vhodné zmínit i množinu dalších problémů, kterým můžou zúčastněné osoby v souvislosti se založením svěrenského fondu čelit. Hlavní nosnou částí je pak popis problému samotného rozdílného pojetí vlastnictví svěrenského fondu, respektive použití Lepaullova vlastnictví, které považují za společného jmenovatele ve své podstatě veškerých, v této části popsanych, problémů. Popis tohoto problému je nadmíru důležitý s ohledem na návrh řešení, neboť ty spočívají především ve změně pojetí autonomního vlastnictví, nebo subjektivizace svěrenského fondu.

7.6 Nejasnosti v rámci daňových aspektů svěrenského fondu

Jisté nejasnosti lze pozorovat i v právní úpravě svěrenského fondu ve vztahu k daním. V souvislosti s přijetím nového Občanského zákoníku a jeho účinností bylo potřeba novelizovat i další právní předpisy. Jednou z těchto novelizací prošly právní normy upravující zdaňování, především tedy zákon o daních z příjmu. I přes tyto novelizace však shledávám v daňové úpravě vztahující se ke svěrenským fondům jisté nedostatky. Nemyslím si, že s ohledem na téma práce je vhodné hlouběji zabývat se tématu zdanění svěrenského fondu a jeho výhodnosti z pohledu daňového zatížení, neboť žádná takováto výhodnost neexistuje, avšak v tomto rámci se vyskytuje i jeden problém týkající se zániku svěrenského fondu a následného převedení zbylého majetku obmyšlenému, nebo zakladateli, který je dle mého názoru vhodný uvést kvůli potenciálním nejasnostem vztahujícím se k zániku svěrenského fondu.

Problém dle mého názoru nastává při zániku svěrenského fondu, kdy není zákonně zcela jasně upraven postup. Respektive daňové zákony neobsahují žádná zvláštní ustanovení, která by se jeho zániku týkala. Ustanovení § 24 odst. 6 Daňového řádu říká následující: *„Ustanovení týkající se právnických osob se použijí obdobně i na organizační složky státu nebo pobočky nebo jiné organizační složky obchodního závodu zahraniční osoby a na jiné jednotky, kterým zákon svěřuje výkon práv a povinností osob zúčastněných na správě daní.”*²³⁴. V případě zániku svěrenského fondu by se tak obdobně měla použít ustanovení

²³³ *Yared v. Karam*. Library Catalog: CanLII. Dec. 2019. URL: <http://canlii.ca/t/j3wkf> (visited on 06/16/2020).

²³⁴ Zákon č. 280/2009 Sb., Daňový řád. 2009, § 24, odst. 6.

týkající se zániku právnických osob.

Takovýto zánik ve vztahu k daňové povinnosti upravují paragrafy 240 až 240d. Problémem však je, že v případě zániku svěřenského fondu nelze hovořit o zániku s likvidací, ani o zániku bez likvidace s právním nástupcem. Lze tedy dovodit, že tyto ustanovení jsou na zánik svěřenského fondu neaplikovatelná. Dle § 20 odst. 3 DŘ, má svěřenský správce stejné povinnosti jako daňový subjekt²³⁵. Vše tedy nasvědčuje, že daňové tvrzení by měl zpracovat a podat svěřenský správce i po samotném zániku za období do zániku svěřenského fondu²³⁶. V případě vzniku daňové povinnosti po dni zániku, byl by správce povinen zpracovat a podat dodatečné daňové tvrzení. Na takovou povinnost by se zřejmě pohlíželo jako na daňovou povinnost vzniklou za jeho trvání.

Obdobně problém vzniká v případě, kdy za existence svěřenského fondu bylo plněno s daní, či bylo plnění od daně osvobozeno. V případě zániku fondu není na první pohled zřejmé, zda plnění v souvislosti se zánikem svěřenského fondu podléhá stejným pravidlům, jako plnění v průběhu existence svěřenského fondu.

Domnívám se, že pravidla, která se uplatňují na plnění ze svěřenského fondu v průběhu jeho existence se stejně uplatní i pro plnění v souvislosti se zánikem svěřenského fondu a vypořádáním jeho majetku²³⁷.

Dle mého názoru by však i tyto aspekty měly být v zákoně jasně vydefinovány a upraveny, v rámci rozhodovacího procesu zakladatele i toto může hrát značnou roli, jasná definice mi tedy v zákoně schází. Pomocí *argumentum per analogiam* přece můžeme dovodit, že při zániku svěřenského fondu by se měla uplatňovat stejná pravidla, zákon by však měl být jasný i po samotné gramatické stránce, to zde však není splněno.

7.6.1 Ochrana v Anglii

7.7 Možnosti použití svěřenského fondu k obcházení věřitelů při zániku správy

Obavu nejenom o potenciální možnosti obcházení věřitelů zmiňovalo při přijetí trustu do české právní mnoho autorů²³⁸. I toto tak vedlo zákonodárce k novelizaci právní úpravy svěřenských fondů a zavedení jejich registrace do rejstříku svěřenských fondů.

²³⁵ Zákon č. 280/2009 Sb., Daňový řád. 2009, § 20, odst. 3.

²³⁶ Obdobně v případě, že by byl svěřenský fond plátcem daně z přidané hodnoty, dojde jeho zrušením také ke zrušení jeho registrace jako plátce.

²³⁷ Ke stejnému závěru například dospěl i autor diplomové práce na téma zdanění svěřenských fondů, dostupné zde: https://is.muni.cz/th/caitw/Diplomova_prace_pravni_a_danove_aspekty_sverenskeho_fondu.pdf.

²³⁸ Srovnání Miloš Kocí, Institut svěřenského fondu v NOZ. Bulletin advokacie. 2014, 1-2.

Obsahem této části není rozprava o potenciální možnosti založení svěřenského fondu pro znemožnění věřitelům uspokojit se na majetku zakladatele, přes negativní ohlasy v tomto směru považují právní ochranu s ohledem na možnost dovolání se relativní neúčinnosti za dostačující²³⁹.

Obsahem je tedy pojednání o možných rizicích a namítání právě této neúčinnosti v případech zániku správy a svěřenského fondu jednotlivými věřiteli majetku fondu, neboť ten může být bezpochyby dlužníkem²⁴⁰.

V případě založení svěřenského fondu za účelem transferu majetku jeho pomocí na zůstavitelovi dědice, nebo jiné osoby, kterým chce zůstavitel odkázat určitý majetek, toto dle mého názoru může představovat větší problém, o kterém by potenciální zakladatel měl rozhodně vědět.

V případě, že by měla zaniknout správa svěřenského fondu a následně i svěřenský fond samotný²⁴¹. Zánik takového majetku mísí pak být úplný a nezhojitelný, tedy k majetkové podstatě například nesmí náležet ani korespondující pohledávka na úhradu újmy, či výplatu pojistného plnění²⁴². V rámci veřejného zájmu je pak vhodné zajistit vypořádání všech pohledávek vůči svěřenskému fondu před jeho samotným zánikem.

Jak již bývá u svěřenského fondu zvykem, i zde lze nalézt mnoho protichůdných názorů týkajících se procesu vypořádání závazků při zániku svěřenského fondu. Jak již bylo popsáno u daňové problematiky, u svěřenského fondu se při zániku neprovádí likvidace, ani obdobný proces, respektive zákon ji nepředpokládá, i přes to však převládá právní názor, že správce musí před vydáním majetku dle § 1472 OZ provést vypořádání stále trvajících dluhů, které vznikly při správě svěřenského fondu²⁴³.

Osobně dovozují, že svěřenský správce by mohl provést likvidaci, respektive proces odpovídající likvidaci, v případě, že by byl zakotven ve statutu svěřenského fondu. Ten by dle mého mohl stanovit, jakým způsobem má být vypořádáno zbylé jmění ve svěřenském fondu, mohl by tedy stanovit povinnost provést likvidaci, vypořádání dluhů a následné převedení likvidačního zůstatku na obmyšlené. Určení kdy by se s takovouto likvidací mělo začít však může být velice obtížné. Při zániku svěřenského fondu uplynutím doby, na kterou byl založen by tak mohl správce jistou formu likvidace provést, v případě zániku svěřenského fondu vzdáním se práva na plnění ze strany všech obmyšlených,

²³⁹Viz paragrafy 589 OZ, 1467 OZ, či úprava v insolvenčním zákoně, § 235 InsZ a § 242 InsZ, či v trestněprávní rovině dokonce trestný čin poškození věřitele.

²⁴⁰Samotný proces zániku je pak popsán v kapitole 6.4 Zánik svěřenského fondu

²⁴¹Viz kapitola 6.4 Zánik svěřenského fondu.

²⁴²PragueBest s.r.o. [http://www.praguebest.cz and NKČR. *Podrobněji k svěřenskému fondu*. cs. Library Catalog: www.nkcr.cz. URL: https://www.nkcr.cz/casopis-ad-notam/detail/39_181-podrobneji-k-sverenskemu-fondu (visited on 06/17/2020).

²⁴³Spáčil J. a kolektiv. *Občanský zákoník III. Věcná práva (§ 976–1474)*. 1. vydání. Praha: C.H. Beck, 2013. ISBN: 978-80-7400-499-5, Komentář k § 1472.

nebo naplněním účelu by však automaticky došlo k zániku správy, svěřenský správce by tak pro likvidaci prostor neměl. Možnost řešení takového případu by opět mohl představovat statut určení dodatečného účelu svěřenského fondu, kterým by byla jeho likvidace, kumulativním splněním obou účelů by tak mohlo dojít k zániku správy a konsekventně tedy i k zániku svěřenského fondu.

Avšak bez ohledu na výše zmíněné, tedy i v případech, kdyby statut s likvidací nepočítal, se mnoho autorů²⁴⁴ přiklání k teorii, že vypořádání dluhů zkrátka musí proběhnout. S ohledem na § 1472, který stanoví, že se vydává majetek, nikoli jmění, je tento názor zcela logický. Samotná likvidace²⁴⁵ se pak principiálně jeví jako nejvhodnější způsob vypořádání dluhů svěřenského fondu. Až po skončení likvidace by majetek má být zbývající majetek, respektive likvidační zůstatek, dovoleno bezformálního a bezúplatného převodu na obmyšlené(či jiné osoby statutem určené).

Právní teorie však již opomíjí prostředky obrany věřitele svěřenského fondu pro případy, že by svěřenský správce proces obdobný likvidaci neprovedl. Toto představuje problém nejenom z hlediska veřejného pořádku, ale i z pohledu zakladatele, obmyšlených a jiných statutem určených osob.

Tato obrana je o to důležitější v souvislosti s tím, že osoba, na kterou přechází majetek ze svěřenského fondu neodpovídá a neručí za dluhy náležející k majetkové podstatě svěřenského fondu jak dovozuje Pihera: *"Osoba, jíž se podle komentovaného ustanovení vydává majetek svěřenského fondu, nepřebírá odpovědnost za dluhy, které vznikly při správě svěřenského fondu."*²⁴⁶ Otázkou však je, zda i přes autory dovozovanou nutnost vypořádání a nemožnosti převzetí dluhů náležející k majetku, by v určitých případech nemohlo k tomuto převodu dluhů skutečně dojít²⁴⁷. Tuto otázku však vyřeší až souvislá praxe se svěřenskými fondy spojená.

Ochrany se tak věřitel bude moci dovolat zřejmě opět ve vztahu k § 1466 OZ, tzn. pomocí namítnutí relativní neplatnosti konání správce v případě²⁴⁸, že by dané jednání převedení majetku svěřenského fondu oprávněné osobě věřitele poškozovalo na jeho právech. V případě úspěchu, by tak majetek majetkovou

²⁴⁴Srovnání Pihera v Komentáři k Občanskému zákoníku, svazek III, či Lucie Josková, Správa cizího majetku, 4 fáze zániku svěřenského fondu.

²⁴⁵Účelem likvidace jest vypořádat majetek zrušené společnosti, vyrovnat dluhy věřitelům a naložit s tzv. likvidačním zůstatkem v souladu se zákonem.

²⁴⁶Spáčil J. a kolektiv. *Občanský zákoník III. Věcná práva (§ 976–1474)*. 1. vydání. Praha: C.H. Beck, 2013. ISBN: 978-80-7400-499-5, Komentář k § 1472.

²⁴⁷Například při převodu jednotky - § 1186 odst. 2 OZ, nebo družstevního podílu - § 736 odst. 2 ZOK, v případě nevypořádání těchto pohledávek by pak bylo možné uvažovat o odpovědnosti správce za škodu způsobenou jejich nevypořádáním.

²⁴⁸Pohleden Pihery nikoli relativní neúčinnosti, v komentáři k § 1466 OZ. Relativní neplatnost tedy v tomto případě zakládá neplatnost jednání svěřenského správce vůči všem, oproti relativní neúčinnosti, kdy působí pouze vůči tomu, kdo se jí dovolává. Porušení pravidel upravující vydání majetku oprávněným osobám zakládá protiprávnost a v tomto smyslu tedy neplatnost.

prostatu svěřenského fondu nikdy neopustil. Věřitel by se tak ní mohl nadále uspokojovat.

Z pohledu nedostatečné úpravy tak nezbývá než jen doporučit, aby zakladatel vymezil ve statutu nějakou formu likvidace, aby nemohlo dojít k potenciálnímu, ačkoli nepravděpodobnému, převzetí dluhů osobou oprávněnou k vydání majetku ze svěřenského fondu, či problematického procesu zániku svěřenského fondu, kdy by vydání takového majetku mohlo být značně ztíženo jednáním věřitelů svěřenského fondu.

Samotná absence výslovného ustanovení upravujícího vypořádání dluhů svěřenského fondu před zánikem správy a následným zánikem svěřenského fondu a možností obrany před situací, kdy by svěřenský správce vypořádání neprovedl, je dle mého názoru také znepokojující.

7.8 Rozdílné pojetí vlastnictví

Další otázku, kterou si mnozí právní experti položili je samotné pojetí vlastnictví v systému civil law, které je dle mnohých jen těžko kompatibilní s děleným vlastnictvím, které je inherentně spojeno se systémy common law.

Jedná se o velice dobrou otázku, neboť na svěřenský fond by se dalo nahlížet jako na dělené vlastnictví. Tento fakt byl dlouhou dobu považován za překážku vstupu trustu do kontinentálních právních řádů, neboť kontinentální právní řády jsou založené na konceptu nedělitelnosti vlastnictví²⁴⁹, zejména od doby, kdy se na Evropském kontinentu opustil koncept feudálních vztahů²⁵⁰.

Pojem dělené vlastnictví by se dal jednoduše popsat na příkladu reálných vlastnických vztahů několika rodin, bydlících ve vícegeneračním domu. V takovémto případě by tyto rodiny fungovaly na principu děleného vlastnictví, dalo by se říci tedy i na principu rodinného fideikomisu, kdy o nemovitosti, jako o větší majetkové hodnotě, nerozhoduje pouze formální vlastník, který je zapsán v katastru nemovitostí, ale rodina jako celek²⁵¹.

Samotná Francouzská úprava, z níž z historického hlediska vychází i právo Kanadské provincie Quebec, nepoužívá dělené vlastnictví ale nahlíží na něj jako na obdobu českého jmění. České právo tento koncept obdobně nevyužívá a samotný občanský zákoník hovoří jen o majetku, jmění § 495 *Souhrn všeho, co*

²⁴⁹Lucie Josková and Lukáš Pěsna. *Správa cizího majetku*. Praha: Wolters Kluwer, 2017. ISBN: 978-80-7552-552-9.

²⁵⁰Michael Milo and Jan Smits. *Trusts in Mixed Legal Systems: A Challenge to Comparative Trust Law*. *European Review of Private Law*, pp. 421-426, 2000. Available at SSRN: <https://ssrn.com/abstract=1570588>. 2000.

²⁵¹Ondřej Horák. *Tzv. Dělené vlastnictví v 19. a 20. století (k proměnám chápání tradičního pojmu v domácí právní vědě)*. cs. 2010.

osobě patří, tvoří její majetek. Jmění osoby tvoří souhrn jejího majetku a jejích dluhů. a vlastnictví § 1011 Vše, co někomu patří, všechny jeho věci hmotné i nehmotné, je jeho vlastnictvím., kde zásadnější rozdíl představuje pouze majetek a jmění, přičemž majetek a vlastnictví nemají mezi sebou téměř žádný rozdíl.

Není však absolutní pravdou, že by bylo dělené vlastnictví kontinentálním řádům cizí úplně, například Rakouský občanský zákoník ABGB obsahoval koncept děleného vlastnictví²⁵², kdy k jednomu majetku existovalo právo vrchní a právo užitkové, při hlubším zamyšlení lze dojít k tomu, že právě takovýmto způsobem je posataven trust, kdy právo vrchní, tedy formální, zapsané, má svěřenský správce, ale právo užitkové má obmyšlený²⁵³. V CCQ byl tento problém vyřešen poměrně netradičně, a to takovým způsobem, že vyčleněný majetek není nikým vlastněn, ale že se jedná o autonomní vlastnictví, tedy respektive majetek svěřen vlastnímu účelu²⁵⁴. Tento koncept je založen na *patrimoine d'affectation*, v CCQ patrimony by appropriation, v občanském zákoníku účelově určený majetek²⁵⁵, od Francouzského právníka Pierra Lepaullea²⁵⁶.

V rámci tohoto pojetí vlastnictví spočívá Québecký trust na obligačních vztazích mezi správcem a beneficentem, nikoli na principu odděleného vlastnictví. Podle CCQ, které se v tomto přímo inspirovalo Lepaullem, nenáleží ani zakladateli, ani správci a ani obmyšlenému²⁵⁷, ale existuje samo o sobě společně se závazky, které k němu vznikly v souvislosti s plněním účelu trustu²⁵⁸.

Trust je tedy v CCQ vnímán jako samostatná a oddělená samosprávná quazi entita, která obsahuje jak majetek, tak závazky s ním spojené²⁵⁹, tedy obsahuje

²⁵²Narozdíl však třeba od Francouzského Code civil, které naopak instituty založené na děleném vlastnictví až do Napoleonovi prohry rušilo, po konci Napoleonovi vlády se však i ve Francii přistoupilo o obnovení těchto institutů. Ve větším množství se například fideikomisy začaly rušit až po první světové válce například ve Výmarské ústavě, nebo v Československu po vyhlášení samostatného státu

²⁵³Tamtéž.

²⁵⁴Luboš Tichý. *Svěřenský fond a trust - jejich fungování v mezinárodním srovnání*. 2. vydání. Praha: Centrum právní komparatistiky PFUK v Praze, 2017. ISBN: 978-80-87975-67-1, POPOVICI A. Trust québeckého a českého práva: autonomní vlastnictví?

²⁵⁵Tento definuje Miloš Kocí v komentáři k Občanskému zákoníku od Wolters Kluwer jako "majetek bez vlastníka vyčleněný zakladatelem k naplňování určitého účelu a spravovaný svěřenským správcem podle instrukcí vtělených zakladatelem do zakladatelského právního jednání, resp. do zvláštního statutu"

²⁵⁶SKUHRÁVÝ, Jan. *Institut trustu v českém právu (doktorská disertační práce)*. VYSOKÁ ŠKOLA EKONOMICKÁ V PRAZE Fakulta mezinárodních vztahů, Školitel: doc. JUDr. Michal Spirit, PhD.. 2010.

²⁵⁷*Annotated Civil Code of Quebec*. URL: <https://ccq.lexum.com/w/ccq/en> (visited on 01/27/2020), Článek 1261.

²⁵⁸SKUHRÁVÝ, Jan. *Institut trustu v českém právu (doktorská disertační práce)*. VYSOKÁ ŠKOLA EKONOMICKÁ V PRAZE Fakulta mezinárodních vztahů, Školitel: doc. JUDr. Michal Spirit, PhD.. 2010.

²⁵⁹Štenglová Ivana. *Pocta Miloši Tomsovi k 80. narozeninám*. Plzeň: Aleš Čeněk, 2006. ISBN: 80-86898-81-4, Tomáš Richter: Mezi smlouvou, vlastnictvím a korporací: právní úprava trustu v návrhu nového občanského zákoníku.

vlastní jmění vyhrazené svému vlastnímu účelu. Tam, kde majetek samozřejmě nemá vlastníka je vhodné zamyšlení nad jeho samotným odlišením od právnické osoby^{260,261}, přes fakt, že zákonodárce nezavedl pro trust klasifikaci právnické osoby, tak trust tímto způsobem funguje²⁶², neboť je sám vlastníkem majetku a závazků v něm obsažených. Z formálního hlediska je však správce zapsán v registrech a vykonává správu nad majetkem ve svěřenském fondu^{263,264}.

Takto byl do jisté míry vyřešen problém děleného vlastnictví a mnoho tedy již, i přes existující teorie, které problém děleného vlastnictví vyvrací²⁶⁵, nebránilo tomu, aby mohl být tento institut přijat do našeho kontinentálního právního řádu s obdobným pohledem na majetek takto do něj vložený.

Takovéto řešení však není bezchybné a není na podivu, že při transplantaci quebeckého trustu, který doktrinálně vychází z anglického trustu mohou vzniknout jisté výkladové problémy. Tyto zmiňuji především z důvodů, že v rámci rozhodovacího procesu o založení svěřenského fondu pro jakýkoliv účel by si měl být zakladatel těchto problémů, ačkoliv jen potenciálních, být vědom.

Dle Bolgár je zásadní problém princip *numerus clausus* v kontinentálním právu²⁶⁶. Tento princip vymezuje rozdíly mezi věcnými (*iura in rem*) právy a závazkovými právy (*iura in personam*), z práva závazkového tak vyčleňuje okruh věcných práv. Podstata tohoto principu tedy spočívá v taxativním vymezení věcných práv a omezením smluvní dispozice v rámci závazkového práva. Toto faktické omezení možnosti vytváření nových věcných práv z práv závazkových, respektive ze smluvních ujednání. Toto omezení je však neslučitelné s institutem trustu, který umožňuje v zásadě neomezené smluvní nakládání s majetkem, které se vytváří na základě právních vztahů konstituentů utvářených výhradně dle jejich vůle²⁶⁷.

²⁶⁰Michael Milo and Jan Smits. *Trusts in Mixed Legal Systems: A Challenge to Comparative Trust Law*. *European Review of Private Law*, pp. 421-426, 2000. Available at SSRN: <https://ssrn.com/abstract=1570588>. 2000, Kenneth G.C. Reid: Patrimony not Equity: the Trust in Scotland.

²⁶¹Srovnání s kapitoulou Svěřenský fond a právní subjektivita

²⁶²Michael Milo and Jan Smits. *Trusts in Mixed Legal Systems: A Challenge to Comparative Trust Law*. *European Review of Private Law*, pp. 421-426, 2000. Available at SSRN: <https://ssrn.com/abstract=1570588>. 2000, Madeleine Cantin-Cumyn: The Quebec Trust.

²⁶³| *Annotated Civil Code of Québec*. URL: <https://ccq.lexum.com/w/ccq/en> (visited on 01/27/2020), Článek 1260.

²⁶⁴SKUHRÁVÝ, Jan. *Institut trustu v českém právu (doktorská disertační práce)*. VYSOKÁ ŠKOLA EKONOMICKÁ V PRAZE Fakulta mezinárodních vztahů, Školitel: doc. JUDr. Michal Spirit, PhD.. 2010.

²⁶⁵Lucie Josková and Lukáš Pěsna. *Správa cizího majetku*. Praha: Wolters Kluwer, 2017. ISBN: 978-80-7552-552-9.

²⁶⁶Vera Bolgár. *Why No Trusts in the Civil Law?*, *The American Journal of Comparative Law*. No. 2. The American Journal of Comparative Law, 1953.

²⁶⁷*Svěřenský fond jako výsledek českého pokusu o právní transplantaci trustu*. cs. Library Catalog: www.epravo.cz. URL: <https://www.epravo.cz/top/clanky/sverensky-fond-jako-vysledek-ceskeho-pokusu-o-pravni-transplantaci-trustu-zklamani-jako-dite-ocekavani-vybrana-zakonna-ustanoveni-z-pohledu-zahranicniho-pravnika-93493.html>

Z této logiky se tak přejímání institutu trustu, historicky vytvářeného v rámci rozdílného právního systému, a jeho transponování do národních řádů zemí používajících systém práva civil law jeví jako problematické. Mnohé národní státy tak přistoupily k vytváření analogických konstrukcí stojících na principech trustu, které neodporují principům systému civil law. Toto ostatně učinil zákonodárce v Quebecu, kdy přijal do svého právního řádu trust ale koncepci vlastnictví majetku v trustu vystavěl na Lepaullově vlastnictví. Takovéto pojetí se pak s transplantací Quebecké právní úpravy trustu dostalo i do českého Občanského zákoníku²⁶⁸.

Samotný vývoj trustu je pak spjat s dualitou vlastnictví založené na common law a equity. Kdy termín dualita vlastnictví má pod sebou podřazené právní schéma rozdělení vlastnických práv k majetku, kdy jednomu plynou práva z common law a druhému z equity. Zásadní dopad duality vlastnictví pak na trust dopadá v tom smyslu, že svěrenský správce má vlastnické právo z titulu common law a obmyšlený z titulu equity. Tato dualita vlastnictví ale není kompatibilní s principem autonomie a nedělitelnosti vlastnictví common law.

Filip Čeladník tak ve svém článku například vyslovil otázku: *"Určitou analogii trustu lze sice přísně vzato nalézt ve feudální době v institutu fideikomis. Zde se však nabízí otázka, zda se zákonodárce ve snaze pokračovat v tradici kontinentálního práva neměl inspirovat spíše tímto institutem majícím návaznost na římské právo, než tak specifickým produktem anglické jurisprudence. Zmíněná civil law tradice nepřipouštějící fragmentaci vlastnických práv má pak ve vztahu k vlastníku věci vyjádření v tom, že ten je absolutním a výhradním vlastníkem celé věci, popř. podílu na věci v případě podílového spoluvlastnictví."*²⁶⁹. Já osobně věřím, že i přes problémy spojené s přijímáním institutu doktrinárně vycházejícího z common law trustu český zákonodárce učinil dobře, viz kapitola 4.2 Historie svěrenského fondu u nás a ve světě, kde jsem vyložil argumentaci proč přijmout trust a neinspirovat se místo toho například v německém právním řádu. To však nezbavuje svěrenský fond problémů s tímto přejetím spojených, zejména tedy ve spojení s dualitou vlastnictví, která bezesporu představovala problém přejímání trustu do civilistických jurisdikcí²⁷⁰ ačkoli v uvozovkách vyřešených aplikací Lepaullova vlastnictví.

Zatímco v rámci anglického pojetí trustu je majetek jak ve vlastnictví správce fondu tak i obmyšleného, v českém a quebeckém právu není ve vlastnictví nikoho²⁷¹. Zatímco však v Quebecu zákonodárce stanovil, že k danému ma-

(visited on 06/13/2020).

²⁶⁸Tamtéž.

²⁶⁹Tamtéž.

²⁷⁰Jaroslav Svejkský and Radan Marek a kolektiv. *Správa cizího majetku v novém občanském zákoníku, komentář § 1400 - 1474*. 1. vydání. Praha: C.H. Beck, 2015. ISBN: 978-80-7400-548-0, Strana 328.

²⁷¹Rozhodně se však nedá hovořit o *res nullius* dle paragrafu 1045 OZ. Podle ustanovení

jetku nemá nikdo ani vlastnická, ani věcná práva, český však stanoví pouze, že k takovému vyčleněnému majetku nemá nikdo vlastnická práva, o věcných právech však mlčí. Na český svěřenský fond by tedy také šlo pohlížet tak, že věcná práva k takto vyčleněnému majetku existují a za použití vyvratitelné právní domněnky uvedené v paragrafu 1400 odstavce 2, by je bylo možné nalézt u svěřenského správce, ten by tak mohl mít neomezené právo dispozice s majetkem *erga omnes*²⁷². Zde by tedy mohla být nalezena věcnost práv správce projevená například v možnosti podal reivindikační žalobu.

Oním problémem ve vztahu přijetí institutu založeného na dualitě vlastnictví je tedy spočívá v samotném konání správce a možností bránit se proti takovému konání. Nemohu než jen důrazně poznamenat, že správný výběr svěřenského správce je nad míru důležitý, špatný výběr totiž může vést nejen k neúmyslnému ohrožování majetkové hodnoty vložené do fondu, ale také k úmyslnému jednání svěřenský fond, nebo práva obmyšlených poškozující.

Příkladem budiž situace kdy svěřenský správce z fondu založeného za soukromým účelem převede majetek na třetí osobu a to v rozporu povinnostmi a právy uložené mu s ohledem na správu svěřenského fondu, tedy například s majetkem nakládat či jakkoliv ho zcizovat. V takovémto případě svědčí obmyšlené osobě v anglickém právu postih vůči správci plynoucího z titulu závazkového, tedy například žaloba proti správci na náhradu škody tak i z titulu věcného práva právě kvůli dualitě vlastnictví. Z tohoto titulu má obmyšlený možnost žalovat i takovouto třetí osobu, například žalobou na vydání pokud osoba nebyla v dobré víře²⁷³.

Tato konstrukce anglosaského trustu poskytuje obmyšlenému větší ochranu než, kterou má s ohledem na českou právní úpravu. V rámci českého práva totiž takto poškozenému svědčí pouze delikttní postih vůči správci svěřenského fondu v rámci závazkového práva. Nebude se však možno domáhat vydání majetku po třetí osobě, které byl majetek zcizením převeden. Toto nebude možné patrně ani v případě, že třetí osoba nejednala v dobré víře, neboť v české konstrukci nesvědčí obmyšlenému, či zakladateli žádná věcná, ani vlastnická, práva k majetku vyčleněnému do svěřenského fondu. Ta totiž poskytuje pouze delikttní ochranu.

Jak autor článku také poznamenává: *"Posledně zmíněné odráží princip, že jednou vyčleněný majetek si nelze po vzniku svěřenského fondu přisvojit zpět ani zrušit svěřenský fond, jestliže taková možnost nebyla ve statutu stanovena;*

paragrafu 1456 bude totiž vlastnická práva k majetku vykonávat svěřenský správce, který bude majetek spravovat a ten i bude zapsán v příslušné evidenci.

²⁷²Tamtéž strana 328

²⁷³*Svěřenský fond jako výsledek českého pokusu o právní transplantaci trustu.* cs. Library Catalog: www.epravo.cz. URL: <https://www.epravo.cz/top/clanky/sverensky-fond-jako-vysledek-ceskeho-pokusu-o-pravni-transplantaci-trustu-zklamani-jako-dite-ocekavani-vybrana-zakonna-ustanoveni-z-pohledu-zahranicniho-pravnik-93493.html> (visited on 06/13/2020).

naproti tomu v závazkovém právním vztahu lze po uzavření smlouvy její ustanovení měnit i smlouvu vypovědět popř. zrušit. (...) Pro úplnost je třeba dodat, že osoba oprávněná ze svěřenského i zakladatel mohou podle § 1466 NOZ rovněž vznést námitku neplatnosti právního jednání správce, kterým poškozuje svěřenský fond; tento nárok je však limitován absencí dobré víry třetí osoby, což je ovšem krajně nedostatečné, jak bude podrobněji uvedeno níže.”²⁷⁴.

Možná i nejen proto Lepaulle později svoji teorii pozměnil a místo ”de-personalizace” zvolil postup subjektivizace a potřebě na trust pohlížet jako na právnickou osobu²⁷⁵.

Obdobně jako Luboš Tichý proto považují proto pojetí svěřenského fondu jako bezsubjektové vlastnictví, jako spolčeného jmenovatele velké spousty problému spojených se svěřenským fondem, problematiku nepominutelného dědice nevyjímaje. Návrhy na vyřešení těchto problémů v závěrečné části práce, tak do značné míry souvisí právě s pojetím bezsubjektového vlastnictví.

PŘEPSAT Lepaulle, ve snaze přiblížit trust kontinentální právní kultuře a jejím právníkům, šel ”až na dřev” a vymezil základní prvek trustu. Argumentuje, že po založení trustu není takový vůbec závislý na svém zakladateli, ani na správci, který může být vyměněn (srov. existence ”bare” trustu, viz. kap. 3.4.). Obmyšleného pak jako esenciální prvek odmítá úplně. ”Jedině, jak se dá k této otázce přistoupit, je hledat ty prvky, které jsou pro existenci trustu nezbytné”, říká, a definuje trust jako ”právní institut sestávající se z majetku nezávislého na právním subjektu, jehož jednotnost je definována účelovým určením v mezích zákona a veřejného pořádku”. POPOVICI ALEXANDRA Nutným závěrem je pak vznik koncepce ”patrimoine d’affectation”, nebo též ”patrimony by appropriation”, konečně pak v OZ ”účelově určený majetek”, nebo též jak rozvádí Kocí v komentáři k OZ ”majetek bez vlastníka vyčleněný zakladatelem k naplňování určitého účelu a spravovaný svěřenským správcem podle instrukcí vtělených zakladatelem do zakladatelského právního jednání, resp. do zvláštního statutu”. KOCÍ KOMENTÁŘ

7.8.1 Ležící pozůstalost

Za povšimnutí také stojí ležící pozůstalost, kterou v souvislosti s pojetím vlastnictví a svěřenskými fondy některé texty věnující se této problematice zmiňují. Zde bych chtěl pouze dodat, že ta zde není v zásadě aplikovatelná.

²⁷⁴Tamtéž.

²⁷⁵Pierre Lepaulle. *La notion de trust et ses applications dans les divers systèmes juridiques’ in Actes du Congrès international de droit privé tenu à Rome. Vol. 2. L’unification du droit / Unification of Law* (Rome: Éditions ‘Unidroit’), 1950.

7.9 Zákonné nejasnosti změn svěřenských fondů před a za jejich trvání

7.10 Nezávislost správce

Tady se jedná o něco co je ve veřejném zájmu.

Kro samotné kontroly správce je ještě vhodné uvažovat o oprávnění zakladatele ve vztahu k činnosti správce. Jak poznamenává Lucie Josková, takováto kontrola je zřejmě možná i preventivně, je tedy možné vymezit určitý okruh právních jednání, s nimiž musí vyslovit zakladatel souhlas²⁷⁶.

7.11 Návrhy na změny České právní úpravy

Jako nejzásadnější otázku, která je zároveň hypotézou, považuji nedostatky právní úpravy zaměřující se na řešení otázek vznikajících při kolizi dědického práva a práva svěřenských fondů, blíže se tedy budu věnovat návrhu řešení tohoto problému. V samotném závěru této části práce také uvedu svůj pohled na ostatní mnou výše popsané nedostatky, které spatřuji v právní úpravě svěřenských fondů a s ním souvisejících institutů.

Z jednotlivých ustanovení dědického práva a svěřenského fondu je nepochybná vůle zákonodárce chránit na jedné straně nepominutelné dědice a na straně druhé zřídit fiduciární institut, který umožní zůstaviteli téměř neomezeně nakládat se svým majetkem. Záleží samozřejmě na optice, kterou pohlédneme na jednotlivá ustanovení svěřenského fondu a pořízení pro případ smrti, úmyslně zmiňuji jen pořízení pro případ smrti a s tím související založení svěřenského fondu pro případ smrti, neboť ostatní formy založení nejsou a ani nemohou být omezovány dědickým právem, je však nespochybnitelné, že zavedení neomezeného fiduciárního institutu je neslučitelné s právem nepominutelných dědiců. Způsobů k vyřešení tohoto nedostatku právní úpravy se nabízí hned několik.

7.11.1 Zrušení svěřenského fondu

První možností jak řešit nedostatky spojené se svěřenským fondem je v zásadě legislativně, nikoli však politicky, nejjednodušší. Zrušení svěřenského fondu by dozajista vyřešilo všechny problémy s ním spojené, zapříčinilo by však mnoho jiných problémů, které by se objevili při zániku jednotlivých svěřenských fondů.

Nemyslím si však, že takovýto krok je vhodný, už jen kvůli tomu, že institut svěřenského fondu byl přijat relativně nedávno a jeho odstranění by nepřispělo k již tak, dle mého názoru relativně nestabilní, právní jistotě občanů Českého

²⁷⁶Tichý, Luboš, Kateřina, Ronovská. a Kocí, Milos. *Trust a srovnatelné instituty v Evropě*. Praha: centrum právní komparatistiky PFUK v Praze, 2014, Postavení svěřenského správce, strana 180.

státu.

S návrhem na zrušení svěrenského fondu tak například přišla Pirátská strana, jedná se o návrh již z roku 2014, jednotlivé problematické body v něm zmíněné tak byly odstraněny novelou Občanského zákoníku účinné od 1.1.2018. Při snaze o objektivní posuzování dalších jednotlivých bodů se však nelze ubránit pocitu, že jsou věcné a mají, minimálně částečně, pravdu. S ohledem na ochranu věřitelů se dá souhlasit s bodem učiněným v závěru: "Do té doby lze očekávat obrovské problémy s vyhýbáním se daňové povinnosti, zneužíváním při zastření vlastnictví a absenci právní jistoty při obchodním styku s účastníky svěrenského fondu."²⁷⁷ Z této citace je dle mého názoru aktuální její poslední část a to nejistota při obchodním styku s účastníky svěrenského fondu, zejména tedy se svěrenským správcem. Tato nejistota působí zejména ve chvíli zániku svěrenského fondu kvůli absenci likvidace svěrenského fondu. Uspokojení věřitelů tak může být problematické, viz kapitola 7.7 Možnost použití svěrenského fondu k obcházení věřitelů při zániku správy, ale do jisté míry může působit i při jeho vzniku, například při zvýšení majetku ve svěrenském fondu, přestože zákon předpokládá vložení dokladu o zvýšení majetku svěrenského fondu zřízeného za soukromým účelem, vzhledem k nízkým požadavkům na formu takového dokladu mu však nelze připisovat vysokou průkaznost²⁷⁸, či ve vztahu k osobě blízké a neúčinnosti právních jednání v insolvenčním zákoně.

7.11.2 Zrušení nebo omezení institutu nepominutelného dědice

Další možností je pak úplné zrušení institutu nepominutelného dědice. Toto řešení by dozajista vyřešilo kolizní problematiku spojenou se svěrenským fondem, ale nepovažuji ho za zcela šťastné. Nejen proto, že institut nepominutelného dědice je historicky spjat s naším právním řádem, ale i kvůli jisté společenské potřebnosti tohoto institutu, kdy není dle mého názoru zcela vhodné, aby zůstavitelovi děti zůstaly po jeho smrti potenciálně zcela bez prostředků²⁷⁹.

Instituty obdobné nepominutelnému dědici se necházejí ve většině právních řádech zemí jež stojí na systému civil law a také v mnoha islámských zemích. Dokonce i v oblastech, kde dochází k velkému promíchávání právních systémů civil law a common law, jako je například kanadská provincie Quebec, nebo americký stát Louisiana, existuje buď tento institut, nebo při nejmenším instituty jemu podobné.

²⁷⁷ Stanovisko k otázce existence svěrenského fondu v novém občanském zákoníku. cs. Library Catalog: wiki.pirati.cz. URL: [https://wiki.pirati.cz/stanoviska/stanovisko_k_otazce_existence_sverenskeho_fondu_v_novem_obcanskem_zakoniku?s\[\]=sv%C4%9B%C5%99ensk%C3%BD&s\[\]=fond](https://wiki.pirati.cz/stanoviska/stanovisko_k_otazce_existence_sverenskeho_fondu_v_novem_obcanskem_zakoniku?s[]=sv%C4%9B%C5%99ensk%C3%BD&s[]=fond) (visited on 06/05/2020).

²⁷⁸ J. Hollman. "Co se změní v úpravě svěrenského fondu?" In: č. 12 (2016).

²⁷⁹ Čistě prakticky na toto lze pohlédnout i optikou výživného mezi rodiči a dětmi a dědictví jako potenciálního pokračovatele této povinnosti.

Takovouto deviaci od normy bych proto nepovažoval za šťastnou. Možnost by představovalo samozřejmě omezení práv nepominutelných dědiců a přiznání ochrany například pouze v obdobných případech, v jakých je přiznává Občanský zákoník provincie Quebec.

7.11.3 Změna institutu nepominutelného dědice, absolutní pořizovací vůle zůstavitele ve vztahu ke svěřenskému fondu

Svěřenský fond by v tomto případě mohl být určen jako možný způsob vydědění, popřípadě by se na svěřenský fond založený *mortis causa* nepohlíželo vůbec optikou dědického práva, jehož ustanovením by tedy za žádných okolností nepodléhal, a ani porřízení (v tomto případě by se muselo jednat pouze o smlouvu mimo zákonem stanovená porřízení) pro případ smrti by tedy v tomto ohledu nemuselo splňovat formální nároky na něj kladené, bylo by ale samozřejmě potřeba toto v zákoně jasně uvést a nedat prostor pro diskuzi.

V případě určení svěřenského fondu jako dalšího "důvodu" vydědění je pak otázkou proč by v rámci transferu majetku za pomoci instrumentů dědického práva měly být taxativně určeny důvody vydědění, pro které a pouze pro které zůstavitel může dědice vydědit, přičemž splnění těchto důvodů by se neaplikovalo na formu vydědění pomocí svěřenského fondu. Takto kladené nároky by dle mého názoru byly vůči sobě značně disproporční bez jakékoliv důvodové opory v zákoně či dokonce v samotné logice. Ochrana pro nepominutelné dědice by se v případě zvolení této cesty nevztahovala na případy, kdy je mezigeneračního převodu majetku činěno za pomoci svěřenského fondu. Troufám si tvrdit, že tomuto je současná právní úprava nejbližší, pokud by to však takto zamýšlel i zákonodárce, je stále třeba výslovného ustanovení toto upravující, aby se zabránilo disputacím a nejasnostem.

7.11.4 Změna institutu svěřenského fondu, ochrana nepominutelných dědiců

Součástí pozůstalosti, nebo ochrana nepominutelných dědiců již v rámci porřízení.

Návrhy jsem vymezil v rámci obrázku na ploše obrazovky.

Jako příklad by mohly sloužit jednotlivé ochrany nároků již existující v Quebecém právu, viz kapitola Jiné obdobné zahraniční nároky připomínající.

7.11.5 Návrhy na změny vedoucí k vyřešení ostatních nejasností svěřenského fondu

8 Závěr

Základní myšlenka dědického práva v novém občanském zákoníku je, že je třeba co nejvíce respektovat vůli zůstavitele. Tato myšlenka však není omezena pouze na dědické právo, ale je obecně reflektována v celém občanském zákoníku. Ke snaze o vytvoření co největší volnosti občana, ve smyslu mezigeneračního převodu majetku, nově přispívá i možnost použití svěřenského fondu k tomuto účelu. Problémem však i nadále zůstává, že tato myšlenka mnohdy potlačuje do pozadí oprávněné zájmy nepominutelných dědiců.

Za základní problém u svěřenských fondů považuji právě nedostatečnou úpravu ve vztahu k dědickému právu, a ať již pohlížíme na institut svěřenského fondu jako na posílení možností pořízení o svém majetku ze strany zůstavitele, je nepochybné, že by tuto možnost měla "podpírat" solidní a jasná právní úprava. Ta žal ke dni vyhotovení této práce chybí a zapříčiňuje tak ve svém důsledku právní nejistotu občana, který by mohl mít zájem o založení svěřenského fondu a v souvislosti s tímto i obmyšlených a dědiců.

Samotný fakt, že na svěřenský fond lze pohlédnout z mnoha perspektiv a dle toho dospět k patřičnému závěru ve vztahu k tomu, jak bude vyřešena kolize s dědickým právem ukazuje, že právní úprava svěřenského fondu není finalizována a že je naopak třeba značných změn, aby byla právní nejistota všech zúčastněných stran odstraněna. Je tedy zřejmé, že k plnému pochopení a integrování tohoto institutu a jeho běžnějšímu využívání tak povede ještě dlouhá a dost možná trnitá cesta.

Není pochyb, že zavedení institutu svěřenského fondu do našeho právního řádu je jevem pozitivním a vkládá zůstaviteli do rukou možnosti, kterými lze dosáhnout mnoha rozmanitých uspořádání. Je tedy nepochybné, že OZ klade důraz nejen na posílení testovací vůle zakladatele, ale i na možnost dosáhnout uspořádání svého majetku i jinými způsoby, mezi které lze zařadit právě svěřenský fond.

Jeho samotné zavedení a formy založení mezi živými a mezi živými s odkládací podmínkou smrti nepředstavují žádný zásadní rozpor mezi právem dědickým a právem zůstavitele nakládat se svým majetkem. Při aplikování zásady autonomie vůle na založení svěřenského fondu pro případ smrti však dochází k zásadní kolizi mezi vůlí zakladatele o uspořádání vlastního majetku a rigidní úpravou dědického práva chránící zájmy nepominutelných dědiců. Respektování vůle zůstavitele je velice důležité, neboť její její podcenění by mohlo vést k popření základní funkce občanského práva a nového občanského zákoníku, kterou zákonodárce popsal v důvodové zprávě. Tato funkce umožňuje svobodné rozvíjení soukromého života a soukromoprávních vztahů a zahrnuje respektování osobnosti člověka jako svobodného individua způsobilého žít podle svého a rozhodovat o svých soukromých věcech samostatně dle vlastní svobodné vůle. Rozhodování o svých soukromých věcech zahrnuje i určení toho, co se stane

se jměním osoby po její smrti. Je však nepochybné, že v případě aplikování ustanovení dědického práva na toto rozhodování je zůstavitel povinen tyto ustanovení respektovat.

Zde vyvstává základní problém úpravy svěřenského fondu založeného pro případ smrti, kdy není ze zákona jasné, jakým způsobem je zajištěno zachování práva nepominutelného dědice. K tomuto přispívá i neexistence soudních rozhodnutí, které by se tomuto tématu věnovali. Samotná právní obec je v pohledu na tento problém rozdělena a lze se setkat s různými pohledy na problematiku potenciálního obcházení práva nepominutelných dědiců pomocí svěřenského fondu.

S ohledem na momentální stav právní úpravy a názorů jednotlivých autorů, z jejichž prací jsem v průběhu své bakalářské práce čerpal nelze se stoprocentní jistotou zodpovědět moje hypotéza stanovená v úvodu práce a dochází tak k právní nejistotě u zakladatelů svěřenských fondů zda mohou použít svěřenský fond k faktickému vydědění jejich nepominutelných dědiců a obdobně dochází k nejistotě na straně dědiců, kterým neposkytuje momentální právní úprava jasné stanovisko, zda by se měli o své právo na povinný díl brát, nebo nikoli. Lze tak pouze doporučit, aby se zákonodárce na tento problém co nejdříve zaměřil a provedl patřičné novelizace, které tyto otázky zodpoví a vyřeší problémy, ke kterým neodvratně dojde, pokud tak neučiní.

Jak již jsem nastínil v poslední kapitole Systémové nedostatky a návrhy na řešení, problémy spojené s přijetím právní úpravy trustu do našeho Českého právního řádu ve formě svěřenského fondu přineslo krom nejasností ve vztahu k dědickému právu mnoho dalších problémů a krom toho tedy zůstává otevřeno mnoho otázek, jejichž řešení může pomocí novelizace momentální nedostačující právní úpravy zodpovědět pouze zákonodárce.

Lze tedy uzavřít s tím, že aplikace právní úpravy trustu byla v našem právním řádu a právním prostředí potřebná, nelze se však ztotožnit a spokojit s momentální právní úpravou, která není sto schopná unést otázky na ní padající ve vztahu k tomuto nově implementovanému institutu.

Svěřenský fond jako takový tedy přináší příjemné osvěžení k možnostem převodu rodinného majetku, přináší ale zároveň spoustu potenciálních problémů, na které momentální právní úprava nenabízí řešení. Pokud by tedy otázka stála ve smyslu: "Je vhodné užití svěřenského fondu na mezigenerační převody majetku?", tak bych odpověděl že s ohledem na momentální právní úpravu pouze ve formě založení mezi živými. Založení pro případ smrti s sebou nese tolik potenciálních problémů, které budou muset zůstaviteli dědici, obmyšlení a svěřenský správce řešit, že dle mého názoru není jeho použití vhodné a tímto bych ho také ani, mimo případy, kdy problematika nepominutelných dědiců nepředstavuje potenciální problém, tedy například při absenci nepominutelných dědiců, nedoporučil.

Přes všechna pozitiva, kterých je mnoho, tak lze pouze doufat, že problémy spojené s právní úpravou svěřenských fondů budou co nejdříve odstraněny, aby česká společnost mohla tento velice užitečný institut začít požívat plnými doušky a se zajištěnou právní jistotou. Doufejme tedy, že s dopráním více času se zákonodárci povede svěřenský fond opravit a dostat na výsluní tak, aby byl atraktivní a použitelný i pro běžné lidi. Pak se možná zvýší i počet založených svěřenských fondů, kterému je ke dnešnímu dni jen něco okolo dvou tisíc²⁸⁰.

²⁸⁰ *ISESF*. URL: <https://isesf.justice.cz/evidence-vyhledavani> (visited on 06/08/2020), Zde lze zjistit momentální číslo, evidence svěřenských fondů.

Zdroje

Online zdroje

PragueBest s.r.o. [<http://www.praguebest.cz> and NKČR. *Podrobněji k svěrenskému fondu*. cs. Library Catalog: www.nkcr.cz. URL: https://www.nkcr.cz/casopis-ad-notam/detail/39_181-podrobneji-k-sverenskemu-fondu (visited on 06/17/2020).

PragueBest s.r.o. [<http://www.praguebest.cz> and NKČR. *Postavení nepominutelného dědice*. cs. Library Catalog: www.nkcr.cz. URL: https://www.nkcr.cz/casopis-ad-notam/detail/39_692-postaveni-nepominutelneho-dedice (visited on 06/12/2020).

460/2016 Sb. *Důvodová zpráva*. URL: <https://www.beck-online.cz/bo/chapterview-document.seam?documentId=oz5f6mrqge3f6nbwgbpwi6q> (visited on 06/04/2020).

946/1811 Sb. *zák. soud.* - *Beck-online*. URL: <https://www.beck-online.cz/bo/chapterview-document.seam?documentId=onrf6mjygeyv6ojugywtcna> (visited on 06/05/2020).

Časopis pro právní vědu a praxi, vydání 2/2015. Brno, 2015.

Digest of Justinian: Liber I. URL: <https://www.thelatinlibrary.com/justinian/digest1.shtml> (visited on 01/24/2020).

Důvodová Zpráva NOZ. URL: <http://obcanskyzakonik.justice.cz/images/pdf/Duvodova-zprava-NOZ-konsolidovana-verze.pdf> (visited on 03/03/2020).

Fideicommissum – Iurium Wiki. URL: <https://wiki.iurium.cz/w/Fideicommissum> (visited on 01/22/2020).

Irina Gvelesiani. "TREUHAND " AND " FIDUCIE " (TERMINOLOGICAL PROBLEMATICS). Jan. 2016.

HCCH | #30 - *Status table*. en. Library Catalog: www.hcch.net. URL: <https://www.hcch.net/en/instruments/conventions/status-table/?cid=59> (visited on 05/18/2020).

Ondřej Horák. *Tzv. Dělené vlastnictví v 19. a 20. století (k proměněným chápání tradičního pojmu v domácí právní vědě)*. cs. 2010.

Informační brožura. URL: <http://obcanskyzakonik.justice.cz/index.php/dedicke-pravo/informacni-brozura> (visited on 02/03/2020).

ISESF. URL: <https://isesf.justice.cz/evidence-vyhledavani> (visited on 06/08/2020).

Quentin Leclercq. *Inheritance Law in Canada, Quebec | Alain P. Lecours, lawyer in Montreal*. en-US. May 2014. URL: <https://lecourshebert.com/en/inheritance-law-canadian-province-quebec/> (visited on 01/28/2020).

Michael Milo and Jan Smits. *Trusts in Mixed Legal Systems: A Challenge to Comparative Trust Law*. *European Review of Private Law*, pp. 421-426, 2000. Available at SSRN: <https://ssrn.com/abstract=1570588>. 2000.

Nařízení o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/HTML/?uri=CELEX:32008R0593&from=CS> (visited on 06/07/2020).

SKUHRAVÝ, Jan. *Institut trustu v českém právu (doktorská disertační práce)*. VYSOKÁ ŠKOLA EKONOMICKÁ V PRAZE Fakulta mezinárodních vztahů, Školitel: doc. JUDr. Michal Spirit, PhD. 2010.

SKUHROVEC, Michal. *Svěřenský fond - institut mezigeneračního uchování a předání majetku*. Diplomová práce. Univerzita Karlova, Právnická fakulta, Katedra občanského práva. Vedoucí práce Frinta, Ondřej. 2018.

Jakob Fortunat Stagl. *lex Falcidia*. en. ISBN: 9780199381135 Library Catalog: oxfordre.com. Apr. 2018. DOI: 10.1093/acrefore/9780199381135.013.8272. URL: <https://oxfordre.com/classics/classics/classics/view/10.1093/acrefore/9780199381135.001.0001/acrefore-9780199381135-e-8272> (visited on 06/01/2020).

Stanovisko k otázce existence svěřenského fondu v novém občanském zákoníku. cs. Library Catalog: wiki.pirati.cz. URL: [https://wiki.pirati.cz/stanoviska/stanovisko_k_otazce_existence_sverenskeho_fondu_v_novem_obcanskem_zakoniku?s\[\]=sv%C4%9B%C5%99ensk%C3%BD&s\[\]=fond](https://wiki.pirati.cz/stanoviska/stanovisko_k_otazce_existence_sverenskeho_fondu_v_novem_obcanskem_zakoniku?s[]=sv%C4%9B%C5%99ensk%C3%BD&s[]=fond) (visited on 06/05/2020).

Svěřenský fond jako výsledek českého pokusu o právní transplantaci trustu. cs. Library Catalog: www.epravo.cz. URL: <https://www.epravo.cz/top/clanky/sverensky-fond-jako-vysledek-ceskeho-pokusu-o-pravni-transplantaci-trustu-zklamani-jako-dite-ocekavani-vybrana-zakonna-ustanoveni-z-pohledu-zahranicniho-pravnika-93493.html> (visited on 06/13/2020).

The Digest or Pandects : Book 1 (Scott). URL: https://droitromain.univ-grenoble-alpes.fr/Anglica/D1_Scott.htm (visited on 01/24/2020).

Vlastnictví bez vlastníka v českém svěřenském fondu (skica na margo trustu v českém právu) - Články. cs. Apr. 2020. URL: <https://advokatnidenik.cz/2020/04/04/vlastnictvi-bez-vlastnika-v-ceskem-sverenskem-fondu-skica-na-margo-trustu-v-ceskem-pravu/> (visited on 06/16/2020).

Yared v. Karam. Library Catalog: CanLII. Dec. 2019. URL: <http://canlii.ca/t/j3wxf> (visited on 06/16/2020).

Knižní zdroje

Andrew Burrows. *English Private Law*. Third Edition. Oxford: Oxford University Press, 2013. ISBN: 978-0-19-966177-0.

Bartošek Milan and Javorský Jan. *Encyklopedie římského práva*. Praha: Panorama, 1981.

Barbora Bednaříková. *Svěřenské fondy. Institut pro uchování a převody rodinného majetku. 2., aktualizované vyd.* Praha: Wolters Kluwer, 2014.

BLAHO, Peter, HARAMIA, Ivan. a ŽIDLICKÁ, Michaela. *Základy římského práva.* 1. vyd. Bratislava: Manz, 1997. ISBN: 80-85719-07-X.

Bonfante Pietro. *Institute římského práva.* 9. vydání. Brno: ČS.A.S. Právník, Knihovna českého akademického spolku "Právník" v Brně, 1932.

Alexandra Braun and Anne Röthel. *Passing Wealth on Death: Will-Substitutes in Comparative Perspective.* en. Google-Books-ID: mrdQDAAAQBAJ. Bloomsbury Publishing, July 2016. ISBN: 978-1-5099-0736-6.

Judith Bray. *A Student's Guide to Equity and Trusts.* First Edition. Cambridge: Cambridge University Press, 2012. ISBN: 978-0-521-15299-0.

Claxton, John B. *Studies on the Quebec Law of Trust.* Toronto: Thomson Carswell, 2005.

Elizabeth Cooke. *Modern Studies in Property Law - Volume 2.* en. Google-Books-ID: xciyDkLpOi4C. Hart Publishing, May 2003. ISBN: 978-1-84113-173-3.

David J. Hayton. *The law of Trusts.* 4th edition. Sweet & Maxwell, 2003. ISBN: 978-0-421-85760-5.

Encyclopedic dictionary of Roman law. en. Google-Books-ID: oR0LAAAAIAAJ. American Philosophical Society, 1968. ISBN: 978-0-87169-432-4.

Fiala, R., Drápal, L. a kol. *Občanský zákoník IV. Dědické právo (§ 1475-1720).* 1. vydání. Praha: C.H. Beck, 2015.

Jan Kuklík. *Dějiny angloamerického práva.* Praha: Leges, 2011. ISBN: 978-80-87212-87-5.

Jaroslav Svejkský and Radan Marek a kolektiv. *Správa cizího majetku v novém občanském zákoníku, komentář § 1400 - 1474.* 1. vydání. Praha: C.H. Beck, 2015. ISBN: 978-80-7400-548-0.

Johnston D. *Roman Law of Trusts.* Oxford: Clarendon Press, 1988.

Lucie Josková and Lukáš Pěšna. *Správa cizího majetku.* Praha: Wolters Kluwer, 2017. ISBN: 978-80-7552-552-9.

Kincl J., Urfus V., and Skřejpek M. *Římské právo.* Praha: C.H. Beck, 1995. ISBN: 80-7179-031-1.

Langbein, John H.; Lerner, Renée Lettow; Smith, Bruce P. *History of the Common Law: The Development of Anglo-American Legal Institutions.* New York: Aspen Publishers, 2009. ISBN: 978-0-7355-6290-5.

Lavický P. a kol. *Občanský zákoník I. Obecná část, § 1–654.* 1. vydání. C.H. Beck, 2014. ISBN: 978-80-7400- 529-9.

- Leopold Heyrovský. *Dějiny a systém soukromého práva římského*. 4., opr. vyd. Praha: J. Otto., 1910.
- Lionel D. Smith. *Re-imagining the Trust: Trusts in Civil Law*. Cambridge: Cambridge University Press, 2012. ISBN: 978-1-107-01132-8.
- Luboš Tichý. *Svěřenský fond a trust - jejich fungování v mezinárodním srovnání*. 2. vydání. Praha: Centrum právní komparatistiky PFUK v Praze, 2017. ISBN: 978-80-87975-67-1.
- Lupoi M. *Country report: Italy*. Vol. 18. The Colombia Journal of European Law, 2012.
- Michaela Židlická. *Personae a Nový občanský zákoník. In: Soudobé reflexe římského práva : římské právo v moderních kodifikacích*. Praha: Univerzita Karlova, 2015.
- Frýdek Miroslav, Pavel Salák, and Renata Veselá. *Římské právo pro bakaláře*. Brno: Masarykova Univerzita, 2009. ISBN: 978-80-210-5002-0.
- George Mousourakis. *Roman Law and the Origins of the Civil Law Tradition*. en. Google-Books-ID: SMeoBQAAQBAJ. Springer, Dec. 2014. ISBN: 978-3-319-12268-7.
- Vernon V. Palmer and Vernon Valentine Palmer. *Mixed Jurisdictions Worldwide: The Third Legal Family*. en. Google-Books-ID: 3TEySULZdwgC. Cambridge University Press, June 2012. ISBN: 978-0-521-76857-3.
- Pierre Lepaulle. *La notion de trust et ses applications dans les divers systèmes juridiques' in Actes du Congrès international de droit privé tenu à Rome*. Vol. 2. L'unification du droit / Unification of Law (Rome: Éditions 'Unidroit'), 1950.
- Právní dějiny evropských zemí a USA, 3.rozšířené vydání*. Plzeň: Aleš Čeněk s.r.o., 2005. ISBN: 80-86898-20-2.
- prof. Dr. JUDr. Karel Eliáš a kolektiv. *Nový občanský zákoník s aktualizovanou důvodovou správou a rejstříkem*. Nakladatelství Sagit, a.s., 2012. ISBN: 978-80-7208-922-2.
- Report on the Quebec Civil Code 1, 1*, en. OCLC: 310695864. Quebec: Ed. officiel, 1978. ISBN: 978-0-7754-2991-6.
- Salmond, John William. *Jurisprudence: The Theory of the Law*. 2nd edition. London: Steven and Haynes, 1907.
- Michal Skřejpek. *Římské soukromé právo: systém a instituce*. Plzeň: Aleš Čeněk, 2011. ISBN: 978-80-7380-334-6.
- Spáčil J. a kolektiv. *Občanský zákoník III. Věcná práva (§ 976–1474)*. 1. vydání. Praha: C.H. Beck, 2013. ISBN: 978-80-7400-499-5.
- Štenglová Ivana. *Pocita Miloši Tomsovi k 80. narozeninám*. Plzeň: Aleš Čeněk, 2006. ISBN: 80-86898-81-4.

Svejkovský Jaroslav and Kovář Ivan a kolektiv. *Svěřenské fondy Příležitosti a rizika*. Praha: C.H. Beck, 2018. ISBN: 978-80-7400-726-2.

Švestka J., Dvořák J., and Fiala J. a kolektiv. *Občanský zákoník. Komentář Svazek IV § 1475 - 1720*. Praha: Wolters Kluwer, 2014. ISBN: 978-80-7478-579-5.

Švestka J., Dvořák J., and Fiala J. a kolektiv. *Občanský zákoník. Komentář. Svazek III. § 976 - 1474*. Praha: Wolters Kluwer, 2014. ISBN: 978-80-7478-546-7.

Švestka, J.; Dvořák, J.; Fiala, J. a kol. *Občanský zákoník. Komentář. Svazek IV*. Praha: Wolters Kluwer, 2014.

Tichý, Luboš, Kateřina, Ronovská. a Kocí, Milos. *Trust a srovnatelné instituty v Evropě*. Praha: centrum právní komparatistiky PFUK v Praze, 2014.

UNDERHILL, A., HAYTON, D. *Law Relating to Trusts and Trustees*. Vol. Eighteenth Edition. LexisNexis, 2010.

Václav Vojtíšek. *Sborník historický*. Vol. IX. Praha: ČSAV, 1962.

Vera Bolgár. *Why No Trusts in the Civil Law?*, *The American Journal of Comparative Law*. No. 2. The American Journal of Comparative Law, 1953.

Viktor Knapp. *Teorie práva*. C.H. Beck, 1995. ISBN: 80-7179-028-1.

Články

PragueBest s.r.o. [<http://www.praguebest.cz> and NKČR. “Praktické aspekty svěřenského fondu ve světle návrhu urgentní novely občanského zákoníku”. cs. In: (). URL: https://www.nkcr.cz/casopis-ad-notam/detail/39_191-prakticke-aspekty-sverenskeho-fondu-ve-svetle-navrhu-urgentni-novely-obcanskeho-zakoniku (visited on 01/27/2020).

“Časopis Bulletin advokacie”. In: (2016). ISSN: 1805-8280. URL: https://www.cak.cz/assets/komora/bulletin-advokacie/ba_7-8_2016_web.pdf.

J. Hollman. “Co se změní v úpravě svěřenského fondu?” In: č. 12 (2016).

MAREK, Karel, Redakční rada. “Časopis pro právní vědu a praxi”. In: Právnická fakulta Masarykovi Univerzity v Brně (2012). ISSN: 1210-9126.

Zákony

/ *Annotated Civil Code of Québec*. URL: <https://ccq.lexum.com/w/ccq/en> (visited on 01/27/2020).

1926.004 / *Lilex - Gesetzesdatenbank des Fürstentum Liechtenstein*. URL: <https://www.gesetze.li/chrono/1926004000> (visited on 06/16/2020).

ABGB / *Lilex - Gesetzesdatenbank des Fürstentum Liechtenstein*. URL: <https://www.gesetze.li/konso/1003.001> (visited on 06/16/2020).

Ústavní zákon č. 2/1993 Sb., *Listina základních práv a svobod*. 1993.

Zákon č. 120/2001 Sb., *Zákon o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů*. 2001.

Zákon č. 141/1950 Sb., *Občanský zákoník*. 1950.

Zákon č. 235/2004 Sb., *zákon o dani z přidané hodnoty*. 2004.

Zákon č. 240/2013 Sb., *Zákon o investičních společnostech a investičních fondech*. 2013.

Zákon č. 280/2009 Sb., *Danový řád*. 2009.

Zákon č. 304/2013 Sb., *Zákon o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob*. 2013.

Zákon č. 40/1964 Sb., *Občanský zákoník*. 1964.

Zákon č. 586/1992 Sb., *zákon o daních z příjmů*. 1992.

Zákon č. 89/2012 Sb., *Občanský zákoník*. 2012.